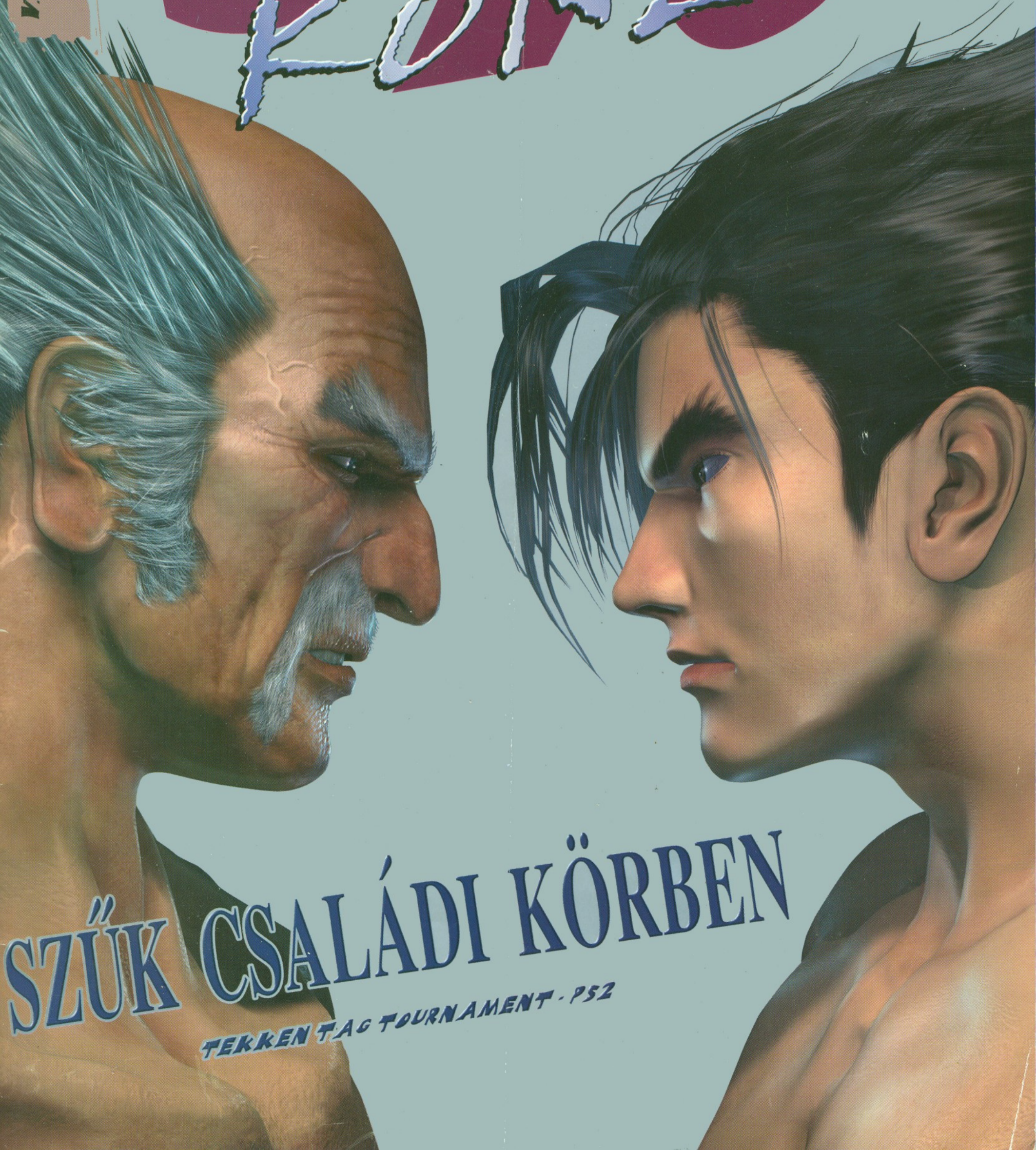

N64, PLAYSTATION, DREAMCAST, PS2

V. ÉVFOLYAM 1 SZÁM
2001 JANUÁR

576 FT

576 KÖNYV

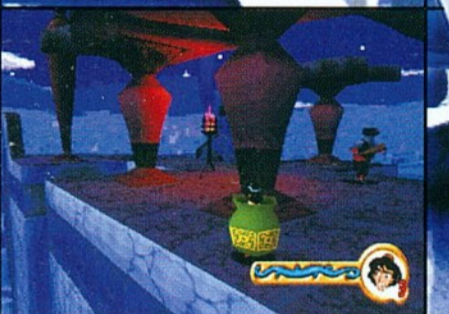
SZŰK CSALÁDI KÖRBE

TEKKEN TAG TOURNAMENT - PS2

Tartalom

007 Racing

Aladdin Nasira's Revenge

Evil Dead

F1 World Grand Prix 2

Hírek.....	2
007 Racing (PS)	4
Tom & Jerry (PS)	5
NBA Live 2001 (PS)	6
The Mummy (PS)	7
Aladdin Nasira's Revenge (PS)	8
RC de GO! (PS)	9
Breath of Fire 4 (PS, NTSC)	10
Moto Racer World Tour (PS)	12
Nascar Heat (PS, NTSC)	13
Evil Dead (PS, NTSC)	14
This is Football (PS)	16
The Grinch (PS, NTSC)	17
Fifa 2001 (PS2)	18
Tekken Tag Tournament (PS2)	20
Ridge Racer 5 (PS2)	21
Tomb Raider Végigjátszás folytatás	22
Final Fantasy IX Végigjátszás folytatás	28
Shenmue Végigjátszás folytatás	30
Zelda Végigjátszás	31
Spec Ops Omega Squad (DC)	32
Rainbow 6 Rogue Spear (DC)	33
102 Dalmatians (DC)	34
F1 World Grand Prix 2 (DC)	35
UEFA Striker (DC)	36
Cannon Spike (DC)	37
Army Men Sarge's Heroes (DC)	38
Arabian Nights: Prince of Persia 3D (DC)	39
Dreamcast Leltár	40
Zelda (N64)	42
Csevegő.....	46

Cannon Spike

Zelda

Tekken Tag Tournament

aktuális³⁵

Megráfált minket a január. Először is csak az utolsó pillanatban sikerült visszakapnunk PS2-es tesztgépünket, így a PS2 cikkek MAJDNEM nem készültek el. Szép lett volna, ezüst Tekken címlap, cikk meg sehol! Mostantól tehát jönnek a PS2 tesztek is, persze egyelőre csak szépen, lassan, urasan.

Aztán a Dreamcast piacon meg elég nagy pangás volt, mire viszont nagy nehezen teletömtem az oldalakat, bejött vagy 20 király játék, amiről mindenképpen írni kellett volna. Sajnos, a Daytona 2001 és a Sonic Adventure 2 csak februárban lesz bemutatva, de hát mit tehet a szegény főszerkesztő, ha a piac mozgása nem követi a magazin megjelenését? Jó hír viszont, hogy a fiúk elkészültek a hosszú leírások befejezésével, így végre letudtuk a három legutóbbi sikerjátékot, ráadásul még a Zelda 2 végigjátszása is befért, hála Csipi önfeláldozó munkájának.

Gondolom feltűnt, hogy újabb változtatás volt az értékelőben: ezentúl nem bémázunk a százalékokkal, hanem pontozni fogunk 1-től 10-ig. Így legalább nem kell magyarázkodni a 100%-os játékok miatt – egyszerűen 10 pontot adunk nekik. A többi játékot is egyszerűbb lesz besorolni így.

Martin

SEGÍTSETEK!

Gyűjteményembe régi típusú, magyar gyártmányú Star Wars figurákat keresek! Minden figura érdekel.
Telefon: 3-49-48-47 Martin

adványban megjelent szöveges és ztrációs anyagok bármilyen módon való felhasználása csak a kiadó engedélyével tséges.

1417-9296

és Játékkártya nyomda RT

LDLMANN csoport tagja)

ulajdonos: Balogh Zsolt

erkesztő: Martin

arv: Molnár Dénes és Kovács Ildi

rdai előkészítés: Titz Renáta

ágitás: Recent Kft.

ja a Comgame Kft., 1136 Budapest,

ely Gy. utca 17.

lcím: 1389 Budapest, Pf.: 132.

szti a Hírker Rt,

t és alternatív terjesztők

zethető: 576 KByte

game Kft.), 1389 Budapest,

132.

il: 576konzol@576.hu

site: www.576.hu

ap: Tekken Tag

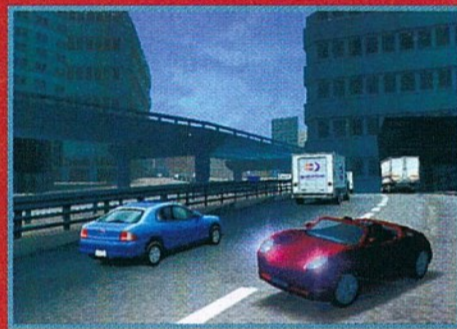
Tournament

S.R.C. (PLAYSTATION 2)

Criterion Studios

Bár autós játékból most aztán tényleg annyi lesz PS2-re, mint égen a csillag, és bár nem illik beleesni első blikkre a "hüdeszépagrafi-kája" szindrómába, én fittyet hányva mindennemű szabályra, mégis ezt tettem. Anélkül, hogy eme tényen kívül bármi más fel tudott volna vonulni a Criterion Studios készülő autós játéka. Merthogy tulajdonképpen tényleg nem tudott mást felmutatni, hisz taktikusan nem áruáltak el jól semmi konkrétumot erről a misztikusan csak S.R.C.-re keresztelt dologról. Annyit lehet tudni, hogy városban játszódó arcade jellegű kis könnyed autózgatás lesz, néminemű extra módokkal feldobva. Amerikába nyáron jön állítólag.

MOTORHEAD 2 (PLAYSTATION 2)

Digital Illusions

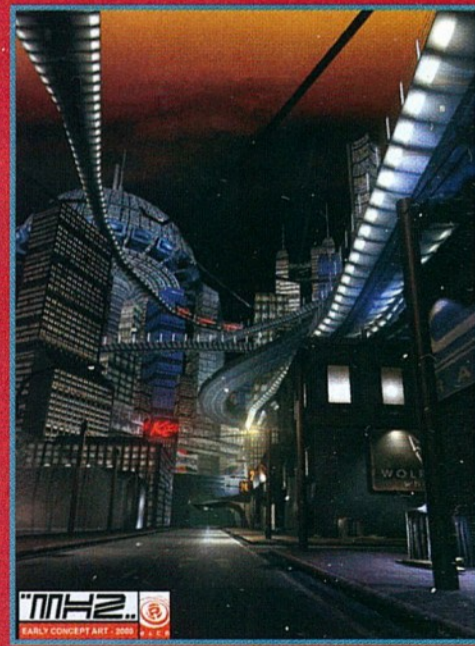
Nagyot dobantott 2 és fél éve az addig csak Amigás és flipperes körökben elismert svéd csapat, hisz a futurisztikus autóversenyes játékok 1 millió eladott példánya is azt jelentette, hogy a játékosok is rátaláltak a projectre. A kemény, techno hangulat úgy látszik bejött a népek, így nem volt oly meglepő a decemberi bejelentés, miszerint a csapat már dolgozik a folytatáson PlayStation 2-re. A cél elsősorban nem egy gyökeres változtatásokon átmenő vadi új program készítése – hangzott el a projectvezető szájából –, hanem a meglévő elképzelés/konceptió továbbvitele a most már technikailag is jóval fejlettebb hardveren. Egyelőre ezek a vázlat-rendelések láttak napvilágot, a többi csak később jön a konkrétumokkal együtt. Játék amúgy csak 2002-ben lesz.

ACE COMBAT 4 (PLAYSTATION 2)

Namco

A Namco már nem tud mit kitalálni jó dolgában, ezért most arra kárhóztatja a jobb sorsa szenderült játékosokat, hogy egy meteor Földre zuhanása utáni káoszban üljön a botkormányok mögé, és kormányozza a megbékélésbe a világot. Bár az tény, hogy az immáron rútnak számító PlayStation nem tudott épkezláb repülőgép szimulátort felmutatni, mégis az Ace Combat sorozat volt az, mely a legnevesebb címmel büszkélkedhetett. És most, eljött a PlayStation 2, és talán tovább arathat a Namco is. A képekről az tűnik le, hogy itt minden szép, és minden jó. Talán túlságosan is. Hihetetlenül gyönyörű az egész! Nem is csodálom, ha DVD-n fogják kiadni a programot, melyben repülhetünk akár az F22 Raptorral is. 24 misszió és őszi megjelenés áll még a statisztikák között.

PROJECT JUSTICE (DREAMCAST)

Capcom

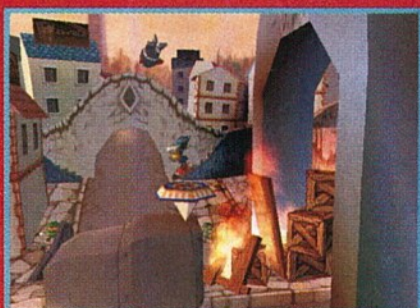
Csak egy nem fér az én picu buksimba bele, hogy ha egy játéknak már megjelent 2 része, akkor azt miért kell elfelejteni, és minek kell egy teljesen új címmel felruházni azt. Na, mindegy – itt az igazság project, vagyis a Rival Schools 3. Nos az új rész amellet, hogy Dreamcast-ra jön, és hogy ezzel egyenes arányban olyan szép is lesz, 30 választható karakterrel, és a mostanában divatosá váló TAG móddal, azaz egyszerre több karakterrel fut a küzdelem. Az újítást itt a 6 iskola növendékeinek keveredése és azok fejlődési szintjeinek emelkedési módja okozza. Az anyag februárban jön Amerikában, és asszem' mást nem is lehet róla elmondani, minthogy: várjátok...

KLONOA 2 (PLAYSTATION 2)

Namco

Tudtam, tudtam, és tudtam. Nincs más szó rá, egyszerűen muszáj volt az, hogy a Namco platform játéka, a Klonoa folytatódjon, hisz olyan aranyos / gyönyörű / jó volt az a játék. És hát nem csalódtam, 2001-ben jön a Klonoa 2. A stílus mit sem változott az előző rész óta, hiába van itt a hiper-szuper csúcstechnológia, maradunk az oldalról látszó 2 és 3D keverék platformjátéknál. A főhős Klonoa, a macsek, kinek "öleg" mókás lapátfülei vannak, és olyan aranyosan tud gágyogni beszéd helyet. Több, mint 20 pálya vár majd a bátor kalandorokra, valamikor az év végén, amikor nálunk is megjelenik a játék.

THE GETAWAY (PLAYSTATION 2)

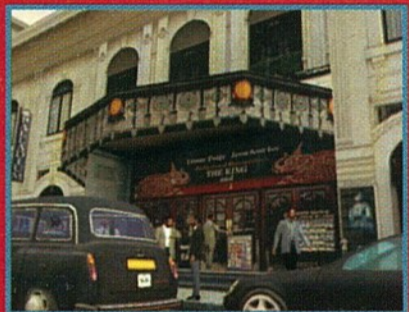
Studio Soho / Sony

Ezek a betyár játékfejlesztő cégek egyszerűen nem engedik, hogy itt szűkölködjünk negatív hős alakítása nélkül. Hiszen a Grand Theft Auto 3-ig csak ki kell húznunk valamivel – a betyár életbe! Szóval arról van szó, hogy van itt ez a Mark, aki foglalkozását tekintve professzionális bankrabló a mai Londonban. Illetve, hogy egész pontos legyek, a tegnapiiban, hisz már felhagyott ezzel a tevékenységével. Most azonban egy Charlie Jolson nevű fejves úgy döntött, hogy neki szüksége van egy jó sofőrre. És ezt te veled

azonosítja. Mivel te erre nem vagy hajlandó, hisz a város egyik legnagyobb maffia-vezéréről van szó, elrabolja a fiadat. Innentől kezdve sok választásod nem lesz: vezethetsz az életedért. Helyszín, mint azt már tisztáztuk: Anglia. De nem akármilyen Anglia, hanem annak székes fővárosa: London. És, hogy ebben mi a nagy szám? A cirka 70 kilométernyi felvett útszakasz, mely azt

eredményezi, hogy egy virtuális városnézést kapunk. Már ha lenne időnk várost nézni. A játék lényege, hogy autóról-autóra cikázva teljesítsd megbízód kívánságait. Összesen 50 féle városi autót alapján lemodellezett járgány áll rendelkezésre, melyek között olyan neves másolatok szerepelnek, mint az Audi TT, vagy egy Mercedes. A megjelenés augusztusban esedékes.

DEVIL MAY CRY (PLAYSTATION 2)

Capcom

Shinji Mikami neve talán nem hangzik annyira ismeretlenül a játékok körében forgatódnak, hisz az ő nevéhez fűzhető többek között a Resident Evil, vagy a Dino Crisis sorozat. Éppen ezért talán érthető, ha a média egyből felkap minden olyan projectet, amihez csak a mester keze közel kerülhet. Most a Resident Evil 4 előtti bemelegítésnek lehetünk tanúi, vagyis a sírni fogsz ördögnek. A játék technikailag megtartja az RE stílusát, azaz előre renderelt, rögzített háttérrel előtt játszódnak a poligonizált hősök történetei, amik ezúttal eléggé kifordulnak magukból (bár mikor nem?). Szóval van ez a Dante, aki egy 2000 éves gonosz leszármazottja, tehát emberi és ördögi vér is folyik benne egyszerre. Innentől kezdve adva van a szitu: mi van, ha megpróbálják megkísérteni az illetőt? És vajon kötélnek áll-e? Kiderül, ha év végén megjelenik...

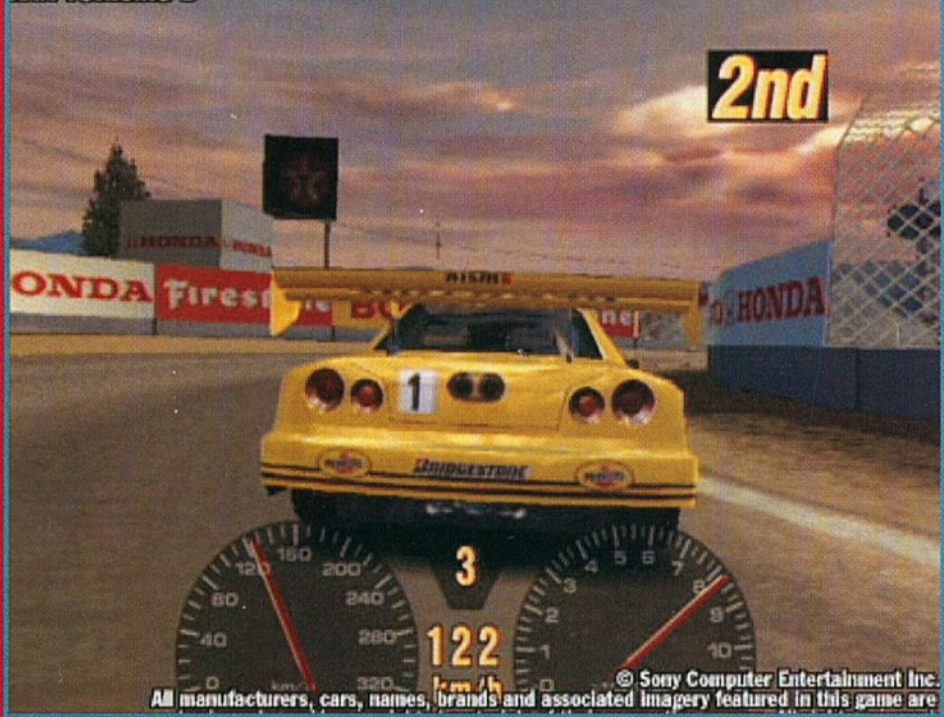
STUPID INVADERS (DREAMCAST)

Xilam / Ubi Soft

Egészen jól emlékszem még, hogy pár évvel ezelőtt a mosógép kettesen ment szombat délelőttként egy mese "Úrdinkák" címmel. 5 vadítóan együgyű, és ezáltal komikus helyzetek ezreibe keveredő UFO-ról vagy szó, akik egy sajnálatos baleset folytán a Föld nevű bolygóra pottyantak, s amíg meg nem javítják a hajójukat, itt is maradnak. Mint az a címből is kiviláglik, hőseink nem éppen IQ vitézek, és talán úgy is lehetne mondani, hogy buták. A játékban ugyanezt fogjuk visszakapni, amin majd lehet röhögni ezerrel... A stílus kalandjáték, mégpedig a point&click verzióban, azaz olyan, mint a Broken Sword. Bár konzolon ez a stílus igen csak ritka, talán ez a game ráveszi majd a játékosokat, hogy örömmel üljenek le egy kicsit gondolkodni is a szórakozás mellett. Megjelenés még tavasszal.

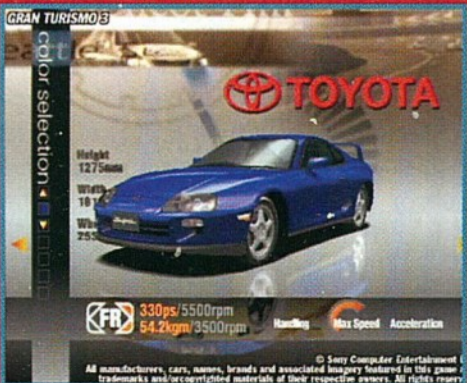
GRAN TURISMO 3

GRAN TURISMO 3 SPEC-A

Polyphony Digital / Sony

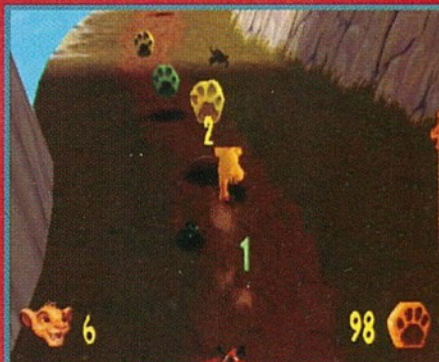
Elég randa neve lett a pár hónapja még Gran Turismo 2000 néven futó projectnek. Az biztos, hogy a GT3 a PlayStation 2 egyik key-projectjének, vagyis kulcsfontosságú csomagjának ígérkezik, hisz itt dőlhet el igazán, hogy mennyire lesznek vevők az emberek az új gépre. Nos, a fejlesztők minden tőlük telhetőt megtettek. Míg a GT2 200 poligonból épített fel egy autót, addig a GT3 nem kevesebb, mint ennek a tízszereséből, azaz a 2-3000 poligonból dolgozik. Így nem csoda, ha szép lesz. Álomszép... A kezelhetőséget sosem illette rossz szó, és ha csak ezt direkt most el nem rontják, akkor ebben sem kell majd csalódnunk. És talán a 150 autó sem adhat okot a fanyalgásra, mert most leglább minden autógyár (köztük európai, amerikai, és japán vegyesen) kocsija helyet kapott és nem csak néhány, de mindjárt 100 variációban. Az előzetes ígéretek alapján tavasszal lehet rá számítani.

LION KING: SIMBA'S MIGHTY ADVENTURE (PLAYSTATION)

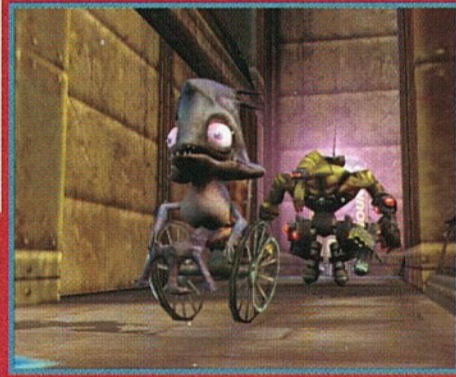
Paradox / Activision

Számomra a Disney legnagyobb dobása az Oroszlánkirály marad mindig is. Az ötlet, a megvalósítás, és minden annyira saját volt, annyira magával ragadó a hangulata, és nem is csak engem, úgyhogy nem is értem miért kellett eddig várni a PlayStation konverzióra. Mert most aztán megkapjuk a magunkét egy ugrálós, gyűjtögetős játék formájában. Mindenki feltűnik a játékban, akik csak fontos szereppel bírtak a filmben is, és lesznek benne akció részek is, amiket a főellenségek testesítenek meg. Most már nemsokára lesz Európában is.

ODDWORLD: MUNCH'S ODDYSSEY (XBOX)

Oddworld Inhabitants

Sokáig homályba bürkolóztam, hogy ki a franc is az a Munch, a legújabb Oddworld játék címadó szereplője? Nos, a fenti képre pillantva nincs több kételkedés, nincs több találgatás: Ő az! De, hogy miként került Ő toloszékbe, és hogy mi történt Abe-bel? Az is ki fog derülni az immáron kizárólag csak Xbox-ra készülő teljesen 3D-s projectben. Merthogy bemutatják a gépet, és vele együtt a rá készülő Oddworld-öt. Lesz benne minden, ami eddig volt: Abe, Mudokonok, lopakodás, Slikeg és remek hangulat. 2002...

Bagó Péter

Elfogult vagyok! Minden Bond-filmet ismerem, mindet láttam már legalább 25-ször (bár, ha jobban belegondolok, az újabbakat nem...). Még akkor is, ha manapság már nem cseng a filmsorozat neve úgy, mint régebben, amikor még sajátos hangulattal bírt minden 007-film, jó tíz évvel ezelőtt. Sőt, volt az 20 is jobban belegondolva. Talán a fiatalabbik olvasók közül sokan elképzelésük sincs, hogy milyen volt mondjuk a '80-as évek közepén megnézni

Kölcsönözzetek régi filmeket és nézzétek azokat...sok jó és érdekes dolgot találni benne, nekem elhihetitek. Na, ennyit a szokásos nosztalgikus-történelmi esszéről...bocs.

Szóval, a klasszikus bondokat mind oda-vissza ismerem, így nem tagadom: igencsak vigyorgós voltam, amikor hazavittem tesztelésre a 007 Racinget. A játékban különböző küldetéseket kell teljesítenünk, feladatonként más-más csodamasinával a felekünk alatt.

gozik az M1-6-nél, így helyette R fog minket tájékoztatni minden fontosabb küldetés előtt. Tőle tudjuk meg, hogy mit kell tennünk, hogy kell lőnünk, mivel kell céloznunk és, hogy melyik fegyver mire való. A küldetések tartalmi részéről nem írnék többet. Bondok vagytok, vannak feladataitok és fegyvereitek. Meg kell mindent csinálni, követni az utasításokat és kész.

Kicsit azonban tegyük félre az én bond-elfogultságomat és legyünk objektívek. A játék kérem szépen brutálisan nehéz! Lehet, hogy "dabóloszevő"-nek is nehéz dolga van, de a harmadik küldetésnél én fél napig (!) próbálkoztam. Kegyetlen a játék és olykor-olykor nehézkes. Talán az

Bár komoly kétségeim vannak, hogy az elfogultságom elég lenne, ahhoz, hogy ezt elég gyengécske grafikát jónak lássam. Sajnos, amikor először megláttam a játékot, hát kicsit elszomorodtam. Kifejezetten csúnyácska a prógi, de meg lehet szokni és (bár ezt semmi sem garantálja) a későbbiekben szebbek a pályák állítólag. Eme utolsó infót a játék weboldalának a fórumán láttam. Sajnos jómagam nem tudtam végigmenni mindenhol, mert ahhoz messze túl nehéz, de amit láttam, attól még igaz is lehet ez a "javuló grafika"-elmélet.

007 Racing

TITKOSÜGYNÖK A VOLÁN MÖGÖTT!

egy Bond-filmet, amikor még videó is alig-alig akad. Én emlékszem, hogy az egész ház nálunk gyűlt össze, megnézni a filmeket és az osztálytársaim is rendszeres jelleggel látogattak, mert "Ádiéknál van James Bond film!". Huu, mindenki bámulta a kocsikat, a helyszíneket, de leginkább a fegyverek és a nők ragasztottak mindenkit a képernyők elé akkoriban. Aztán szünet... Jött Brosnan és megváltozott a "Bond-kultúra" is. Már olykor-olykor nevetnem kellett a buta, lehetetlen képességein, például amikor a legutóbbi filmben a tenger fenekén, sötétben úszkált át egy atom-tengeraltjáró egyik torpedónyílásából a másikkba. Vagy amikor egy zuhanó repülő után ugrik a hegycsúcsról, a levegőben bemászik, majd miután beült a (még mindig zuhanó) gép pilótafülkéjébe, bekapcsolja a motort és megmenti a napot. Most kíváncsian várom, hogy ki lesz az új Bond. Azt hallottam, hogy az utolsó Brosnan-filmben Kevin Spacey lesz a gonosz! Függetlenül a szereposztástól, ez a sorozat az egyik utolsó maradványa annak a filmes érzések, amit már nem nagyon tapasztalhat meg senki, ebben a nagy sztori-dömpingben.

Bond-jártas arcoknak, nem kell bemutatnom a fehér Lotust, vagy bármelyik Aston Martint, de persze itt van az új BMW is. Az introban egy nagyon jó kis bevezetőt gyűjtöttek össze a srácok, így pillanatok alatt hangulatba kerülünk. Nekem különösen finom élmény a bevezetőben, amikor Teri Hatcher felhúzza a combjain a kis fekete harisnyját, grrrr!!! Persze a kocsik is szépek...

Ha ezt megnéztük, nekiállhatunk a küldetéseknek. Mindenféle járkalunk a világban majd, és természetesen egyik akcióból sem maradhat ki egy bombázó ügynök-nőci. Mint a Brit titkosszolgálat (M1-6) különleges ügynöke, minden küldetésben a legmodernebb (és legmegszokottabb) fegyverekkel leszünk felszerelve. A szokásos olajcsövek, füstbombák, rakéták, gépfegyverek, egyszerűen minden megvan a kocsikban. Az öreg Q már nem dol-

kárpótol, hogy a hangulati elemek tökéletesen illeszkednek, R folyamatosan hisztijétől a kocs miatt, egészen a titokzatos gonosz sejtelmes "Good bye, Mr. Bond!"- mondatáig, mielőtt a levegőbe repülünk a kocsival együtt. Kérem, ezt a játékot csak a hangulat és a tradicionális bond-momentumok sikeres megteremtése viszi a hátán. Persze lehet, hogy csak a magamfajta elfogult arcoknál, és valaki, aki egyáltalán nem képes beleérezni az öltönyös ügynök szerepébe, nem értékeli egyáltalán majd. Ez itt az én erősen szubjektív véleményem.

Mégis azt mondom, hogy érdemes megpróbálni, még akkor is, ha grafikailag lehetne jobb és menteni is könnyebb lenne, ha nem a sokadik küldetést kéne végigszenvedni, hogy használhassuk végre a memo-kártyánkat. Az ellenfelek tudása nem erős, mégis a nehézség a küldetések felbontásában van. A már fent említett harmadik küldetésnél, ami New Yorkban van, már az első két feladat elvégzésére majdnem rámegy a kocsink, és még előttünk van három másik. Próbáljatok mindig tartalékolni orvosi csomagokat és lövedéket, mert olykor-olykor jobb hátrahagyni és később felszedni őket, mert különben elvéreztek és akkor nemhogy jöj a nő, de semmit sem kaptok.

Összegezzünk! Vegye meg a játékot mindenki, aki...Bond rajongó, szereti a lövöldözős játékokat, tetszett neki a Driver, türelmes és kitartó. Akik azonban nem esnek bele ebbe a csoportba, azoknak nem nagyon ajánlanám a programot, még akkor sem, ha az én gyűjteményembe minden nehézségtől és kinszenvedéstől függetlenül bekerült. Talán a hangulata miatt, talán a nosztalgia miatt, talán egyszerűen a tartalom miatt. Nem könnyű a játék, nem elnéző a hibáinkkal szemben, nekem mégis tetszik. Vigyázat: elfogult vagyok!

Adam

007 RACING

ELECTRONIC ARTS

GRAFIKA:	KÖZEPES
JÁTSZHATÓSÁG:	KÖZEPES
SZAVATOSSÁG:	JÓ
ZENE / HANG:	KIVÁLÓ
HANGULAT:	KIVÁLÓ

12 JÁTÉKOS
4 MEMÓRIABLÖKK
ANALÓG RÁNYÍTÓ (DUAL SHOCK)

✓ TRADICIONÁLIS BOND-HANGULAT
× CSAK RAJONGÓKNAK

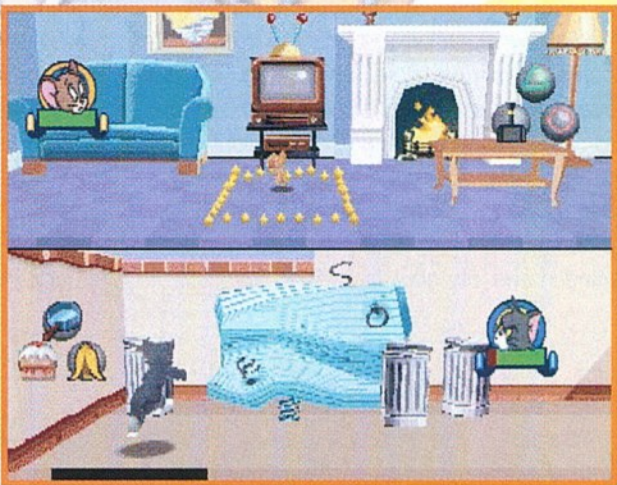
8 pont

Sohasem felejttem el, ahogy a TV előtt gubbasztok és bámulom a képernyőt egész nap. Szerintem teljesen vannak, akik kisebb korukban ne szeretnék volna a Tom és Jerryt. A mai

kamera fix, viszont be tudunk menni térben (oldalra, fel és lefelé) különböző szobákba, pincékbe, sőt még a kertbe is kisértélhatunk. Az egész pálya a rajzfilmbeli házat próbálja utánozni, a kutya és a kacsák a kertben úszkálnak, stb. A képernyő ketté van osztva, az egyes játékos (vagyis Jerry) a felsőn található. Tom képernyőjét mi is láthatjuk, tudjuk merre jár, mit csinál. Feladatunk nem valami bonyolult, általában nem más, mint az ellenfelünk likvidálása. Ezt tehetjük a pályán található, felszedhető tárgyak valamelyikével. Tehát egy fogócskát fo-

vasalódeszka, és a dinamit is. Sőt a TV is bekapcsol néha és akkor mindketten barátságosan leülnek elé és elkezdik nézni a Tom és Jerryt. Vannak extra missziók is, ahol nem energiára és egymás agyonverésére megy a dolog, hanem például kiskacsák megmentésére Tom kezei közül. Fel kell szednünk a házban kószáló kacsákat és kivinni a kertben található tóhoz. Ha Tom ránk suhint egy baseball ütővel, akkor a kacsát elvesztjük és az ő kezébe kerül. Legjobb lesz ha kikerülünk a macskát és a csapdákat is. A kezelés roppant egyszerű,

átvezető képsor egyszóval csak a játékot találjuk a lemezen, meg a kellemes zenét. Ez utóbbi rettentően hasonlít az ere-

napig az egyik legismertebb és legsikeresebb rajzfilm. A WB Interactive valószínűleg a fiatalabb korosztályt célozta meg a mesefilm megjátékosításával, de az idősebbek is kellemes, vidám perceket tölthetnek el vele. Az egész program, az CD audio zenével együtt nem foglalja el a lemez kapacitásának felét sem. Nem találunk benne digitalizált beszólásokat, sőt még egy árva animációt sem. Ez utóbbi engem egy picit zavart, szívesen vettem volna az eredeti felvételeket a pályák között.

TOM & JERRY in HOUSE TRAP

OTT A FARKA...!

ÜSD VÁGD, NEM APÁD

A lemez behelyezése után máris a játék töltődik be, egy címképernyő és rögtön a

menüben találjuk magunkat. Szinte mindenhol az egyszerűsége törekedtek a készítőik, így a menüben is. Választhatunk a mentett állásunk betöltése, a beállítások menü, a készítőik megtekintése és végül az egy illetve kétjátékos üzemmód között. A beállítások között vibrációt kapcsolgathatjuk az arra alkalmas joypadok esetében, pozícionálhatjuk a képernyőt és a hangereket is módosíthatjuk. Sok teendőnk nem lesz itt, de ha mégis elfelejtettünk volna valamit, mindent elérhetünk a játék alatt is. A folytatás gomb takarja a Load Game opciót, ahol a pályák között található állásmentési lehetőséggel élve hozhatjuk vissza helyzetünket. Az egy és kétjátékos mód között az ég egy világon semmi eltérés nincs, csupán annyi, hogy az utóbbiban a gép irányította Tomot egy haverunk mozgathatja. Ha kiválasztottuk a játékmódot, egy könyv jelenik meg, melyben a választható pályák között lépkedhetünk. Kezdesnek ez természetesen egyetlen pályára korlátozódik. Egyébként menteni is itt tudunk majd, a következő megpróbáltatás előtt.

gunk játszani egy rajzfilmbeli terepen, pont úgy, mint az igazi hősök tették azt a TV képernyőjén. Az egymást követő pályák annyiban különböznek egymástól, hogy a ház bejárható része növekszik, úgy szobák járatok jelennek meg, kinyílnak eddig zárva tartott ajtók. Ezáltal új fegyverekhez is juthatunk, vagy éppen akadályokhoz. Például a biliárd teremből felszedett tekegolyóval és dáköval kiüthetjük Tomot a házból. Különbőféle akadályok nehezítik a hajszát, melyekbe beleesve a másik fél előnyhöz jut, esetleg még püfölhet is minket, míg szenvedünk. Ilyen például a néha kinyíló hűtőszekrény, mely lefagyaszt, a banán melyen el lehet csúszni, a kimaradhatatlan

mint az egész játék. A nyilakkal mozgathatjuk a karakterünket, az R2 nyomva tartásával tudunk lopakodni lábujjhegyen. A Háromszöggel, Körrel és Négyzettel tudjuk kezünkbe venni a nálunk lévő legfeljebb három tárgy egyikét, az X-szel viszont használni tudjuk. Ezen felül a Startal tudunk belépni az Options-be. Ennyi az egész. A játék kivitelezése talán egy picit túl egyszerű, inkább a fiatalabb korosztálynak való. Semmi extravagáns bejátszás,

de méghozzá az. Egy picit átdolgozták és szerintem ezt nem kellett volna. Vannak ugyan aranyos zenék a lemezen, de a legtöbbször furcsa érzésem támadt. Vártam, szinte dúdoltam magamban a dallamot, de mindig egy picit máshogy alakult, mint ahogyan annak lennie kellett volna. A kezeléssel viszont semmi probléma nincsen. A szereplők egyszerűen és jól irányíthatók, mindig azt teszik, amit a játékos szeretne. Csak arra nem sikerült rájönnöm, hogy Tom miért nem robban fel, amikor a dinamitához ér. A játék nehézsége egyébként nincs eltűzve, főleg az elején. Szinte akkor is nyerünk, ha veszteni akarunk. Viszont négy, öt pálya után nagyon kezd bekeményedni a dolog. Tom sorra kerüli ki az akadályokat, több ütést visz be egymás után, dinamitokat rakosgat maga után és kikerüli a támadásainak. Viszont egy vérbeli Tom és Jerry rajongónak ez nem lehet akadály. Mindenkinek csak ajánlani tudom a játékot, már csak azért is mert kicsi, nagyon egyszerű és minden korosztály számára élvezhető. A fiatalabbak azért fognak szívesen játszani vele, mert könnyen beletanulnak és még ismerik is a szereplőket meg a sztorit, míg az idősebbek meg azért, mert végre egy olyan játékkal játszhatnak, ahol nem kell történeteket megjegyezni, billentyűzetkombinációkat megjegyezni és mutánsok ellen harcolni. Szóval szerezd meg és szórakozz jól.

Endrédi Tibor

TOM & JERRY IN HOUSE TRAP
WB INTERACTIVE

GRAFIKA:	KÖZEPES
JÁTSZHATÓSÁG:	KIVÁLÓ
SZAVATOSSÁG:	ELMEGY
ZENE / HANG:	JÓ
HANGULAT:	JÓ

12 JÁTÉKOS
1 MEMÓRIABLOKK
ANALÓG RÁNYÍTÓ (DUAL SHOCK)
✓ KÖNNYŰ KEZELÉS
× NAGYON ARANYOS
× PIGY TŰL EGYSZERŰ A
TÁLLALÁS, LEHETNE BENNE TÖBB
VÁLTOZATOSSÁG ÉS KÖRÍTÉS

6 pont

Először találkoztam a PS-el egy kosárlabdaprogram volt. Nem nagyon voltam képben, hogy ez az új konzol-dolog mire képes, míg '98-ban meg nem ismertem egy cimborámon keresztül az első kosárlabdaprogramot. Az NBA 98 Fastbreak volt az első játék, melyet ezen a konzolon játszottam és megmondom őszintén azóta is megmaradt az elsőszámú kosárlabdaprogram az életemben. A játszhatóság, a játékosok mozgatója, a hangulat annyira jól sikerült, hogy szinte minden este játszottam vele, még akkor is,

legjobban játszható, legkönnyebben kezelhető kosárlabdajáték. Az intróban minden benne van, ami a kosárlabda lényege manapság. Játékosok, közönség és legfőképp feka srácok egy stúdióban, amint a hamisítatlan amerikai feelinget próbálják beleénekelni a programba. Valljuk be, az elmúlt évtizedekben a "kosárlabda"-szó hallatán elsőre mindenki a nagy amerikai kontinensre asszociál, ha pedig az elmúlt 10 évről beszélünk, hát bizony alig akad ember, aki nem Michael Jordan "munkásságát"

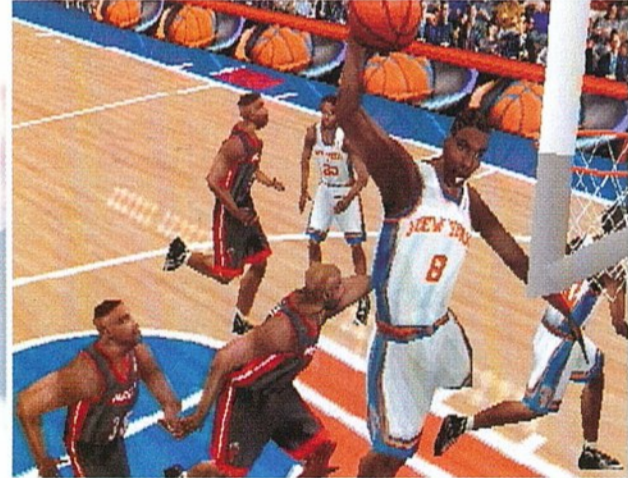
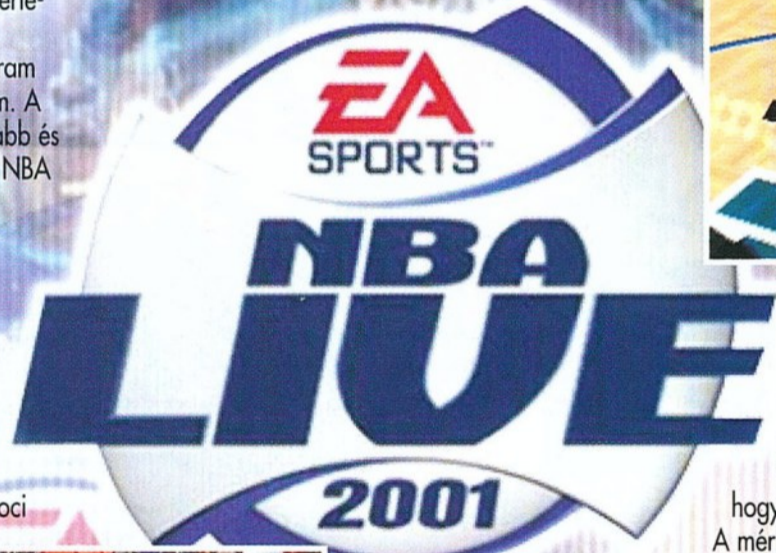
szinte minden figura (némi gyakorlás után, persze). A hárompontos dobó verseny elég érthetetlen, mert nem sikerült megtalálnom azt a pontos mozdulatot, mellyel tutira beletalálok a kosárba. Sajnos azt kell mondanom, hogy a gép itt találmra rostálja a dobásokat, ami nem jelenti azt, hogy mondjuk, aki nagyon sz**** dobál, az is párszor betalál. Sokkal inkább úgy kell elereszteni a labdát, hogy ha ugyan-

megöli az összhatást. A játékosok (PS-hez mért) jó grafikája sajnos elvesz egy nagy szeletet az összkép élethűségéből. Nem pixeles, ne értsek félre, de olykor-olykor egyáltalán nem láttam a labdát, mert elveszett a játékosok poligon-tengerében. Összegezve minden pozitív és minden negatív érzelmemet a játékkal kapcsolatban, csak azt tudom mondani, hogy használható játékot sikerült kiadni, de nem ez a lehangulato-

HÁROMPONTOS

amikor folyamatosan kikaptam, mert túl nehéz fokozatot választottam. Nem nagyon éreztem soha a taktikai beállításokat, de passzoltam, dobtam és loptam a labdákat, így a Fastbreak maradt "A" kosárlabdaprogram máig számomra. Ezen nem azt kell rögtön érteni, hogy nem láttam másikat, vagy esetleg mindegyik program gyenge volt, amivel játszottam. A helyzet ennél kicsit bonyolultabb és azt kell mondanom, hogy az NBA Live 2001 sem nagyon lepelt meg tartalmilag, így előljáróban megjegyezném, hogy szerintem ez sem überolta nagyon a fent említett Fastbreak-et.

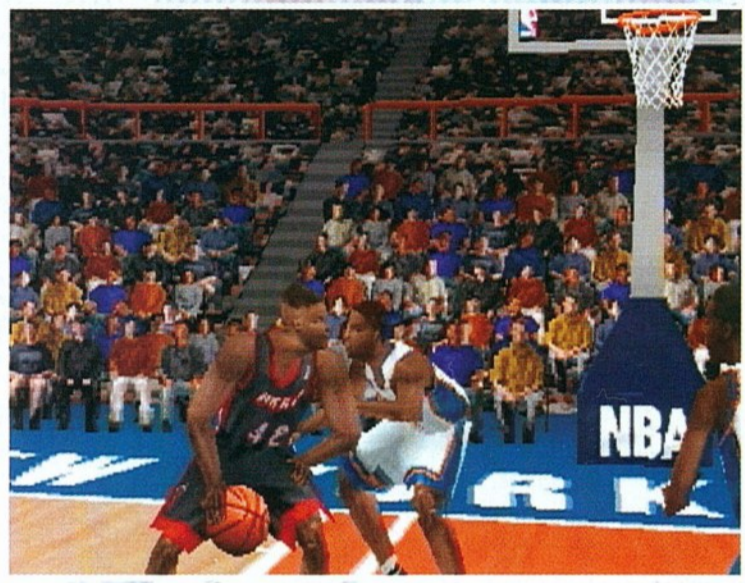
Hogy ezt miért állítom ennyire határozottan? Azért, mert a kosárlabda az a labdajáték, melyben a foci

érezné a legjobbnak a sportban. Ez így van jól, pontosan ezért egy kis R'N'B és pár "blekk" srác nyávogása ideális kezdés a játékhoz. A menürendszerek is teljesen a helyükön vannak, ráadásul szépek (már amennyire ezt a szót mondhatjuk egy sportjátékban menürendszerre). Nem nagyon kell kukacoskodni a tartalommal sem, hiszen minden kosárlabda csapat benne van a névhez méltóan az NBA-ból és

mellet talán a legfontosabb a jó ritmusérzék. Ettől kezdve, nem kell mondanom, hogy miért a fekete amerikai játékosok vezetnek a világranglistát ebben. Namármost, a gépek fejlődhetnek, a grafika javulhat, a karakterek lehetnek egyre élethűbbek, mégis azt kell mondanom, hogy ha a játék irányításába nem lehet belevinni ezt a ritmust, amit a "nagyok" a valódi parkettán is belevisznek, hát kicsit kockásra sikerülhet az irányítása a csapatnak és oda minden játszhatóság. Leszögezném: nem azt állítom az NBA Live 2001-ről, hogy rossz. Dehogyan! Nagyon jó és nagyon élethű. Csak éppen nem tudom leírni róla, hogy az eddig

szerencsére újra találkozhatunk a 70-es, 80-as és 90-es évek legjobb (All Star) válogatottjával is. A választható menüpontok közül a legjobban elsőre a One-on-One tetszett meg, ahol (azok kedvéért elmondanám, akik nem ismerik még a sportot) kétszemélyes kosárlabdát lehet játszani, 1 palánkra. Kicsit csalóka a játék, mert nem annyira nehéz az ellenfelet megverni, mint elsőre hinné az ember, még "Jordan-király" ellen sem. Egyszerűen egy pár testcsel és onnantól sikerül

azzal a megszokott mozdulattal dobjátok mindegyik bogyót, hatból 4 megy csak be, mert lehetetlen pusztán tudásból 100 százalékot teljesíteni. Ez persze érthető, mert valahogy nehezíteni kell a készítőknek. Ne feledjétek, hogy az uccsó labda két pontot ér!

A mérkőzés alatt bújjuk elő a komponens, ami kicsit nekem "visszahúz" a játék értékelésén és a Fastbreak irányába mozdítja el a mérleget. A bevezetőben említett dinamika nem jön át! Nem érzem folyamatosnak a játékot, és ez azért rossz, mert nem lehet egy rendes támadást felépíteni, mert megtörik a lendület a program nehézkes mozdulatai miatt. Még ehhez adódik a faltolásos nevelés aránya is. Ha megpróbáljátok elvenni a labdát, azt befűjják faltalnak 10 alkalomból legalább 8-szor. Hát kérem, még a legkezdőbb bírósági elnökök is engedékenyebbek ennél! Grafikai a játék rendben van, de most először éreztem azt, hogy nem kéne egyes játékokban feltétlenül haladni a fejlődéssel, mert

sabb dolog, még akkor sem, ha a kommentátor is megpróbálta hozni a formáját. Ez olyasmi, mint amikor valaki az Aladdin-t szereti a legjobban vagy a Hófehérkét a Disney mesékből, mert azok még úgy néztek ki mint egy rajzfilm. Egy Herkules vagy Mulan képileg már sokkal inkább emlékeztet egy rajzolt filmre, mint egy rajzfilmre. Remélem értitek amiről próbálok gagyogni és nem vakargatjátok a fejéteket értetlenül, hogy "mi van?!?". Az NBA Live 2001 egy remek

szimuláció és használható kosárlabdaprogram, de számomra elveszett benne a játék azon komponense, ami olyan programszerűvé teszi. Tudom, én szoktam mindig erősködni, hogy "minél élethűbb annál jobb", de könnyörgöm azért képileg és hangilag is próbáljunk már meg egy kicsit törődni az összhatással is. Lehet, hogy a játékosok egyenként megállják a helyüket, grafika és élethűség szempontjából, de ebből egy egész csapatot mozgatni bizony kicsit macerás és dinamikai szempontból kifejezetten akadozós. Inkább picit gépiesebb fejek legyenek, mint gépiesebb mozgású élethű arcok!

Adam

NBA LIVE 2001

ELECTRONIC ARTS

GRAFIKA:	KÖZEPES
JÁTSZHATÓSÁG:	KÖZEPES
SZAVATOSSÁG:	JÓ
ZENE / HANG:	KIVÁLÓ
HANGULAT:	KIVÁLÓ

14 JÁTÉKOS
2 MEMÓRIABLÖKK
MULTI TAP ADAPTER
ANALÓG RÁNYÍTÓ (DUAL SHOCK)

✓ **BENNE VAN AZ 'NBA FEELING'**
 ✗ **NEM JÖN ÁT A KOSÁRLABDÁS DYNAMIKA**

8 pont

Egy igazi mozi néző semmi pénzért nem hagyja ki egy olyan akció-kalandfilmet, mint a Múmia. Nos, ha ez mégis így történt volna, itt a nagy lehetőség, hogy bepótoljuk a képernyőn, egy Playstation irányítóval a kezünkben. Pár szóban elmesélem a történetet, hogy mindenki tisztában legyen vele.

Szóval réges-régen, amikor még mobiltelefonok sem voltak, élt egy Imohep nevű fazon, Egyiptomban. Természetesen az aktuális hercegnő volt a szeretője, és amikor ez kiderült, a pasást a legkegyetlenebb halálra ítélték. Múmiát csináltak belőle, bezárták egy koporsóba és egy baráti csevely erejéig beengedtek hozzá párezer hűsevő skarabeusz bogarat. Régen volt ez már, senki sem hiszi manapság, hogy ez tényleg így volt. Ekkor egy kis kutatócsoport érkezik a leltűnt egyiptomi helyre. Találnak egy könyvet, amely az ősi halottak könyve valójában. Ezt kinyitva és beleolvastatva életre keltek a legszörnyűbb, haragos szellemek, a Múmiát, amely Imohep testében ölt lelket.

vonalait követi, teli van digitalizált bejátszásokkal, és beszédekkel, no meg zenékkal. Minden meg-egyedik az eredeti sztorival, kivéve talán a helyszíneket, meg azt hogy eddig ismeretlen ellenfelek is felbukkannak kalandjaink során. A piramisok belsejében például ókori lovagok pattannak ki a falak kövei mögül, vagy óvatlan bányászársaink is nekünk rontanak rémületünkben. Továbbá egy rakás múmiával is találkozhatunk (bizonyára Imohep teleportálgat meg mágiázgat) és egy csomó skarabeusz bogár is az utunkat állhatja. Ez

rögtön a mélybe vetjük magunkat. Tenyereljük az új játék feliratra és dőlünk hátra, hiszen egy hosszú videót nézhetünk meg, melyből minden kiderül, amit a történetről tudni illik a kaland elkezdése előtt. Minőségileg és kivitelezésében nagyszerű a bejátszás, csak azt lehet mondani, hogy minden játéknak ilyen színvonalas és hosszú körítéssel kellene indulnia. Sajnos maga a program, pontosabban annak engine-je már hogy maga után kívánnivalót, nem is keveset. Első látásra nagyon csúnyának tűnik, később az egyszerűbb terepeken már nem annyira, viszont a sebesség az mindenhol botrányos. A grafikai kidolgozás messze nincs olyan pontos, hogy ekkora lassulást vonjon magával, itt inkább a programozás gyengeségéről lehet szó. Míg a szabadban tartózkodunk, a "sötét homály" effekttel próbálták gyorsítani a megjelenítést, nem sok

szörny, ne pazaroljunk bele több golyót. Végül szükség esetén használhatjuk öklünket is, bár haszna egyenlő a nullával. Szinte meg sem karcoljuk vele a múmiákat és a páncélos lovagokat. Van még méregbombánk is, ez nagyon hatásos, csak sajnos kevés található belőle. Sötét helységekre lépéskor gyűjtünk faklyát, ezt a legköze-

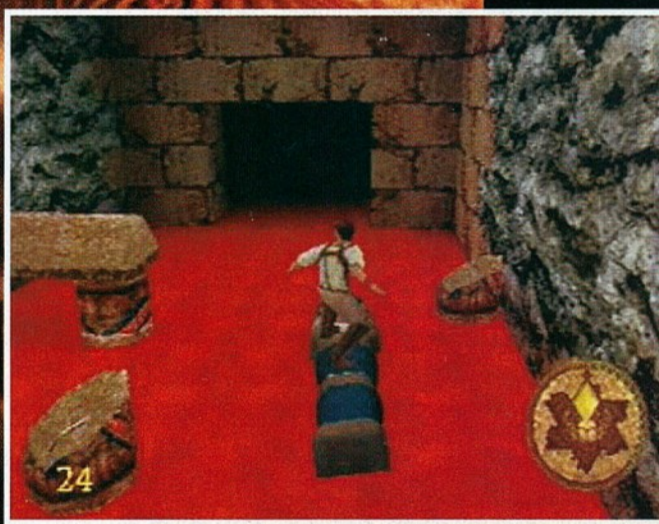
M U M M I A

TALPIG GÉZBEN A GÁZBAN!

lebbi falon található tűzbojrtól gyűjthetjük be. Sietni kell, mert csak húsz másodpercig ég egy töltéssel. Fontos a fény, a falon található írásk elolvasásához is.

Akárhogy is nézzük, a Múmia nem egy rossz játék. Eltekintve az apróbb technikai hibáktól, kel-

lemes szórakozást nyújt. A nagyon eltalált zenei aláfestés, hörgések, digitalizált beszédek és hanghatások meghozzák a mozibeli hangulatot. A nehézséget sem túlozták el, csak kelően kínlódásra csinálták, de egy kis szenvedéssel bárki megoldhatja a feladatokat. A film és Brendan Fraser sikere után, a játéknak is érdemes adni egy esélyt, megnézni és ha bejön, akkor már meg is találtuk az időtöltést a film második részének megjelenéséig.

Endrédi Tibor

utóbbi ellenfél viszont nem esz meg azonnal, csak harapdálgat, egy pisztolylövéssel végezhetünk velük. Nézzük mit is kínál a program a betöltés után, mondhatnám úgy is, hogy lássuk a medvét, de ez jelen esetben nem lenne helyénvaló, tehát lássuk a múmiát.

PIRAMISOK MÉLYÉN VÁR A HALÁL

Kipattan a koporsóból és mindent megtesz, hogy elpusztítsa hőseinket, visszafoglalja elvesztett trónját és egy női áldozat bemutatásával életre keltse álmai hercegnőjét, antik szerelmét.

Nos, ez lenne a film rövidke összefoglalása, melynek már készül a második része, a "Múmia visszatér" címmel és a hírek szerint 2001 nyarára várható. Addig is megérkezett a Múmia játékosított verziója, mely kellemes perceket szerezhet a film szerelmeinek. A játék szinte teljesen a film

Ez a bekezdéscím egy kissé "alienesen" hangzik, de ezúttal is egy szörnyről lesz szó, tehát most már nem húzom ki. Miután betöltöttük a játékot, rövid összeállítást láthatunk a történet részéből, egyenesen a filmből kiollóva. A menübe kerülve, ami melleleg nagyon designos, megnézhetjük a Múmia 2 részének előzetését, beléphetünk a beállításokhoz, vagy új játékot kezdhetünk. Állítgatni nem sok mindent lehet, illetve csak a szokásos hang és kezelési funkciókat. Jobban tesszük, ha

sikerrel. Viszont azt elérték, hogy az ég egy világon semmit sem látni a pályából.

Miután zárt terepre kerülünk, egy picit gyorsul a program, eléri a játszható szintet, de látszik, hogy szaggat. A bejárható terep óriási és a teljesítendő feladatokat, engine-el készült beszélgetések, animációk tartikják. A folyamatosan szóló zene az izgalomhoz igazodva változik, nagyon el van találva. Sokat dob a játék hangulatán. A kezelhetőség sajnos nem a legjobb, főleg a sebességbeli okok miatt, de érződik a figura mozgásának pontatlansága is. Főleg meneküléskor, mikor pontos ugrásokra lenne szükség, akkor jön elő ez a hiányosság, továbbá a kamera kezelése is bezavar. Szerencsére a nehézséget nem túlozták el a fiuk, igaz meg kell szenvedni a sikerért. Ugyelni kell, hogy ne használjunk el fölöslegesen töltényeket, mert pontosan ki van számolva, hogy kire mennyit löhetünk el. Így utánpótlást sem találunk túl sokat. Viszont az ellenfeleket mind ki kell nyírunk, mert legtöbbször náluk van a kijutáshoz szükséges kulcs. Tehát óvatosan bánjunk a fegyverekkel. Lassan, tagoltan tüzeljünk és ha már meghalt a

THE MUMMY

KONAMI

GRAFIKA:	JÓ
JÁTSZHATÓSÁG:	KÖZEPES
SZAVATÓSSÁG:	JÓ
ZENE / HANG:	KIVÁLÓ
HANGULAT:	JÓ

1 JÁTEKOS
1 MEMÓRIABLOKK

ANALÓG RÁNYÍTÓ (DUAL SHOCK)
✓ HŰEN VISSZAADJA A FILM
HANGULATÁT ÉS IZGALMAS
× APRÓBB PROBLÉMÁK A
KEZELÉS TERÉN ÉS A SEBESSÉG
NEM MINDENHÖL FOLYAMATOS

7

pont

Milyen szépek is voltak azok az idők, amikor cartridge-okkal a kezemben rohangáltam a klubokba, hogy megszerzzem a legújabb, legaktuálisabb anyagokat a Megadrivehoz és kedvenc C64-esemhez. Emlékszem egy olyan napra, amikor egy Lion King kazettáért vívtam élet-halál harcot az egyik taggal. Sok játéka volt, többek között egy Mortal

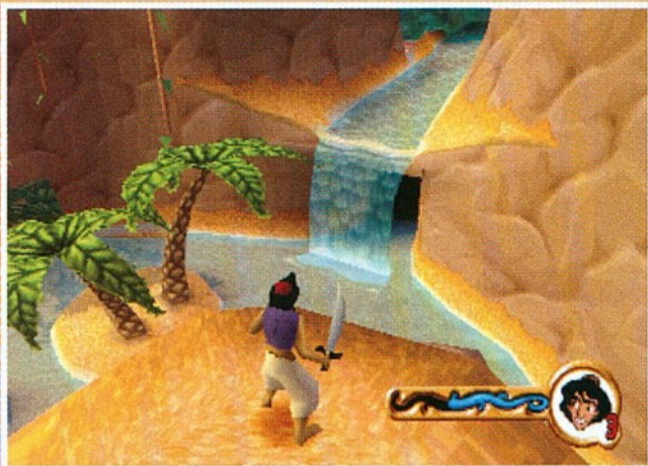
pest a Nasira's Revenge úgy kezdődik, hogy Aladdin a jól megszokott koszos, poros kis odújában alszik. Talán kidobta őt a hercegnő, vagy mégsem kapta meg a trónt a királytól? Lényegesen apróságok ezek.

Természetesen a játék elején egy kis animációt tekinthetünk meg a történetről, sajnos csak a játék motorjával készült, illetve eléggé érdekes módon keveri a játékbeli figurákat és a renderelt terepet. Az összehatás nem sokkal jobb, mintha az egész a játékból lenne. Viszont a grafika és a zene némileg kárpótol minket eme hiányosságért, mert mind-

újabb anim következik, majd a pályán találjuk magunkat. Ami elsőre feltűnhet, hogy az egész terep átkerült a harmadik dimenzióba. A grafikai kidolgozás igencsak szépen mutat, igényes a terep, szépek a karakterek is. Csak a háttér volt az, ami nekem egy kissé elhanyagoltnak tűnt, kipixelesedett a széthúzástól. A mozgás is folyamatos, sőt az irányítás sincsen túlbonyolítva. Egyszóval ideális játék minden korosztály számára. Bárki könnyedén belejöhét, nyerhet és

az Setup menübe. Itt az egyetlen újdonság a főmenüből is elérhető képet a kamera mozgásának állítása aktív vagy passzív mód között. Persze egyik sem jobb, mint a másik, de érdekesebb az aktívat használni. Úgy talán még lehet tudni, hogy merre járunk.

Az egész játékmenet a szokásos sémára épül, pár szóban leírható. Tipikus három dimenziós maszkáló játék, ugrálunk, kaszabolunk a szabályával, köteleken lóbálózunk, tüzeket ugrálunk át és megmentjük a hercegnőt, no meg az egész világot a gonosz uraltatótól. Azért ennyire

Aladdin in Nasira's Revenge

Kombat 2 is. Az Oroszlánkirály éppen akkor ment a mozikban, a fél ország Simba lázban égett. Természetesen nekem kellett megszereznem a programot, muszáj volt! Miután ez sikerült, végigvittem kismilliószor, kinyírtam Zordont és a sok szemét hiénát. Kezdem ránni a programra. Akkor jött az ötlet, hogy elcserelem valakivel egy olyan játékra, amit még nem csináltam végig. Így került a kezembe az Aladdin. Mondanom sem kell elkápráztatott a csodaszép grafikája és mesés zenéje. Később megszereztem a programot a létező összes platformra, végigvittem Megadrive-on, PC-n, Amigán, sőt még Gameboy-on is. Már az eltéréseket is jól ismerem köztük, meg még egy rakás hasonló multipatform játék között. Aztán valahogy elcsendesedett ez az Aladdin mánia. Elő sem vettem azóta, eszembe sem jutott, hogy Al-el újra kalandnak induljak. Mégis úgy hozta a sors, hogy most újra nekivágtam a palotának, a folytatásban, a Nasira's Revenge-ben. Ezúttal viszont a

KIJÖTT A SZELEM! 😊 / A PALACKBÓL!

Playstation szolgáltatja a lovat álám, adja a power-t. Lássuk mi történt azóta, hogy a játék a polcon pihent.

ÚJRA VESZÉLYBEN A TRÓN

Jaffart ugye elintéztük, kifingott, nem árt többé a világnak. Elég snassz lenne azt mondani, hogy Jaffar nem halt meg, feltámadt, kipattant a sírból, stb. Éppen ezért jobbat találtak ki a készítőik. Jaffarnak van egy nővére Nasira. Ő éppen olyan gonosz, mint Jaffar, sőt még gonoszabb, mert testvére halálát is meg akarja bosszulni amellet, hogy elfoglalja a trónt. Embereivel beoson a palotába és foglyul ejti Jasmin-t és a királyt is. Átvesszi az irányítást. Ekkor jövünk a képbe mi, Aladdin szerepében, a Genie segítségével megmentjük a hercegnőt és elintézzük a gonosz Nasirat. Egyvalami nem világos nekem a sztoriban. A film végén ugye Aladdin és Jasmin összeházasodnak. Ehhez ké-

kedő többnyire jól van kidolgozva, elég igényes kivitelben tárul elénk.

Az intró után a menüben találjuk magunkat, ha az a két gombos valamit lehet egyáltalán menünek nevezni. Egyszóval tiszte Disney jelenéget láthatunk, Options vagy Start. A beállítások között semmi mást nem találunk, mint a hangerőt és a Center Screenshot (vagyis a képernyő pozíciójának változtatását). Érdekes azonnal a játéknak kezdeni. Rögtön megvizsgálja a memóriakártyánkat, rájön, hogy nincsen nekünk olyan, vagy éppen nincs rajta Aladdin mentett állás és elkezd ránk erőltetni, hogy ugyan már hozzunk létre pár darabot. Ha nem akarunk, akkor is megkérdezi, hogy miért nem, mert hogy az olyan jó. Had örüljön a gyerek, engedjünk neki lefoglalni egy blokkot. Ezután egy

élvezheti a játékot. A gombok megszokásához ugyan kell egy kis idő, mert elég sok is van belőlük, ezért részletezném. Az X hatására ug-

nem egyhangú a játék, hiszen rengeteg felszedhető tárgy, extra feladat és bonusz játék tartítja. Csakúgy, mint a történet alakulása, ahol még a hercegnőt is irányíthatjuk majd.

Érdekes kipróbálni, főleg ha szeretted a régi Aladdin kalandokat és szeretnéd feleleveníteni a sztorit, egy kissé modernebb köntösben.

Endrédi Tibor

runk, a Háromszöggel tudjuk elővenni és eltenni a kardunkat, a Négyzettel tudunk támadni (almával is). A Kör nyomva tartva lehet lassan sétálni, elengedve futni kezdünk. Az L1-et benyomva nézelődhetünk, míg az R1 benyomására Aladdin leguggol. Az L2-R2 a kamera forgatására szolgál és végül a Starttal léphetünk be

ALADDIN IN NASIRA'S REVENGE
DISNEY

GRAFIKA: JÓ
JÁTSZHATÓSÁG: JÓ
SZAVATOSSÁG: KÖZEPES
ZENE / HANG: JÓ
HANGULAT: KÖZEPES

1 JÁTÉKOS
1 MEMÓRIABLOKK
ANALÓG RÁNYÍTÓ (DUAL SHOCK)

✓ KELLEMEZŐ GRAFIKA ÉS ZENE
× NÉHOL ZAVARÓ KAMERA-KEZELÉS, KISZIT ERŐLTETETT BÁRGYÚ TÖRTÉNET

6 pont

Ha a szokásos nosztalgikus elmélkedéssel szeretném kezdeni az RC de GO! értékelését, egyszerre két helyen is kezdhethetnék kapirgálni! Elsősorban emlékeztek az Ironman's Off Road Race-nevű alkotásra? Abban a játékban kellett egy nézőpontból irányítani a kocsikat, egészen pontosan négy kocsit, és azt kell mondanom, hogy nekem nagyon bejött, mert annak ellenére, hogy viszonylag unalmas lehetett volna egy nézőpontból nyom-

nyozunk az autót, ezért emlékeztet erősen az Ironman-re. Aki egy kicsit már ismeri azt a versenyzést, annak nem sok újat mutat majd az intró. Sokkal inkább ajánlom az olyan embereknek, akiknek gőzük sincs, hogy most épp mibe kezdenek. A játékban, akár az életben két pályatípuson versenyezhetünk. Vezethetünk betonon, de jobb vezetőknek (és nem utolsósorban jobb kocsiknak) itt van az Off Road verzió is, ahol mindenféle felületen kell nyergelnünk,

síts és állj meg"-típusú feladat gyakorlatilag használhatatlan. A végén persze időre kell körbemennünk és bizonyítanunk, hogy elég jók vagyunk a nagyversenyhez. Ha már a versenyen tartunk, nekem az egyik legérthetlenebb dolog az ellenfelek tudása. Előfordult, hogy lenyomtam majdnem mindenkit, majd kimentem enni valamit és miután visszaértem, elindultam ugyanazon a versenyen pusztán pénzügyítés szempontjából és bizony alig tudtam feljutni a negyedik helyre legalább 7-8 próbálkozást követően.

Talán ez az egyetlen tartalmi hiba a játékban, vagyis az,

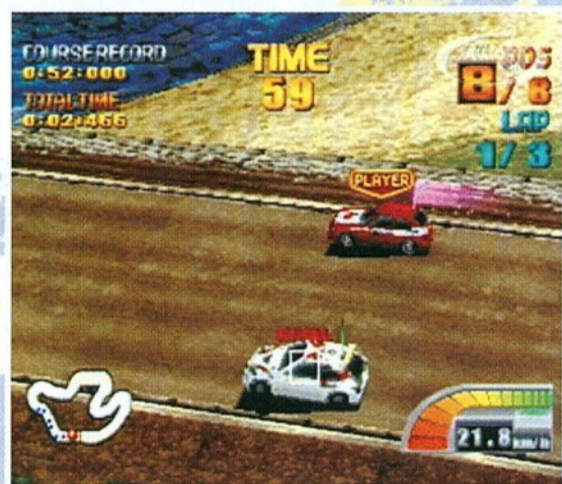
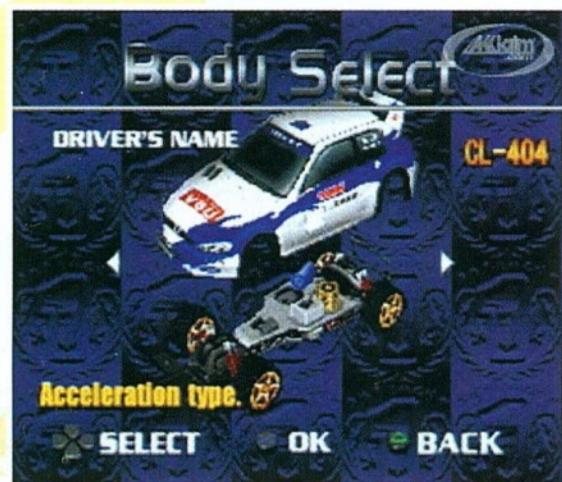
még jobbat csinálni, de arra, amire készült, tökéletesen megfelel a játék. A versenyek alatt néha ötleteket ad a gép, de szerintem ezeket nem kell igazán komolyan venni, mert tipikusan a semmitmondó tanácsok közé tartoznak. Kedvencem a "Tudd, hogy hol kell fékezni!"-üzenet. Kösz. Ezt azután csak jó nagy tapasztalat megszerzése után lehet leírni. Micsoda baromság?! Ne nagyon figyeljetelek semmire, csak az ellenfelekre. Sportszerűség szempontjából igazán birkák az ellenfelek, mert nem nagyon tesznek keresztbe, de sajnos mozogni sem nagyon mozognak el az utatokról, így jobb, ha ti kerületek ki őket!

Fontos, hogy ne nagyon induljatok el komolyabb versenyen, amíg nincs megfelelő kocsitok, mert sajna agyonváganak az ellenfelek és elég megalázó lesz három kör alatt kapni egy kör hátrányt. Vásároljatok és tuningoljatok, hogy csak tudtok, majd ezt követően a könnyebb pályákon melegítsetek be és utána vágjatok neki a komoly figuráknak. Fontos, hogy az új alkatrészekkel ne azonnal a legvadabb pályán kezdjétek, mert a nagy kocsikhoz méltóan ezek is másképp mozognak, új motorral és új kerekekkel, így ezeket is meg kell szokni.

Az RC de GO! egy kellemes kis játék, melynek semmi más célja nincs, mint fogni a játékost és lekötöni egy kicsit. Sajnos ezt viszont csak egyes számban mondhatom, mert két

személy nem tudja nyomni a játékot. Vagy ha van, hát azt bizony nagyon eldugdák. De, megmondom őszintén szerintem ki van zárva! Ez viszont nagy baj, mert ha nem tudunk haverral szívózni idővel sajnos unalmassá válnak a gépi ellenfelek, még akkor is, ha a pályák és kialakítások szépek. Ne várjatok csodát a progitól, de pár kellemes órát mindenképp, de csak akkor, ha az ilyen játékokat szeretitek. Én jól eljátszogatam vele, úgyhogy tulajdonképpen ajánlom mindenkinek. Nem rossz.

Adam

ni, mégis a kocsik dinamikája jól átjött a nitrók és egyéb dolgok használatával. A másik nosztalgikus dolog az "amerikai nagybácsi"-m ajándéka, ami egy rádió-távírányítású autó volt. Biztos mindenki látott már ilyet, úgyhogy ebbe sem kell nagyon belemenni. Elég legyen annyi, hogy azt a távírányítású autóversenyt bizony vannak arcok (ittthon is), akik nagyon komolyan művelik és kisebb vagyonekat elköltenek egy-egy autó technikai javítására. Laius számára egyszerű távírányítású kocsik lehetnek első ránézésre, de belülről bizony komoly miniatűr versenyautókról van szó. Na, már valószínűleg sejtitek, hogy ebben a játékban az Ironman-émlék és a "távírányítású autó"-émlék keveredik. Az RC de GO egy autóverseny játék, de nem feltétlenül a legmegszokottabb módon, ugyanis itt egy kis távírányítóval kell végigterelgetnünk a kocsit a pályákon. Mivel nem vagyunk varázslók, és nem tudjuk magunkat 15 centisre összenyomni, így a pályának egy meghatározott pontjáról kell végigkormá-

ni, mégis a kocsik dinamikája jól átjött a nitrók és egyéb dolgok használatával. A másik nosztalgikus dolog az "amerikai nagybácsi"-m ajándéka, ami egy rádió-távírányítású autó volt. Biztos mindenki látott már ilyet, úgyhogy ebbe sem kell nagyon belemenni. Elég legyen annyi, hogy azt a távírányítású autóversenyt bizony vannak arcok (ittthon is), akik nagyon komolyan művelik és kisebb vagyonekat elköltenek egy-egy autó technikai javítására. Laius számára egyszerű távírányítású kocsik lehetnek első ránézésre, de belülről bizony komoly miniatűr versenyautókról van szó. Na, már valószínűleg sejtitek, hogy ebben a játékban az Ironman-émlék és a "távírányítású autó"-émlék keveredik. Az RC de GO egy autóverseny játék, de nem feltétlenül a legmegszokottabb módon, ugyanis itt egy kis távírányítóval kell végigterelgetnünk a kocsit a pályákon. Mivel nem vagyunk varázslók, és nem tudjuk magunkat 15 centisre összenyomni, így a pályának egy meghatározott pontjáról kell végigkormá-

nincs igazán továbbjutás sem. A legfontosabb feladat a gyűjtött pénzből minél több olyan alkatrészt vásárolni, ami képessé teszi a kocsit univerzálisan minden pályára, minden ellenféllel szemben. Először kell majd jobb, puhább futómű, idővel nem árt egy erősebb motort venni, majd a felfüggesztést kell lecserélni, egy-egy darabonként lehet feltörni a ranglétrán. Mivel nem változik az autó mozgásával a látóterünk, fontos lehet minden olyan arcoknak, akik még nem nagyon irányítottak kocsit ebben a formában, hogy megtanulják az alapokat. Na, erre sikerült kitalálni egy részt a készítőknél, ami hát...hogy mondjam...nem igazán ér semmit. Talán az első rész még igen, ahol lufikat kell csapkodnunk a kocsival, de például az ezt követő "gyor-

hogy az ellenfeleket kicsit furán mozgatja a gép tudás szempontjából. Van itt is nitró, amit az L1 és R1 gombokkal aktiválhatunk, de ha rám hallgattok csak egyenesben használjátok, mert különben odavág a falhoz és akkor aztán kezdhettek az előzgetést előről. Grafikailag nincs semmi baj a játékkal, amit egy PS manapság tud, azt többé-kevésbé kihasználták a készítő, persze nem mondom, hogy nem lehetett volna

MIKROHULLÁMHOSSZON!

RC DE GO!

ACCLAIM

GRAFIKA: KÖZEPES
 JÁTSZHATÓSÁG: JÓ
 SZAVATOSSÁG: KÖZEPES
 ZENE / HANG: KÖZEPES
 HANGULAT: JÓ

1 JÁTÉKOS
 13 MEMÓRIABLOKK
 ANALÓG IRÁNYÍTÓ (DUAL SHOCK)
 ✓ JÓ ÖTLET, TARTALMIAG IS RENDBEN VAN
 × CSAK ANTISZOCIÁLISOKNAK NINGS KÉTSZEMÉLYES JÁTÉK!

7 pont

Talán a videojáték iparban a legellentmondásosabb cég a Capcom. Nincs még egy olyan kiadó, ami ennyire vegyes érzelmeket váltana ki belőlem, illetve az átlag játékosokból. Hisz a Capcomnak számtalan sikeres, mondhatni videojáték-történelmi mérföldköve volt már, elég ha a Street Fighterre, vagy a Resident Evilre gondolunk, mind a kettő alapműnek számít a maga nemében. Mindezek ellenére a Capcomnak van egy rettentő ostoba szokása, nevezetesen ha egy játéka igazán befut, akkor végelethetetlen sorozatokká duzzasztja őket. És ha a Capcomnál minél inkább hosszabbra nyúlik egy sorozat, annál erőteljesebb és ötletlenebbé válik. Nézték csak meg a Street Fightert már megszámolni is nehéz hány része jelent meg, de évek óta egyik sem (még a 3D-s részek vagy a PS2-es változat sem) tudta még csak megközelíteni sem az eredeti játék sikerét. De említhetném a Mega Man sorozatot is, ami

got. Mindenesetre a Capcomot azóta nem kedvelem túlzottan és nem is fogok neki megbocsátani, amíg ezt a csorbát ki nem köszörülük. A másik főbenjáró bűn, amit a BoF III-mal szemben a Capcom elkövetett, hogy az angol fordítást elbaltázta. Az első rész fordítását a SquareSoft végezte, míg a másodikat a Laguna nevű cég, akik megnézték, hogy a Square milyen munkát végzett az előző részben, és úgy alakították ki a saját munkájukat. Ezzel szemben a Capcom a harmadik résznél saját maga végezte a fordítást. Erről tudni kell, hogy a régi részeknél a SquareSoft jó néhány nevet az eredeti japán kiadáshoz képest megváltoztatott és ezek a nevek és helyszínek aztán ugyanúgy bekerültek a második részbe is. A Capcom azonban úgy döntött a harmadik résznél minden név és helyszín az eredeti japán verzióban szereplő változatban kerül be a játékba, így azonban nagyon sok zavaró változás történt az elő-

A Breath of Fire IV-gyel kapcsolatban nem voltak illúzióim, tudtam, hogy a Capcom nem fogja folytatni a befejezetlen második részt (pedig mindegyik BoF játéknak ugyanaz az ember volt – a nevét sajnos elfelejttem – a történetírója). Mindezek ellenére a BoF IV nagyszerűen sikerült játék lett, és a történet is elég élvezetes ahhoz, hogy bárkit leköссön. Sok mindent megtartottak az előző részből, de rengeteg újdonság is feltűnik. Tipikus BoF-es dolgok is megmaradtak, mint például, hogy a főszereplőt ismét Ryunak hívják (megint kék a haja, mint mindig) vagy, hogy megint feltűnik egy Nina mint mindegyik részben, de hogy a helyszínek közül is mondjak egy klasszikusot, megint megtaláljuk Windia nevű várost aminek Nina természetesen a hercegnője. No és

szik. A meleg miatt csak éjszaka érdemes utazni ám Nina kitartása miatt nappal is folytatják az utat. Ekkor azonban valami történik. Egy óriási sárkány támad neki a homokjárónak. Ezt Nina és Cray is furcsállja hisz eddig az erre élő sárkányok békések voltak és nem támadtak emberekre. Nem ússzák meg a támadást a sárkány szétrombolja a homokjárót. Hő-

RPG A TÉLI ESTÉKRE...

BREATH OF FIRE IV

szintén bőven 10 rész fölött jár vagy a Resident Evil, aminek kb. (ha a kiegészítő Dual Shock és Director's Cut verziókat is beleszámolom, nem beszélve a számtalan más gépre megjelent verzióiról) vagy nyolc része jelent meg. Persze az egésznek egy célja van: minél több pénzt kisajtolni a vásárlókból, azaz a játékosokból. Számomra a legemlékezetesebb és legjobb Capcom játék nem RE vagy a SF hanem a Breath of Fire II volt. Talán azért ilyen meghatározó számomra ez a játék, mert ez volt az első Final Fantasy típusú RPG, amivel játszottam. Lenyűgözött az anyag összetettsége, hosszúsága, de mind inkább a története, amely óriási hatással volt rám. Még a mai napig szívesen előveszem SNES-re a játékot és néhány órát nosztalgizálok vele. Éppen ezért, mert ennyire szerettem a BoF II-t, nagyon vártam a harmadik rész megérkezését. Mindeneség hirmorzást elcsíptem róla, hihetetlenül vártam a megjelenést, azt is megkockáztatom, hogy játékra ennyire még soha nem vártam, mint erre. Aztán megérkezett végre, azonnal végig is játszottam és a végén meg kellett állapítanom, hogy videojátékban ekkorát még SOHA nem csá-lódtam. Mint mondtam, a BoF II-ben a történetet élveztem a legjobban és mikor tudatosult bennem, hogy a harmadik résznek történetileg semmi köze nincs a másodikhoz (holott a BoF II befejezetlen volt, mert a végén teljesen lezáratlan maradt a sztori), nagyon elke-seredtem és nem is értettem a dol-

zó részek óta. Számomra legalábbis roppant idegesítő, amikor egy szereplő vagy helyszín a fordítás hiányosságai miatt teljesen más nével szerepel egy sorozat különböző részeiben. Ráadásul a Capcom nem tudta eldönteni, hogy egy folytatásos RPG-t csináljon, mint a BoF első két része, a Suikoden vagy a Chrono sorozat, vagy különböző részeket, mint a Final Fantasy. A kettő közötti átmenet szerintem nem működik jól. Persze tudom, hogy a többség nem ismeri a BoF régi részeit, így talán nem is tudja, miről beszélek, és nekem objektív szemszögből kell egy játékot megvizsgálnom és értékelnem, tehát most félreteszem a nosztalgikus érzéseimet a BoF sorozattal kapcsolattal és tárgyilagos leszek.

seink szerencsére karcolás nélkül megússzák az affért, de a járgány megszereléséhez alkatrészek kellenek. Nina úgy dönt a közeli városba Saraiba veszi az irányt, ahol található ilyen kiegészítőket, addig Cray a roncs mellett marad, nehogy a megmaradt részek banditák kezére kerüljenek.

Nina útközben egy óriási krátert talál a földben, amibe

persze arról sem feledkeztek meg a készítők, hogy a windiai emberek szárnyal rendelkeznek. Még sorolhatnám a visszatérő elemeket, de a hosszúra nyúlt bevezető után vágjunk bele a történetbe.

A SÁRKÁNYOK ÉBREDÉSE

A Nagy Sivtagot egy homokjáró szeli át. A fedélzeten nem más, mint Nina Windia hercegnője utazik testőrével Cray-jel. Nina eltűnt testvérét Elinát kutatja, információi szerint utoljára Synestia közelében látták, amely város a Nagy Sivtag közelében fek-

még egy szerencsétlen kereskedő is beszorul, ám végül nagy nehezen kimászik. Jóval érdekesebb viszont, amit a kráter közepében talál az ifjú hercegnő, ahova egy rossz lépés miatt kerül. Itt ugyanis egy nagydarab kezdetben láthatatlan szörnyrel találkozik, ami nem éppen bizalom gerjesztő külleme ellenére nem támad neki, sőt hátrahagy valami nagyon izgalmast. Egy fiatal meztelen fiút, aki először ruha nélküli külseje miatt megijeszti Ninát (vajon mit láthatott, ami ennyire meglepte?). Később kiderül a fiú neve is, Ryunak hívják és teljes emlékezelkiesésben szenved, voltaképp a nevéen kívül semmire nem emlékszik múltjából. Mivel azt sem tudja hol van,

Nina mellésegődik, és úgy dönt, segít megkeresni neki a hiányzó alkatrészeket a homokjáróhoz. Ezenfelül Nina úgy véli, hátha így sikerül később megtudni valamit róla Saraiban. Utközben egy kisebb bal eset után éjszakára lepihennek egy barlangban.

E KÖZBEN VALAHOL A VILÁG EGY TÁVOLI RÉSZÉN...

Óriási fénycsóva csap ki egy sírboltból és hamarosan egy titokzatos, piros ruhás, hosszú fehér hajú ember mászik ki belőle, egy szörnyvel Won-qu-val – mely a testőre – az oldalán. A titokzatos személy a Fou-Lu nevet viseli és hamarosan az irányítását is átvehetjük. Ahogy beszél, arra a feltételezésre juthatunk, hogy ő egy király, de trón nélkül. Néhány harc után meggyőződhetünk róla, hogy Fou-Lu nemcsak külsejében, hanem erejében is hasonlít a FVII-ből

intézhesse, hogy ne kellejen a most uralkodó királynak lemondani. Miután vereséget szenvednek a támadók, Kham az egész Fou Birodalom hadseregét Fou-Lu nyakába küldi, aki ekkora erővel akármilyen hatalmas is, egyedül nem tud megbirkózni (meg a legutóbbi harc Khammal tényleg nagyon legyengíti) majd az egyik hídnál Yohm támadása után az egyik folyóba zuhan. Mint kiderül Yohm a Fou Birodalom hadseregének az egyik generálisa és meg akar győződni Fou-Lu haláláról, aki feltételezhetően nem élte túl a támadássorozatot.

Az események után újabb képvtáltás jön és újra Ryut irányítjuk. Sok kérdés felmerül hát. Ki pontosan Fou-Lu

pünk, aztán az ellenfél jön. Én már régen játszottam körönkénti harcot használó RPG-vel, mivel mostanában mindenki a FF sorozat ATB rendszeréhez hasonló harcot dolgoz ki. Mindenesetre jól esett újra így küzdeni. Harc közben összesen hárman lehetnek a csapatban. Mint ahogy utaltam rá karaktereink mindegyike eltérő képességekkel és varázslatokkal rendelkezik. Új varázslatot nagyon egyszerűen lehet szerezni, el kell érni a megfelelő szintet és kifejődik. Érdemes tehát sokat harcolni és gyűjteni a tapasztalati (EXP) pontot, hisz a legjobb mágikák a legmagasabb szinteken jönnek elő. Mint minden RPG-ben itt is karaktereink két részre oszthatók: az első felük fizikai harcban jók és a mágiaiban nem olyan járatosak, illetve vannak a varázslatokban kimagasló szereplők (pl. Nina), akik viszont fizikailag gyengék. Speciális varázslatokra is szert lehet tenni, amiket az ellenfelektől lehet eltanulni – tehát a FF Enemy Skilljeihez hasonlítanak. Ehhez semmi mást nem kell tenni, csak védekezni harcban, amíg az ellenfél el nem süti a megtanulni kívánt varázslatot. Ha eltanultuk miénk a mágia.

Összesen 76 különféle varázslatot lehet megszerezni az ellenfelektől. Ezenkívül csak úgy, mint a harmadik résznél szert lehet tenni bizonyos képességekre is. Ehhez egy mestert kell találnunk, aki tanít minket a dolgokra.

mellett a Stocknál láthatjuk, hány varázslat van náluk. Az Mstr-nél mestert választhatunk, vagy infót is kérhetünk róluk.

Az irányítás kapcsán is lenne egy fontosabb észrevétel: A Háromszöggel mindegyik szereplővel speciális mozgásokat csinálhatunk., Ninával például felreppenhetünk és úgy nézhetünk körül, Ryuval csapkodhatunk a kardunkkal stb. Az L2-vel válthatunk karaktert.

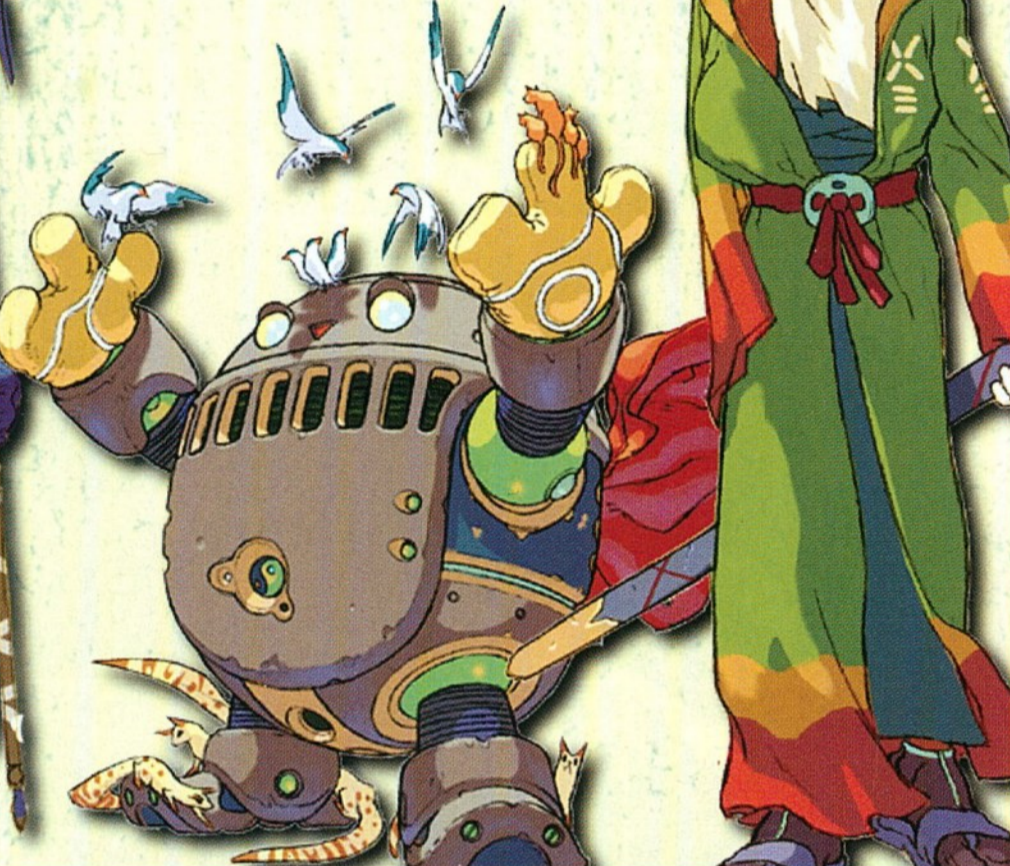
JÓ VAGY ROSSZ JÁTÉK?

Erre a kérdésre egyértelmű a válasz: a BoFIV jó játék. Nem kimagasló, nem egyedi, egyszerűen csak egy jó játék, amivel bárki könnyedén elszórakozhat. Grafikailag a harmadik rész feljavított változata a BoF IV. A legfőbb különbség, hogy igyekeztek rajzfilmszerűvé tenni az anyagot a készítő. Ennek érdekében a szereplők animációját jól kidolgozták. Nekem legalábbis nagyon tetszett a szereplők apró mozdulatai, reakciói, főleg a harcban itt különösen jók. Ha sokáig nem csinálunk semmit karaktereink elkezdnek unatkozni és ásitoznak, nézelődnek, nyújtózkodnak stb. Érdekes stílusban készült a prógi, ami az intrón és a karakterek arcképén jól megfigyelhető. Nagyon kevés szintet használtak a megajzoláshoz. Érdekes, kicsit szokatlan, ám eredeti. A látványosabb varázslatokat jól kidolgozták, néha állóképeket is mutat a program, mintha egy jobb manga rajzfilmben lennénk, persze sajnos nem egy

Dragon Ball színvonalon. Szóval grafikailag nincs gond a játékkal, aki szereti ezt a fajta vegyes 2D-s és 3D-s keveréket, amit az előző rész is használt nem lesz gondja a látvánnyal. Zavaró viszont, hogy a készítő 45 fokban megdöntötték a kamerát. Ezzel addig semmi gond nincs, amíg egy városba nem érünk, ott viszont a házaktól alig látunk valamit és nagyon idegesítő, hogy állandóan forgatni kell a képet, hogy tudjuk merre járunk.

Pozitív dolognak tartom, hogy a szereplők eredeti japán hangját megtartották, ezt főként harc közben hallhatjuk. Nekem a zenék is bejöttek, stílusában nagyszerűek a dallamok mind. Igazán nagy dolognak azt tartom, hogy a játék nagyon hosszú. Nem mindennapi hosszúságú! Mivel a grafikával sokat nem kellett foglalkozni a készítőnek, így a szavatoságot nyújtották meg. Igaz a történetben és a feladatok között lesznek ezerszer lejáratott klisék is, amik már kicsit unalmasak, de azért találunk majd ötletes dolgokat is. Aljátékokat is játszhatunk, elég, ha csak a minden részben visszatérő horgászást említem, de menetközben jó pár apró játékot kipróbálhatunk. Szóval én a hibáival együtt is kedveltem a Breath of Fire IV-et, a kevésbé kritikus RPG rajongók nagyon jól elszórakozhatnak vele.

Veres Miki

Sephirotra, hisz HIHETETLENÜL erős. Hamarosan Fou-Lu összefut két katonával, akik egy sárkányt látnak a közelben – érdekes, Ryu ébredésének a helyén is egy sárkány garázdálkodott, úgy, mint Fou-Lu ébredésének a helyén. Mint az kiderül, Fou-Lu nemcsak erős, hanem kegyetlen is, hisz könnyedén végez a két katonával. Nemsokára arról is meggyőződhetünk, hogy a sárkányok erejével rendelkezik, és át tud változni rettenthetetlen sárkányharcossá – ezt harcban a Special pontnál próbáljuk ki. Ryunak is hasonló képességei vannak, csak ő sokkal gyengébb, mint Fou-Lu. Mint kiderül nemsokára, Fou-Lu egy isten (legalábbis Kham, akivel találkozunk így hívja) és egy hatalmas királyság, méghozzá a Fou Birodalom feje. Már egyszer meghalt, ám most (ahogy egy legenda is mondta) visszatért – az országot ő alapította, ezért is viseli a nevét. Trónját azonban bitorolják és nem hajlandók lemondani róla. A mostani király nem hajlandó elismerni Fou-Lu uralmát és ellene küldi Yohmot a törpét. Yohm ismeri Fou-Lu legendáját és várta már a pillanatot, hogy el-

(miért beszél mindig többes számban magáról – úgy, mint a Gyűrűk Urában Gollam) és milyen titokzatos kapcsolat köti össze Ryuval? Egyáltalán ki Ryu, hisz az ő személyiségét is homály fedi? A választ a játékból kaphatjuk meg.

MINDEN TÉREN KLASSZIKUS

Valóban a Breath of Fire IV teljesen egy klasszikus RPG játék. Kinézetében, történet vezetésében, harci rendszerében, mind a már jól ismert alapokra épít. Haladunk előre a történetben, közben újabb és újabb szereplőket ismerünk meg, melyek eltérő képességekkel rendelkeznek, közben harcolni is kell egy csomót. Most inkább a harci rendszerrel szeretnék kissé behatóbban foglalkozni, igaz, aki játszott a BoF sorozat valamelyik részével annak nem kell sokat mesélnem. Ahogy haladunk a helyszíneken, úgy támadnak meg minket az ellenfelek, akikkel szemben körönként kell küzdeni, tehát egyszer mi lé-

Ezt a játékban később lehet megcsinálni. Ha van mesterünk, statisztikáink javulnak, erősebbek és jobbak lesznek az embereink. Nagyon fontos a játékban, hogy milyen felszerelést hordunk! Ha gyengék a cuccaink a későbbi nehéz ellenfelekkel szemben esélytelenek leszünk, tehát érdemes pénzt gyűjteni és megvenni a legjobb felszereléseket embereinknek. Ezenfelül ha valakivel nem boldogulunk, harcoljunk addig, amíg két-három szintet (vagy esetenként többet) nem lépünk, akkor már egészen biztos a győzelmünk.

Újdonság a világtérkép, ami a Final Fantasy Tactics-et idézi. Pontokkal vannak összekötve a helyszínek, amelyeken néha meg lehet állni és "belépni". Ezek a helyeken tárgyakat vagy titkos elágazásokat találhatunk, érdemes leellenőrizni őket. A térképen a Háromszöggel letáborozhatunk és a sátorban többféle dolgot tehetünk. Először is aludhatunk (Rest), vagy menthetünk (Save). A Skillnél az ellenfél-től megtanult varázslatokat nézhetjük át, sőt átadhatjuk egyik emberünk-től a másinak. Karaktereink feje

BREATH OF FIRE IV

CAPCOM

GRAFIKA: Jó
JÁTSZHATÓSÁG: Jó
SZAVATOSSÁG: KIVÁLÓ
ZENE / HANG: Jó
MIANGULAT: Jó

1 JÁTÉKOS
 1 MEMÓRIABLÓK
 ANALÓG RÁNYÍTÓ (DUAL SHOCK)

✓ HOSSZÚ ÉS NAGYSZERŰ TÖRTÉNET.
 KIVÁLÓ KARAKTER ANIMÁCIÓK
 × NAGYON ROSSZ A KAMERA SZEM-
 SZÓGE, NEM FOLYTATÁSA A BOFINÉK

8 pont

A Motoracer 1-2 volt talán az a két olyan játék, amelyek azzal próbálták meg szélesebb vásárlóréteget magukhoz vonzani, hogy nem csak a krossz vagy a gyorsulási versenyeket dolgozták fel, hanem mindjárt mind a kettőt egyszerre, még hozzá viszonylag igényesen. Ezért aztán

tiválódnak. Ha rászánjuk magunkat, hogy végigszenvedjünk egy bajnokságot, mindekelőtt egy szimpatikus istállót kell választani. Ha már kisakkoztuk, melyik is legyen az, azt is eldönthetjük, hogy gyorsasági, avagy krosszversenyen akarunk indulni. Hasonlóan a játék eddigi felépítéséhez, kezdetben itt is csak két bajnokság közül választhatunk, és csak ha már ezekben bizonyítottunk, nyílnak meg a magasabb versenyszályok, vagy a kevert bajnokságok. Ez utóbbiak kísértetiesen hasonlítanak az ARCADE módra, ugyanis itt is vegyesen jönnek a pályák, csak épp nincs időlimit. Aki motorszerelőnek született, az a versenyek előtt még állíthatja a járgányán (PITS), de azért mindenkit óvatosságra intenek, mert nekem is több károm, mint hasznom született ebből a dologból.

rolni a pályákat, a kanyarok előtt megtanulni lassítani, a baj csak az, hogy a gép irányította versenyzőknél erre nincs szükség. Ők valami megmagyarázhatatlan módon, a miénknél sokkal nagyobb sebességgel is biztosan veszik be a kanyarokat. Aztán ott vannak a bukások, elég egy kicsit kimenni a fűre, vagy egy hangyányit fékezni kanyarodás közben, már kereshetjük is a motorunkat. Márpedig egy-egy esés alatt bizony az egész mezőny elhúz mellettünk. Szóval vagy nekem nincs hozzá érzékem, vagy csak nagyon sok kitartás és gyakorlás után lehet benne eredményeket elérni. A krosszversenyeknél sincs ez másképp, bár ott talán nem tudnak felpályányi előnyre szert

dionokban meg átlátszódnak a textúrák, de ezek inkább a készítőket minősítik, mint a játékot. Ezzel szemben viszont a hangok KATASZTRÓFÁLISAK! Az még hagyján hogy a zene lapos unalmas és idegesítő, de akkor hallanotok kéne a motorok hangját. A gyorsasági motorok vinnyognak, a krosszmotorok pedig leginkább darázsszerű zümmögést produkálnak. Siralmas. Úgyhogy csak azok szerezzék be a játékot, akik szeretik a sportágot, és van annyi türelmük, hogy átvészeljék azt a sok-sok gyakorlással eltöltött időt, ami a sikerek eléréséhez elengedhetetlen. (Meg esetleg azok, akik, egymás ellen akar-

mindkét tábor elégedett lehetett a programmal, és ha valaki mondjuk már megunta a sárdagasztós ugratásokat, és kedve szottyant egy kis gyorsulási versenyre, bizony azt is bármikor megtehetette. Megjegyzem a PS soha nem volt igazán jól ellátva motorversenyekkel, ezért aztán nem volt nehéz dolga a Motoracer játékoknak, hogy viszonylag sikeresek legyenek. Ami pedig pénzt hoz a készítő konyhájára, azt erőltetni kell, és talán ez

Sajnos a gyorsasági versenyek sokkal lassabbra sikerültek az előző részhez képest, pedig most még a nyolc indulót is ötre redukálták, arról meg ne is beszéljünk, hogy még így is sokszor bezagzagot grafika. Ahogy végignézem azt a tizenegynéhány

lehetett az egyetlen motiváció, hogy kiadják a sorozat harmadik részét Motoracer World Tour címmel. Nem mondhatnám, hogy a játék sokat változott az előző részhez képest, hasonló videóval kezdődik, és egy szintén hasonló főmenübe jutunk, talán csak a töltési idő volt kevesebb. Aki játszott már a második résszel annak egyből feltűnhet, hogy nincs sehohol a pályaszerkesztő opció, szóval ezt most kispórolták a játékból. Azonban hogy ne tűnjön túl kevésnek a választható versenykategóriák száma, most külön a főmenüből választhatjuk ki a kétjátékos módot és az ARCADE versenysorozatot is. Ez utóbbi bajnokságban a pályák – attól függetlenül, hogy gyorsasági vagy krossz – sorrendben követik egymást, nekünk pedig dobogós helyezést kell elérnünk, hogy továbbjuthassunk. Persze az ellenfeleken kívül, az idő is ellenünk dolgozik, és ha nem érjük el időben a következő ellenőrzési pontot, helyezéstől függetlenül nyomhatjuk is a RESTART-ot. A WORLD TOUR-on belül gyakorolhatunk (PRACTICE), versenyezhetünk az idő ellen (TIME ATTACK), mehetünk egy sima versenyt (SINGLE RACE), vagy akár egy teljes bajnokságot (CHAMPIONSHIP). Igaz, ha nem bajnokságot játszunk, csak a játék elején nyitva lévő öt pályán versenyezhetünk, a többi helyszín csak akkor fog megnyílni, ha már a bajnokságokban produkáltunk bizonyos eredményeket is. Ez vonatkozik a maradék négy versenymódra is (TRAFFIC, DRAGSTER, FREESTYLE, TRIAL), ezek is csak bizonyos bajnokságok megnyerése után ak-

pályát, valószínűnek tartom, hogy a helyszínek nagy része az életben is fellelhető, ez viszont magával hozta azt is, hogy a szintek jóval nehezebbek és technikásabbak lettek. Amíg az MR2-ben EASY fokozaton az első pár versenyt simán meg lehetett nyerni, itt még a negyedik helyezését is ádáz csatákat kellett vívnom. Ez nagyrészt a versenyjátékok népbetegségének, név szerint annak, hogy az ellenfelek előre meghatározott "sínen" közlekednek köszönhető, és persze minden kanyart az optimális íven és sebességgel tudnak bevenni. Erről az útvonalról aztán nagyon nehéz "letéríteni" őket, ha ütközünk is valakivel, legtöbbször csak mi isszuk meg a levét. Szépen be kell gyakor-

tenni az ellenfelek, viszont ahhoz, hogy tartósan az első pozícióban tudjunk maradni, kénytelenek vagyunk szinte tökéletes köröket menni, az meg általában nem sikerül elsőre. Persze itt is lehet szép nagyokat taknyolni, ez főleg akkor idegesítő, ha az utolsó kör vége előtt, valami megmagyarázhatatlan okból kifolyólag bukunk egy szép nagyot, és mialatt feltápászkodunk, a többiek szépen bedöcögnek a célba. A játék kinézetével különösebb bajom nem volt, bár a szabadtéri pályáknál sokszor nagyon gyengén volt megoldva a terep kirajzolása, a sta-

nak nyomulni, mert van két játékos mód is.) Akikben viszont nincs meg ez a birkatulajdonosság azok jobb, ha elkerülik a programot, mert a sikertelenség és a hibái miatt gyorsan a kukában végezheti a CD.

CSIPI M LEE

MOTO RACER WORLD TOUR

MOTO RACER WORLD TOUR

SONY

GRAFIKA: Jó
JÁTSZHATÓSÁG: ELMEGY
SZAVATOSSÁG: Jó
ZENE / HANG: SIRALMAS
HANGULAT: KÖZEPES

12 JÁTÉKOS
 1 MEMÓRIABLOKK
 ANALÓG RÁNYÍTÓ (DUAL SHOCK)

✓ SOKFÉLE JÁTÉKMÓD
 (HA MÁR BE VANNAK HOZVA)
 × NEHEZKES JÁTSZHATÓSÁG ÉS
 RÁNYÍTÁS, HANGOK ZENÉK

6 pont

Na, nézzük, hogy is állunk ezzel a Nascar-dologgal? Nem kell órákig magyaráznom, amit már jó párszor leirtunk eme újság szent hasábjain: a Nascar sorozat európai, de leginkább magyar szemmel határozottan unalmas. Már most leszögezném, hogy a Nascar Heat sem lesz más, ettől függetlenül nincsenek feltétlenül negatív élményeim a játékkal kapcsolatban, pedig nem voltam feltétlenül objektív a tesztelesek alatt. Pontosan a fent említett "tulajdonsága" miatt alaptól én is húzom a számat, amikor Indianapolist, vagy Nascart kell játszani, hiába a mi kis rally és F1 világunkhoz ez bizony uncsi. Ha kicsit mégis nekiülünk és megpróbáljuk elsajátítani a fura pályán mozgó, életveszélyes (ahogy ezt a játék első mondata is jelzi) és nekünk talán kicsit komótos lendületű kocsik mozgását, talán idővel találunk kihívást a mi igényes európai agyunk számára is.

A megszokottól kicsit veresebb lett a bevezető, a jobb hangulat érdekében sikerült bent hagyni a látványosabb, de profi filmben használhatatlan bakikat a készítő és szereplők részéről. Jókat derülhet mindenki, aki egy kicsit is tud angolul. A játék grafikai "dizájneri" nem nagyon ölték energiát egy újabb vagy akár formabontóbb menürendszer vagy grafika kidolgozásába, úgyhogy sikerült megmaradni az egyszerű és megszokott olykor-olykor belassuló képekkel.

Persze lehet, hogy megint a rossz előítéleteim mondatják velem ezt, vagy a kissé egyoldalú feladatok a versenyek alatt. A legátlagosabb me-

Ez a tanító menüpont egyre nehezebb feladatok elé állít minket és (amerikai versenyhez méltóan) egy igencsak gyerekes feladattal kezd: vegyünk be egy kanyart! Hűha...na kérem, akinek ez elsőre nem sikerül, annak sajnos azt kell mondanom, hogy alkalmatlan a további játékra. Bár én úgy vélem, mindenki tud egyet nyomni balra a kontrolleren, ugye? Féltreve az idióta humort, idővel benehezedeik ám a tanító feladatok színvonal, így tényleg sikerülhet beléknerni egy kis tudást a Beat the Heat pont használatával, amire szükségünk lesz a későbbi versenyekben.

A játékra szintén jellemző a magas fokú hangulati színvonal (ezt ennél

egy rosszabb kanyar után megelőznének a mögöttünk levő autók. Ilyenkor csak azt kell figyelni, hogy mit mond be a fülünkbe a technikus srác. Ha "Car high" az üzenet, az egy felülről támadó kocsit jelent, így nem kell mást tennünk, csak felkormányozni a kocsit. Ilyenkor evidens módon nem tud megelőzni minket a támadó. Ha a "Car low"-üzenetet kapjuk, természetesen lefelé kell tekernünk a kormányt, így megakadályozva az előzést. A kocsi állapotáról szóló üzenetek is elég megbízhatóak. Nem kell tartanunk a lerobbanástól, amíg nem üzennek a szerelők, persze ez nem azt jelenti, hogy a kocsi ugyanúgy fog száguldani, mint új korában, de egy

tig állítják, hogy az igazi verseny is ilyen, de erre én még mindig csak azt tudom válaszolni, hogy ez unalmas. Persze ez is relatív, mert valakinek a horgászat unalmas, valakinek az opera és valakinek az F1. Eme magasröptű gondolatmenetet nem is folytatnám. Jó elképzelés, hogy kivették a játékból a belső nézet legrosszabbik fajtáját, azt, ahol látni lehet a kormányt, meg a fél műszerfalat is. Szerencsére a készítő is felismerték, hogy ennek a menüpontnak nem sok értelme van, így megmaradtak a klasszikus egy belső, két külső nézetnél.

A Nascar versenysorozatáról már nem is tudok újat írni. Tény, hogy nekem kicsit uncsi, de megpróbáltam beleélni magam a verseny hangulatába és bár teljesen nem tudtam azonosulni vele, mégis megéreztem, hogy ezt bizony nagyon lehet szeretni. Mi tesztelők, pedig nem azért játszunk órákat egy játékkal, hogy magáról a sportágról kialakított sztereotípiákat vetítsünk bele a program tartalmába. Én nem szeretem a Nascart, de a játék jó. Én nagyon nem ismerem a Nascart, de tartalmilag szerintem élethű. Engem nem mozgat meg a verseny lendülete, de a játék szinte mindenhol törekszik az élethűsége és pontosan ezért tartom jónak, még akkor is, ha soha nem venném a meg pénzért. Aki szereti a Nascart, az imád-

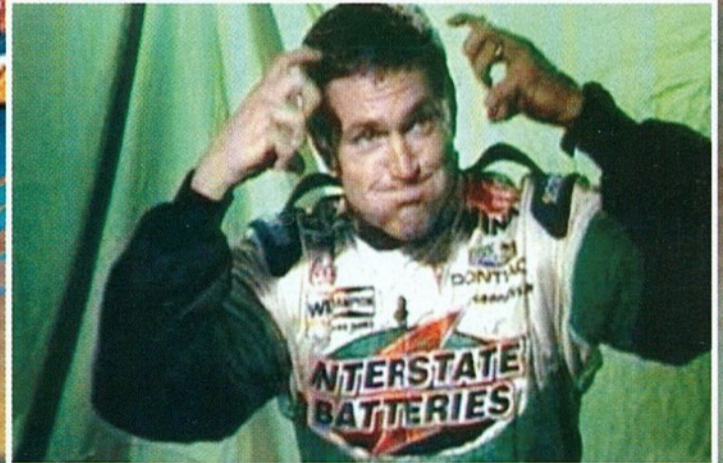
AMERIKAI NASCAR HISTÓRIA

érthetlenebbül, ha akarom, sem tudtam volna megfogalmazni). Magyarul: a lehető legelőhűbben próbálja a program érzékelteni a verseny hevét és hangulatát. Ennek első jele az

verseny megnyeréséhez nem kell feltétlenül kiváló állapotban lenni egy kocsinak sem. Maga a közvetlen irányítás sajnos a szokásosan komótos, de ez is hamar megszokható.

Az ellenfelek azonban, már kegyetlen módon kihasználják, ha hibázunk. Akármilyen elenyésző is a lassulásom mértéke, ha nem az ideális íven veszem a kanyart, bizony rögtön megelőznek legalább ketten. Persze Nascar-szakértő amerikai cimboráim vál-

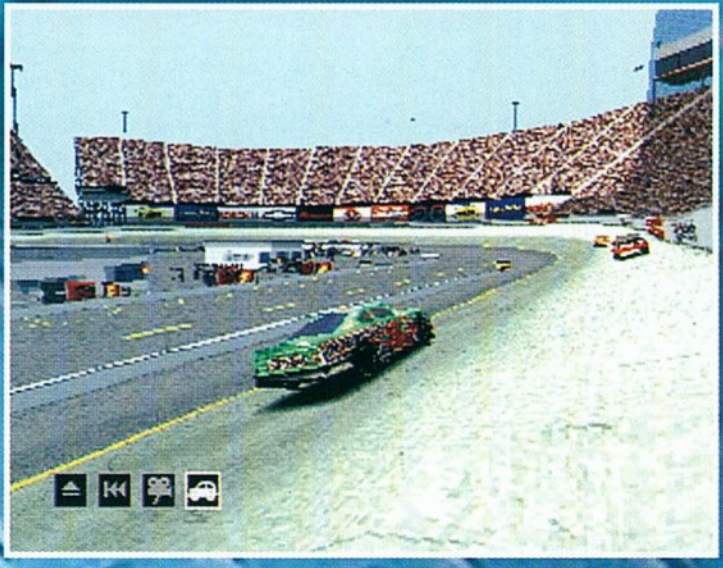
ni fogja, aki nem szereti, az...az...az egy hírral és pár gondolattal lett eme cikk elolvasása után gazdagabb lett. Remélem.

Adam

nürendszerből válogathatunk, így a bajnokság és minden egyéb "megszokott" versenytípus látható a paletán. A szabályokba nem igazán mennék bele, mert megvallom őszintén nem vagyok teljesen tisztába dolgokkal, de a lényegét meg tudom fogalmazni: nyomjátok, amíg le nem előztök mindenkit!

Talán a Beat the Heat menüpont az, ahol érdemesebb kicsit jobban elidőzni, mivel itt gondoltak a programozók a magunkfajta kultúr-versenyzőkre, akik bizony némi feladatot is várnak egy autóversenyzős játéktól. Ebben a pontban lépésről-lépésre menetelhetünk a tudás ranglétráján, és idővel azon kapjuk magunkat, hogy valamilyen módon sikerült megtartanunk a kocsit a kanyarban, 310 km-es sebességgel. Hát kell ennél több?

amerikaiak kommentátora, aki néha a kelleténél többet dadog a mikrofonba. A jenk "Jenő" különösen a fent említett oktató pontban lesz zavaró, mert minden feladat előtt szépen lassan elmagyarázza, hogy mit is kéne tennünk a sikeres vizsgálóhoz. Na, persze ezt van, aki szereti, így fenti véleményemet csak az vegye magára, aki hozzám hasonló módon vélekedik egy ilyen játék lényegéről. A verseny alatt jól sikerült megoldani a boxtácaival való kommunikációt is, így tényleg segítségünkre van, amikor például

NASCAR HEAT

HASBRO

GRAFIKA: JÓ
JÁTSZHATÓSÁG: JÓ
SZAVATHATÓSÁG: KÖZEPES
ZENE / HANG: JÓ
HANGULAT: KIVÁLÓ

12 JÁTÉKOS
 12 MEMÓRIABLÖKK
 ANALÓG IRÁNYÍTÓ (DUAL SHOCK)

✓ AZ ÉLETHŰSÉGRE TÖREKSZIK, SIKERESEN
 × NEM A MI SPORTVILÁGUNK

8 pont

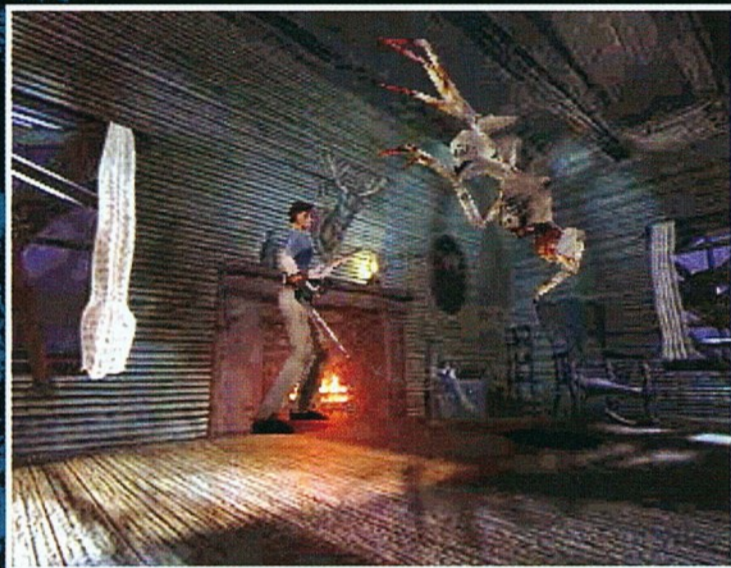
"Mi ez a gagyi?" – tettem fel a kérdést, miután kb. 5 percet töltöttem el az Evil Dead: Hail to the Kinggel. Igaz Martin figyelmeztetett, hogy első pillantásra ez a játék nagyon betegnek tűnik. Szerencsére miután leküzdöttem az első benyomás okozta "sokkot", kicsit jobban belemerültem az ED-be így elmondhatom, hogy egyáltalán nem olyan rossz, sőt egész jó játék, csak rengeteg sajátossága van, amit meg kell szokni. Azt hiszem kezdjük az elejéről.

Az Evil Dead egy nagyon híres horror film volt, amelynek az első része még a '80-as évek elején jelent meg. Ezután még két rész érkezett, így a sorozat trilógiává bővült. Sajnos a filmet nem láttam, csak olvastam róla, illetve Martin tartott nekem egy kiselőadást a megjelent részekről. E szerint az első két rész kökemény horror film volt, míg a harmadik

zióval, leszámítva, hogy a DC-s ED grafikáját a gép adottságaihoz igazítva feljavítják. Az Evil Dead természetesen (mi is lehetne más?) egy Resident Evil klón, azaz horror akció-kalandjáték melyben rögzített kameraállásokból irányíthatjuk a játékot.

ASH ÉS A TITOKZATOS KÖNYV

Az Evil Dead megjátékosított változata erősen a film történetére épül. A sztorió az intróból kapunk bővebb felvilágosítást. A játék egész pontosan néhány évvel a film harmadik része után kezdődik. Ekkor Asht különös álmok kezdik gyötörni. Ezekben a látomásokban újra a Halottak könyve kerül a középpontba. Ash úgy érzi, a Gonosz próbál visszatérni, ezért úgy dönt visszamegy arra a helyre,

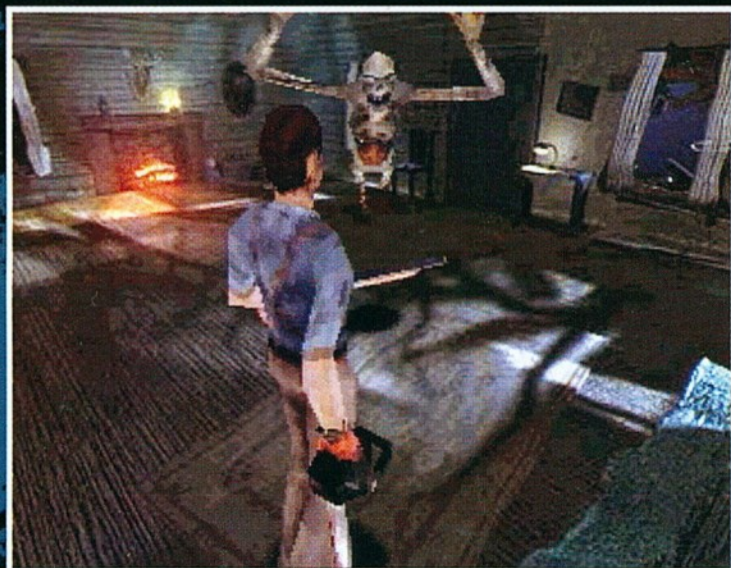

ahol már egyszer túlélte a borzalmakat. Viszont most úgy érzi nem szabad egyedül mennie és barátnője Jenny is vele tart. A házban, ahova megérkeznek hamarosan beindulnak az események. Jennyt elragadják a visszatérő demónok. Ash úgy dönt ideje akcióbba lépnie, újra előkerül a láncfűrész egy balta és már kezdődik is a játék. A főfeladatunk az lesz, hogy először is túléljük a borzalmakat, megtaláljuk Jennyt, és összegyűjtve a Halottak könyvének lapjait megállítsuk a Gonoszt.

KEZELÉS

A főmenüben nem találunk sok mindent, csak azért említem meg külön, mert ha sokáig nem nyomunk semmit Ash szóragoztató beszélgetésekkel akar rávenni minket, hogy nyomjuk már meg a Startot és kezdjük el játszani. Nem különösebben fontos dolog, de érdemes meghallgatni, mert tényleg vicces.

Magában a játékban Asht külső nézetből láthatjuk, úgy, mint a Resident Evil-t. A játék irányítása viszont valamivel összetettebb, mint a horror játékok etalonjának a kezelése. Főként azért összetettebb a kezelés, mert Ash-nél két fegyver is van egyszerre. Elsőnek, ahogy már említettem a jobb karjára van erősítve egy láncfűrész ez lesz a legfontosabb fegyverünk. A játékban viszonylag sok mészáros eszköz található, amivel irtani lehet a túlvilágról érkezett démonokat, de mind közül

a legfontosabb az említett fűrész. Ez utóbbit le se lehet venni, tehát a legfontosabb fegyverünk lesz. A Resident Evil-lel ellentétben itt főleg a közelharcnak van nagy jelentősége, a löfegyverek ki-

sebb jelentőséggel bírnak. Például a játék elején a baltán és a láncfűrészén kívül rendelkezünk egy pisztollyal is, de az egyszerűen olyan gyenge fegyver, mint a RE-ben a kés volt. No persze a shotgun így se rossz! A bal kezünkben nyugvó fegyvert (balta, löfegyverek stb.) a Négyzettel tudjuk használni. A láncfűrészrel az X lenyomásával tudunk csapkodni, de előtte be kell indítani az R2 kétszeri lenyomásával. Nagyon fontos, hogy a láncfűrészhez üzemanyag is kell, amit a menüben a fűrész alatt láthatunk. Ha nincs benzin nem működik, igaz ütni így is lehet vele és szerintem még így is erősebb, mint mondjuk a balta. A láncfűrész a fölösleges üzemanyag pazarlás megelőzése érdekében a Körrel le lehet állítani. Ugyancsak Körrel lehet tár-

ASH VISSZATÉRT!

gyakat felvenni és ajtókon átmenni, ehhez kétszer kell lenyomni a gombot. Futni is tudunk az R1-gyel. Fontos, hogy futás közben is tudunk használni a fegyvereinket. Még maradt egy gomb a Háromszög, amivel beszélgethetjük Asht, aki mindenféle beszélgetéssel szórakoztat minket.

A menübe a Selecttel juthatunk. Mondanom sem kell, hogy a hely be lett szabályozva, igaz először igencsak tágasnak tűnik a menü. Persze ez csak látszat, hisz ahogy haladunk a történettel, ren-

geteg tárgyat felszedhetünk és hamar elfogy a hely. Az Inventory alatt találjuk a Text menüt. A történet szerint iratokat gyűjthetünk, itt lehet őket elolvasni. Sőt a fő feladatunk a Halottak könyvének teljes megszerzése lesz. A Gonoszt csak úgy lehet hatástalanítani, ha összeszedjük a könyv hiányzó részeit. Ez nem lesz egyszerű, mert néhány lapot igencsak nehéz lesz felvenni. A Text alatt találjuk a Map-

et azaz a térképet. Találunk még két almenüt, amit viszont csak ládáknál használhatunk. Ugy, mint a RE-ben itt is a ládákba pakolva lehet a tárgyainkat tárolni. Ugyancsak a ládáknál lehet menteni, ehhez azonban szükség van Save Type nevű tekerésre.

JÁTÉK MENET

A játékmenet nagyon egyszerűen össze lehet foglalni. Teljesen a RE-re épít, azaz hala-

helyen különféle dolgokat nyerhetünk, például a piros színű galócából üzemanyagot lehet előállítani. Gyógyításokat, benzint és lőszert folyamatosan fogunk találni a kinyírt, szörnyek, démonok és zombik után. Ezeknek a tárgyaknak az utánpótlására nem lehet gond (a benzint kivéve), mivel az említett gonoszok folyamatosan újra termelődnek a játékba. Ez mondjuk nem éppen pozitívum. Én legálábbis mióta videojátékokkal játszom utálok, ha egy játékban a szörnyek csak

kell. Szerintem ez lesz az az ok, amiért sokan néhány percnyi játék után nagyon meg fogják unni az ED-et, mert ezért a játékmenet nagyon nehéz, de főleg idegesítővé vált. A sok harctól ugyanis előbb-utóbb kifogy a benzin a láncfűrészről és nem tudunk olyan hatékonyan mérszárolni. Benzint ugyanis nem sokat fogunk találni, tehát érdemes spórolni vele. Igaz ez nem lesz könnyű, mert a legtöbb helyen nem lehet csak úgy elfutni és menekülni a szörnyek elől. Az egy dolog, hogy be lehet akadni és ragadni az ellenfelekbe, de függébbek még üldözőbe is vesznek minket és amíg nem jön képváltás kergenek. Különösen idegesítő a csontvázak, amik ki tudja hogyan, de gyorsabban szaladnak még nálunk is. Visszatérve a történetre, kitartóan kussatatok és vizsgálatok a terepet, mert könnyű a játékban elakadni. Viszont ha alapo-

sak vagytok és mindent végigpróbáltok nem okozhat gondot a továbbjutás.

NEGATÍVUMOK ÉS POZITÍVUMOK

Igazság szerint az Evil Dead a megszállott Resident Evil rajongóknak készült, illetve a film ismerőinek és kedvelőinek. Másnak én nagyon nem ajánlom ezt a játékot, mert roppant nehéz és idegesítő. Aki viszont RE stílusában keres egy igazán erős kihívást kínáló anyagot az Evil Deaddal teljesen megtalálja a számításait. Még egyszer hangoztatnám azonban, amit a cikk legelején már említettem, hogy a játékkal kapcsolatban ne az első benyomásokat alapján alkossatok képet, mert az ebben az esetben csalódást okoz! Ha szeretik a stílust és jobban belemerültek az ED-be nagyon jól lehet vele boldogulni, főleg mert történet nagyon eredeti és izgalmas is nem beszélve a számtalan váratlan eseményről. Például a történetben még az időtazás is központi szerephez kerül!

A grafikát illetően vegyesek voltak az értékeim. A háttér és terepek nagyon jól néznek ki főleg PS színvonalon, kíváncsi leszek a DC változatra. Megpróbálkoztak azzal a készítő, ami Fear Effect alkotójának sikerült is, azaz a háttér folyamatosan mozgásban vannak. Mondjuk az FE

kidolgozottságát és filmszerűségét a játék meg sem közelíti, de azért jól néz ki a program. Ezzel ellentétben azonban a zombik és szörnyek kidolgozottsága enyhén szólva is puritán. Nagyon kevés poligonból és textúrából építették fel őket ezért silányul néznek ki. A RE kell megint elővennem, hisz ott minden egyes zombi vagy szörny nagyszerűen festett. Itt viszont olyan gyengék a szörnyek, hogy a legtöbbjük inkább nevetséges, mint félelmetes. Ráadásul ne reménykedjünk valami művészi horrorban sem. A vér ugyan

fröcsög rendesen (a láncfűrészről például állandóan), de ezzel ki is fúj az egész. Semmi lerepülő végtagok, vagy széttrancsírozható szörny. Tudom, hogy ennek hiánya így leírva igen brutálisnak hat, de ha egyszer a játék alapja egy olyan kegyetlenül erőszakos film, mint az Evil Dead, akkor elvárható lenne, hogy kicsit brutálisabb dolgot láthassunk a játékban.

Még szerencse, hogy a hangulat a helyén van, amit a sejtelmes zajok, és jól alkalmazott zenei aláfestések csak fokoznak. A hangulat terén azt hiszem a játék megállja a helyét a RE-lel és a Silent Hill-lel szemben is. Sajnos azonban a pozitívumok mellett nem lehet szemrehunyni a fölött a zavaró momentum felett, amit már írtam, azaz a játék nehézsége és sajátosságai miatt csak kevesek tetszését fogja igazán megnyerni.

Veres Miki

EVIL DEAD: HAIL TO THE KING

THQ/HEAVY IRON STUDIOS

GRAFIKA:	JÓ
JÁTSZHATÓSÁG:	KÖZEPES
SZAVATOSSÁG:	KÖZEPES
ZENE / HANG:	JÓ
HANGULAT:	JÓ

1 JÁTÉKOS
2 MEMÓRIABLÖKK
ANALÓG RÁNYÍTÓ (DUAL SHOCK)

✓ **ÉRDEKES TÖRTÉNET ÉS HANGULATOS KÖRNYEZET**
× **AZ ÚRATERMELŐ SZÖRNYEK MIATT IDEGESÍTŐ AZ EGÉSZ**

7

pont

dunk előre a helyszíneken miközben tárgyakat gyűjtögetünk. Ezeket az eszközöket aztán a megfelelő helyen használva továbbjuthatunk a történetben. Sajnos helyhiány miatt végigjátszást nem tudunk nyújtani a játékhoz (pedig a nélkül nagyon nehéz vele játszani, sebj TALAN a DC változathoz), ezért írok néhány fontosabb dolgot. Mindent érdemes átvizsgálni a terepen. A legfontosabb tárgyak csillognak ugyan, de találhatunk rejtett, ám mégis fontos eszközöket is. Ezeket aztán a menüből lehet használni (az X-szel). Lesznek tárgyak, amiket kombinálni lehet, illetve kell is egymással mielőtt használni tudnánk. Találunk gombákat játék közben ezekből a megfelelő

úgy a semmiből újra termelődnek. Itt viszont állandóan újra és újra előjönnek az ellenfelek. Alig hogy kinyírtuk őket már meg is jelenik a következő garnitúra. Ez főleg akkor lesz idegesítő, ha ketten-hárman támadnak ránk egyszerre. Azt hiszem nyugodtan kijelenthetem, hogy az Evil Deadnek ez a legnagyobb hibája! Legálább ha egyszer kinyírunk egy demont, addig ne jönne vissza, amíg az adott helyen tartózkodunk, de nem – mindig csak jönnek és jönnek. Igaz így folyamatosan kapunk gyógyításokat, de elkerülhetetlen energia veszteség is származik a harcokból, amit állandóan pótolnunk

Nem örülök, amikor ilyen cikket kell írnom. Talán minden tesztelőnek a legkomolyabb rémálma egy olyan játékról írni, ami szinte semmilyen szinten nem elfogadható, mégis most egy ilyet kell tennem. Ráadásul még az is benne van a játékban, hogy ötletileg és stílus ügyben rendben legyen, mégis a This is Football 2

talmilag is jól sikerült minden. Nem kell megemlítenem a különböző formációkat, cseréket, természetesen ezek is benne vannak a játékban. És akkor eljön a mérkőzés...

Az a szó, hogy borzasztó, nem igazán fedi a játék irányíthatóságát. Annyira lomhán és lassan mozognak a srácok a fűvön, hogy néha-néha üvöltölni lett volna kedvem a tehetetlenségtől felbőszülve. Az első pillanatokban még azt hittem, hogy majd a megszokott módon az opcióknál beállíthatom a sebességet, ám megdöbbenve tapasztaltam, hogy ez itt teljesen kimaradt. Olyan lassúak az emberek, mintha folyamatosan az ismétlést néznénk. A másik használhatatlan dolog a játékosok közvetlen irányítása. Hátkérem szépen, ha én egy fejlesztőbrigád élén vagyok, megpróbálom a legfontosabb gombfunkciókat némileg átvenni másik sikeres programokból. Nem, nem

hogy a végén még ők is elhitték: játszható programot csináltak. Nem. Sajnos olyan szinten nem, hogyha én lennék a játékgyártó társaság egyik vezetője, komolyan megfontolnám a fejlesztők munkaköri feladatait, magyarul: kirúgnám őket. Ha rondácska lenne, de játszható! Mennyivel több pozitívumot lehetne írni róla! Fáj a szívem, mert ott a magyar zászló a nézőtérén, az a magyar zászló, amit az EA-Sports egyszerűen piros-fehérnek hisz. Itt piros-fehér-zöld. A kommentátor jókat mond, nem késik a hang, nem török a kép, nincsenek bugok. A játék ismeri a legtöbb formációt, minden hangot, látványt, megmozdulást beleprogramoztak...olyan jó lenne ez a TIF2! De sajnos még a "gyenge"-jelzőre sem érdemes. Talán érezhettek valamit a készítőik is ebből, mert beiktattak

tudtok, majd gyakorolgassatok a játékban mindenhol, ahol csak lehet, bár ez a menüpont tipikus esete a "nesze semmi, fogd meg jól"-történetnek. Nem tudom értékelni a This is Football 2-t, mert értékelhetetlen. Valami olyasmi az egész, mintha valaki előszed egy PC-t, ami-ben van egy 50 gigás HDD, egy baromi jó 3D gyorsító, 240 mega RAM, hálókártya,

NA, EZ A FOGI!

TIF

THIS IS FOOTBALL 2™

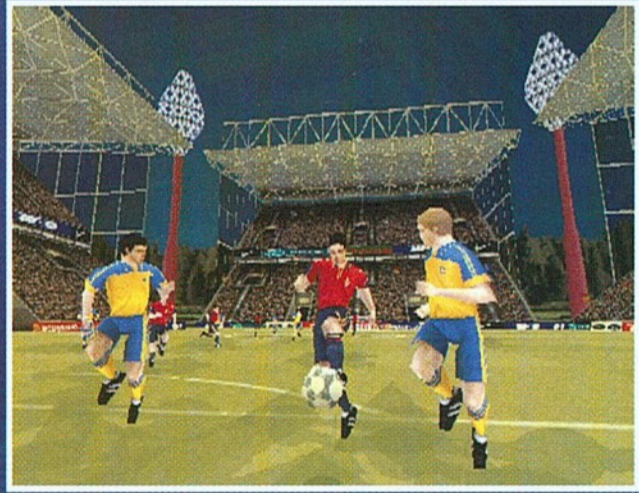

900-as processzor, majd fogja és felrakja rá a Windows 3.1-et. A gépben rejlő lehetőségeket bizony nem nagyon tudja kihasználni, mert nincs módja rá, hogy a megfelelő módon irányíthatson mindent.

Rég nem voltam ennyire dühös egy programmal kapcsolatban. Nagyon megnöttek az elvárások az elmúlt hónapokban a sportjátékokkal szemben és ebből adódóan az ember azt várna, hogy mindenki kitesz magáért és elkövet mindent, hogy versenyképes maradjon.

Lehet, hogy a játék készítői szívüket-lelküket beleölték a programba, mégis azt kell mondanom, hogy annyira rosszat sikerült alkotniuk, hogy már-már a korai Playstation játékok színvonalához hasonlít. Pedig idő és példa lett volna a jobb játszhatóság elérésére, így nem tudok olyan komponenst elképzelni, ami lehetetlenné tette volna egy jobb játék, egy jobb játszhatósággal való megjelenését. Ez sajnos itt nem sikerült, és ha tőlem megkérdezik, hogy melyik a legidegesítőbb foci, amivel valaha játszottam, hát bizony minden tartalom és látványi pozitívum ellenére a This is Football 2-t fogom megnevezni. Hmm...és most kéne egy pontszám adnom rá?

Adam

sajnos már nem erre a világra való. Azt kell mondanom, hogy a focijátékokban nagyon-nagyon kezd monopolhelyzet kialakulni. Az EA-Sports bizony igencsak kifejlesztett egy technológiát, melyen keresztül a játszhatóságot sikerült borzasztóan könnyűvé és érezhetővé tenni. Sajnos ebből adódóan minden olyan játék, amely nem képes hasonló, de legalább megközelítően könnyű játszhatóságot kifejleszteni, szinte instant halálra van ítélve. Akármilyen szép a menürendszer, akármilyen átlátható minden, akármennyire szépek a stadionok, a nap végén minden azon múlik, hogy meg tudjuk-e könnyen és saját elképzelésünk szerint játszani azt a fránya labdát. Ha ez nem sikerül, akkor annyi. És ez nem sikerül a TIF2-ben.

Az intró még egészen elfogadható lenne. Nem különösebben magával ragadó, mégis teljesen rendben van és látványában is elfogadható. A menürendszer is egyszerű és jól navigálható, egyszóval itt sincs nagyon baj. Ha a csapatokat nézzük, mindenki megtalálja a legfontosabb mancsaftokat, így tar-

koppintani kell, csak végiggondolni, hogy mondjuk egy focirajongó megszokta a Fifa-gombkiosztást és ez után a kezébe veszi ezt az amúgy is kicsit lassú játékot, hát bizony szét fogja rágni az irányítót dühében. Az, hogy nem lehet gyorsan, reflexből löni vagy cselezni még megszokható, de azt, hogy egy lapos passz átadásához, ha jól számoltam 3 gombot kell lenyomni, az már butaság a készítőik részéről. Butaság, hülyeség, elfogultság! Nem vagyok levélírógató típus, de ha nem itt lennék ebben az országban és módomban állna beszélni, vagy kommunikálni a TIF2 készítőivel, bizony megkérdezném őket, hogy mi a fenét gondoltak, amikor ezt a játszhatóságot kiegészítették a piacra?! Csak egy elfogadható válasz fordult meg a fejemben, ez pedig a már pár sorral feljebb említett elfogultság. El tudom képzelni, hogy annyira sokat játszottak és annyira megszokták ezt a gombkiosztást,

ötlet, de mindenképp használhatatlan, mivel nem próbálkozhattunk helyben a mozdulatokkal, hanem miután megnéztük a videót, vissza kell mennünk valamelyik menüpontba és ott gyakorolni. Mire ezt megteszitek, már rég elfelejtettük a gombkombinációkat. Majd ti is elborzadtok, amikor ráébredtek, hogy elvileg rengeteg mozdulat, rengeteg megoldás van, de kivitelezni őket, már annál nehezebb. Próbáljátok elsajátítani amit

egy olyan pontot, melynek segítségével kicsit megtanulhatjuk az irányításokat. Ez a Training Video. Itt egy kommentátor tanítja meg nekünk, hogy melyik gombbal, melyik lövést ereszthetjük meg. Nem rossz

THIS IS FOOTBALL 2

SONY
GRAFIKA: JÓ
JÁTSZHATÓSÁG: SRALMAS
SZAVATOSSÁG: ELMÉGY
ZENE / HANG: KÖZEPES
HANGULAT: KÖZEPES

14 JÁTÉKOS
 3 MEMÓRIABLÖKK
 ANALÓG IRÁNYÍTÓ (DUAL SHOCK)

✓ TARTALMAS RÉSZLETES
 × TELJESEN JÁTSZHATATLAN

3 pont

Assan kezdenek kikupálódni ezek a játékidők, és hogyha egy film játékadaptációival próbálnak meg kirukkolni, akkor azt időben lépik meg, s nem jó 2 hónappal rá, amikor az már a kutyát sem érdekli.

ELŐÉLET

A The Grinch című filmnek külön kis lajstroma van, hogy miként kerülhetett ez most karácsonykor a moziba világszerte. Szóval, volt ez a Geiselné, aki úgy gondolta, hogy eladja... Nem, ez nem lesz jó. A Jim Carrey most végre kapott egy olyan forga... Nem, ez sem tetszik. Talán a legegyszerűbb az lesz, ha az elejéről kezdem az egészet. Szóval volt ez az Ádám, meg az az Éva... Ok, nem leszek barom... Tehát: Theodor S. Geisel-től kell kiindulnunk, hiszen ő maga személyesen Dr. Seuss, aki unalmas perceiben meséket fabrikált, ki tudja már milyen célból.

Rengeteg mesehőst adott a világnak, melyek közül a Grincs is, csak épp olyan hétköznapi volt, mint az összes többi. Bár, hogy kis hazánkban való elterjedését ki akadályozta meg? Talán még egy dátummal adósotok vagyok, ez pedig 1962, a Grincs első debütálásának ideje. Grincs, a zöld szőrnök, egy velejéig romlott ember, akinek csak az jár az eszébe, hogy megakadályozza az emberek boldogságát. Ne legyen egy kacaj sem az utcákon, egy békés tekintetre sem lehet vetemedni – dermesztően hideg legyen minden szív. És mikor jöhetne el a legalkalmasabb pillanat arra, hogy az ember gonoszkodjon, ha nem a szeretet ünnepe: karácsonykor. Szóval a karácsony ellenes transzparenszek kevésnek bizonyulnak, így jóval szervezettebben kell a frászt hozni a gyanútlanokra... A mese animációs sorozat és könyv formájában is napvilágot látott, azonban bármennyire is szerették volna a TV illetve filmstúdiók megkaparintani a jogokat, ezt Dr. Seuss nem engedte. És kilenc éve özvegye sem. Aztán ki tudja miért, de kötélnak állt a feleség, és az Universal Pictures-re ruházta a jogokat, hogy úgy jelenjen meg a Grincs a vásznon, hogy az méltó legyen férje emlékének. És hát nem szégyenkezhet a stáb, hisz rekord mennyiségű pénzhalmokat voltak képesek illetve kénytelenek beleölni a filmbe ahhoz, hogy a rengeteg számítógépes és egyéb effekt, no meg Jim Carrey is a helyén legyen.

Ebben a történetben a Grincs elveszti ádáz terveit az ő csodálatosan gonosz gépeiről, melyek egy véletlen folytán beszállingóznak a helyi városkába. Így kénytelen kellelten lesz becommogni értük, s ha már arra jár, jól elvenni mindenki kedvét mindennemű boldogságtól. Reszketsek, jön a Grincs!

A BÜNTETÉS

A The Grinch egy ügyességi, ugrálós játék. Platformot már nem merem írni, mert nagy tudású Csipi barátom rögtön beanyázna, hogy a Mario 64 a platform és nem ezek a gagyik. Én meg tisztelem az erőt, és tekintélyt, úgyhogy szépen csöndben maradok...Aha, nem ettem meszet! Szóval, hogy akkor a stílus meghatározásnál maradjunk, van ez a zöld figuránk, akit hátulról fogunk látni a képen, követő kameramozgással. És ez az egyik ütítő színfolt az ilyen stílusú játékok egén, hisz egy kritikus pont szokott lenni, amikor kicsit bénázik a

mányos cselszöveget véghez vittünk. A játék 4 pályát tartalmaz, azonban nem olyan rövidkék ezek a kis történetek, mint ahogyan azt más játékokból megszokhattuk. Amikor már azt hittük, hogy mennyi mindent gyűjtöttünk, hány feladatot megoldottunk, akkor kezdődik csak el a játék

nézőpontunk. Hol beragad, hol túl lassú, hol nagyon béna – szóval bajforrás van rendszeren. Itt azonban valami programozói ötlettől vezérelve ilyenek nem vagyunk kitéve. Már játszottam vagy fél órája, és semmi gixer. Nem volt akadály, nem gabalyodott semmi, semmivel – és ez tök jó! És miben más még, mint az átlag effajta játékok? Hát az összetettségben kérem szépen. Soha, egyetlen ugri-bugri játék nem tudott még ilyen szintű összetettséget produkálni. Mert a program figyel mindent. Van egy naplónk, ami raktározza az információkat arról, hogy hány ajándékdobozt törtünk szét a pályákon, hogy mennyi fecnit találtunk meg az elszórt iratainkból, hogy éppen hol állunk a pályaközi küldetésekben. Merthogy minden pályán komoly gonoszettekre lesz szükség. Például össze kell kuszálni a karácsonyi visszszámmlást a városban, össze kell pingálni festékekkel a polgármester arcképet, el kell hervasztani bársonyos lehetünkkel a karácsonyfákat, méhkaptárt kell a kéményen át a házakba juttatnunk, és rengeteg, ehhez hasonló ár-

igazán. Egyre több mozgás, egyre több lehetőség nyílik meg, ahogy fokozatosan lépdelünk előre, és persze ne feledkezzünk meg segítőtársunkról sem, Max-ról a kutyusról, aki egyedül képes elviselni sanyargatásainkat, viszont őt is irányításunk alá vehetjük.

Annyi, de annyi mindent írnék még ide, de hát féltő, hogyha belemelegednék, akkor egyrészt jövő héten sem jelennék meg, másrészt pedig keretem sincs rá biztosítva, úgyhogy pár szavas értékelés következik. Egyértelműen a Spyro, Crash és effajta játékok sorába sorolnám a The Grinch-et, már csak grafikai motorja miatt is, azonban a belső szerkezet, a program játékos

oldali interfésze össze nem egyeztethető az alábbi két címmel. Rengeteg a megoldandó feladat, amik viszik egyre beljebb a játékost az erdőben, aztán már csak pislákol kifelé, hogy jól beleesett ebbe a gonoszkodós játékba, aminek grafikája éles, hangja gyönyörűen cseng, és irányítása is a helyén van.

Bagó Péter

THE GRINCH

UNIVERSAL STUDIOS/KONAMI

GRAFIKA: JÓ
JÁTSZHATÓSÁG: KIVÁLÓ
SZAVATOSSÁG: JÓ
ZENE / HANG: KIVÁLÓ
HANGULAT: KIVÁLÓ

1 JÁTEKOS
1 MEMÓRIABLOKK
ANALÓG RÁNYÍTÓ (DUAL SHOCK)
✓ A HANGULATÁNÁL FOGVA EGYSZERŰEN DÖBNETESEN ÖSSZETETT ÜGYESSÉGI JÁTÉK. EGYEDŰLÁLLÓ × SOK TEREPTÁRGY ESETÉBEN BELASSUL

9 pont

Nálam kicsit furán alakult ez a január, különösen játékesztelés szempontjából. Mivel ezekben a napokban kezdtem el írogatni a diplomamunkámat, hát már jó másfél hónapja szoltam a Martinnak, hogy legyen kíméletes a játékokkal kapcsolatban, mert alig akad időm tesztelni, vagy ha mégis, akkor viszont aludni nem fogok egyáltalán. Na, úgy néz ki, hogy az alvás marad el, mert sikerült erre az időszakra beiktatni az első PS2-cikkeket, így hosszú órákat töltöttem a gép előtt, pont akkor, amikor elvileg közvélemény kutatást kellett volna végezniem... A másik érdekesség ezzel a Fifa 2001-el kapcsolatban, hogy már harmadszor teszteltem!

csak mellékes elképzelés volt..."
Hát ebben a játékban szinte minden megtalálható, amit a többi fociprogramtól vártunk és reméltünk. Bár a gyeptéglából itt sem sikerült kirúgni egy darabot sem, de a játékosok hasonlítanak magukra, a kapusok életlenül mozognak és rengeteg olyan pont van, ami meg sem fordult a fejemben, mint elvárás, mégis amikor megláttam a fejemhez kaptam, hogy "IGEN", ez az, ami még ide illik. Valahol szerintem mindenki tudta, hogy ez a játék olyan lesz, amelyet várunk tőle, ettől füg-

most itt szeretnék szubjektíven nyilatkozni. Én elhiszem, hogy a világban jönnek fel a focicsapatok és már mindenhol megtaláljuk a jó játékosokat és természetesen ez a játék (mármint a Fifa 2001) is a világ minden pontjára készül, de azért mégsem kéne ennyire nyalizni tartalmilag a készítőknél. Pontosabban arról beszélek, hogy a választható csapatok között mindig volt egy pont, ahol a gyengébb, de országukban bajnok csapa-

és innentől már csak a pozitívumokról szeretnék írni, bár egy-két apró hibát megemlítenék, melyeken a későbbiekben érdemes javítani.

Kezdjük az elején. Amit a Playstation 2 tud, azt a játék nagyon jól és szépen kihasználja. Grafikai szempontból csak pozitívumokban beszélhetünk, még akkor is, ha első ránézésre kicsit furán éreztem magam, mert a kameraállás kicsit lejjebb van, mint megszoktam és közelebből látni a játékosokat. Ezt javíthatjuk, ha az opcióknál picit megemeljük a kamerát, de idővel megszokjátok majd és ugyanúgy átlátni a pályát és érezni a többiek mozgását, mint a régi kameraállásoknál.

A közönség hangulata teljesen rendben van (nem úgy, mint az Uefa Striker-ben, ahol a világ legnehezebben sti-

getlenül szerintem minden hozzám hasonló focirajongóban benne volt az a kis kétely, amit minden

új mérkőzés megkezdésekor érezhetünk.

Ha tartalmilag szeretnénk megvizsgálni a játékot, akkor szinte teljesen megegyezik a többi konzolra, vagy számítógépre átirított Fifa 2001-el, ettől függetlenül egy-két fontos dolgot leírok azok kedvéért, akik most vettek először 576 Konzolt (Sziasztok!).

A Fifa sorozat minden darabja megpróbál egy kiemelt tulajdonság köré épülni. Volt ilyen a játékos mozgása, volt egy zeneszám (Fatboy Slim) és most a legnagyobb hangsúlyt arra helyezték a fejlesztők, hogy a játékosok hangjait emeljék ki a program lehető legtöbb pontján. Ez gyakorlatban azt jelenti, hogy minden érzelmét vagy eseményt egy mondat, káromkodás, esetleg fájdalmasabb gólnál

nyüzítés kíséri. Ez már az intróban átjön, amikor össze-vissza dumál mindenki. A menüpontoknál a megszokott rendszerben kell járkálnunk, a megszokott áttekinthetőség jellemzi az összes választható opciót. Mivel Playstation 2-ről beszélünk, a menüpontok alatt a háttérben nagyon szép és stílu-

sok voltak elérhetőek. Itt mindig voltak magyar csapatok, sőt néha még a kupagyőztesek is bekerültek a választékba. A Fifa 2001-ben viszont az "OTHER"-pontban, ahol ezek régen voltak mindössze egy darab csapat van!! Ez pedig a Galatasaray.

Egy csapatért sikerült egy új pontot létrehozni? Micsoda baromság már ez?! A többi csapat kimaradt, így nincsenek magyar klubcsapatok, de egyik kedvenc csoportom a klasszikus csapatok is ki lettek dobva. De kinek kell a hely? Hát, a koreai bajnokságnak és a japán fociligának! Tudom, hogy mi gyengék vagyunk fociból, de vannak rajtunk kívül még csapatok, akik bizony megérdemelnék, hogy itt legyenek. Azt is tudom, hogy nagy piac Korea (pláne ha majd egyesülnek) és Japán is, nem is beszélve a fejlesztők és kiadók hovatartozásáról, mégis talán meg lehetett volna oldani úgy is, hogy mondjuk az európai verzióban, az európai csapatok legyenek többségben! Mind-egy, ez pusztán üzlet és én sosem voltam jó üzletkötő. Szerintem sok minden változhat a világban, mégis számomra az örökranglistán magasabban áll mondjuk a Cseh vagy a Portugál liga, mint a koreaiak. Na, ezt hagyjuk, mert még félreérti valaki... Ez volt az utolsó rossz pont a játékban

Először a KByte oldalain kellett írnom róla egy írást, majd megkaptam a PS verziót is, amiről szintén egy 2 oldalas értékelést kellett kiállítanom, most meg a változatosság kedvéért, a PS2-kiadás is nálam van. Már várom a DC-verziót, majd ezt követően az N64-es átiratot... Az már egy másik dolog, hogy pont ebben a számban olvashattok Uefa Striker-t, amiről a legnagyobb jóindulattal sem tudtam pozitív értékelést írni, sőt határozottan trágyának tartom az egészet, különösen így, a Fifa 2001 tesztelése után! Annál az írásnál még nem tudtam, hogy kapok egy másik focit, mégis úgy tűnik, engem igazol a történelem, mert pontosan azok a dolgok "csillognak" a legjobban a játékban, melyeket én hiányoltam az Uefa Striker-ből.

Azok kedvéért, akik nem találnák meg az írásban, kiollóznám a lényegét: "...hogy a játékosok arcán látni fogjuk az indulatokat, vagy, hogy egy-egy becsúzásnál, talán sikerül kirúgni a gyeptéglából pár darabot. A kapusok különlegesen dinamikus mozgatai és a játékosok fizimiskája már

sos animációk segítik a jobb hangulatot (persze annyira közel sem érdekesek és szépek, mint mondjuk a Ridge Racer-ben a nőci mellei és fenekede).

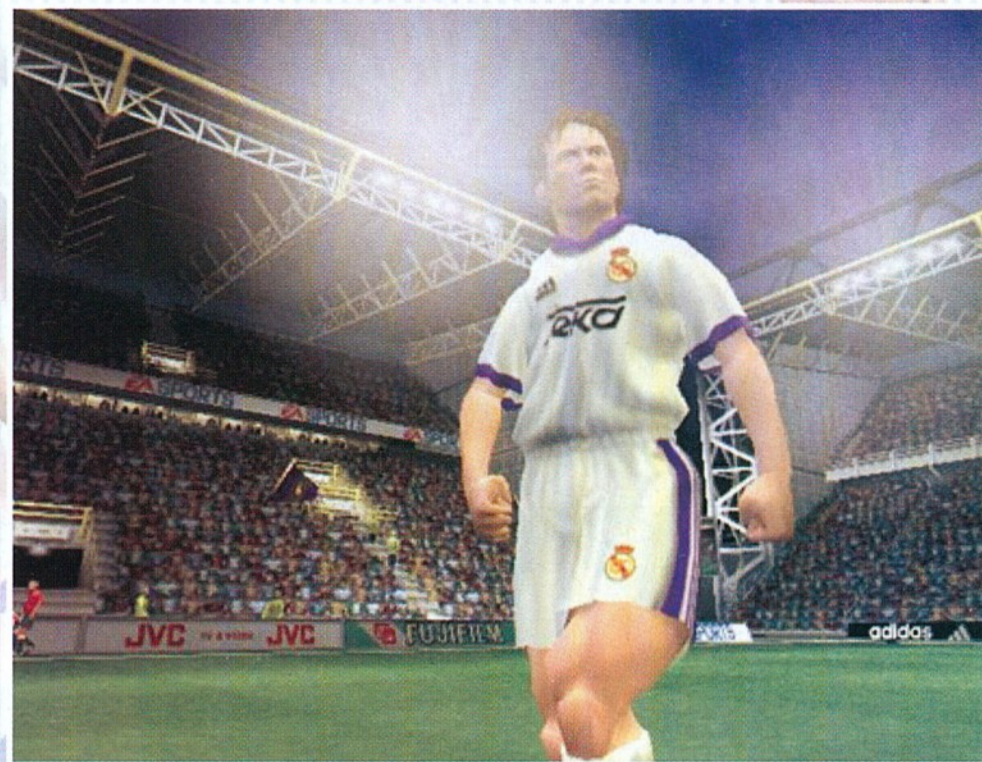
Szóval, a háttérképek szépek viszont kicsit felemelném szavamat a választható csapatokkal kapcsolatban és

mulálható közönségét sikerült összehozni a gyártóknak). Itt mindenki a csapattól függően üvölt és buzdít, füttyül, ha nem tetszik a mozdulat és öröng a gól láttán. Ha a pályán zajló eseményeket nézzük, ott is rendben vannak a hangok, mint már feljebb említettem a program erre helyezte a legnagyobb hangsúlyt, így minden játékost hallani. Amikor káromkodnak és üvöltöznek egymással tisztán kivethető, hogy miről beszélnek, sőt nyelvek szerint is le vannak bontva a hangminták, így a németek például németül káromkodnak, míg az oroszok ruszkiul anyáznak. Az edzők bekiabálásait is hallani, bár azt kevésbé. Ha valaki olyan gépen játszik, ami megfelelő sztereo rendszerrel van felszerelve, még hangyatkozhat a hangokra is tám-

A pályát körülvevő grafika is lenyűgöző konzol-szinten. A kispadról felfel ugrál az edző és mérgesen integet egy-egy rosszabb támadás után. A cserejátékosok is időnként felpattannak a helyükről és öklüket rázva adóznak a dühnek, amit egy-egy kihagyott lövés ébreszt bennük. Egyébként ezek a cserejátékosok a pálya szélén is láthatóak, amint melegítenek. A biztonsági őrök is aktívan bemozdulnak olykor-olykor, de számomra az egyik legjobb és leghatásosabb hangulati elem mégis az volt, amikor észrevettem: a pálya szélén lévő operatőrök követik a labdát a kamerával. Hátkérem szépen, mi kell ennél több? Élethűség szempontjából abszolút jeles a program és akkor még nem beszéltem a játékosok mozgásáról és viselkedéséről. Persze erről majd egy kicsit később, előbb a mérkőzés közben állítható menüpontokról mondanék véleményt...

A legnagyobb változás az előző játékokhoz képest az ismétlésben választható kameraállások száma. Valószínűleg rájöttek a készítők is, hogyha van egy Freecam-opció, akkor azzal bármilyen kameraállást be lehet állítani, így a fix képeket igencsak megtizedelték, ami először is jó ötlet, másodsor több hely maradt a lemezen egyéb részletekre. A képernyőn folyamatosan látjuk, hogy melyik gombbal mit lehet csinálni, így könnyen és gyorsan belőhetjük a nekünk legszimpatikusabb nézőpontot. A csapatok taktikai felállása és viselkedése a megszokott módon lett model-

hétyszer gól is lesz belőle. Feltűnően nem tud a kapus mit kezdeni ezekkel a labdákkal. Az ellenfelek mozgása túlságosan gyors a miénkhez képest, ami abban nyilvánul meg, hogy egy olyan emelést, amit mi a bűdös életben nem érnénk el, ők Superman-sebességgel befutják és az orrunk elöl elfejelik. A kapusok jól védenek, de néha azért bután bámulják az orruk előtt lévő labdát, egészen addig, míg az ellenfél oda nem rohan, és be nem bikázza a kapuba. Figyelem! Ez nem gyakori esemény, a kapusok azért az esetek 85 százalékában jól védenek, de tény, hogy néha "meghibásodnak".

Talán eddig még egyetlen Fifa játékban sem volt ennyire használható a lött passz (L1). Sokkal jobb, mint a si-

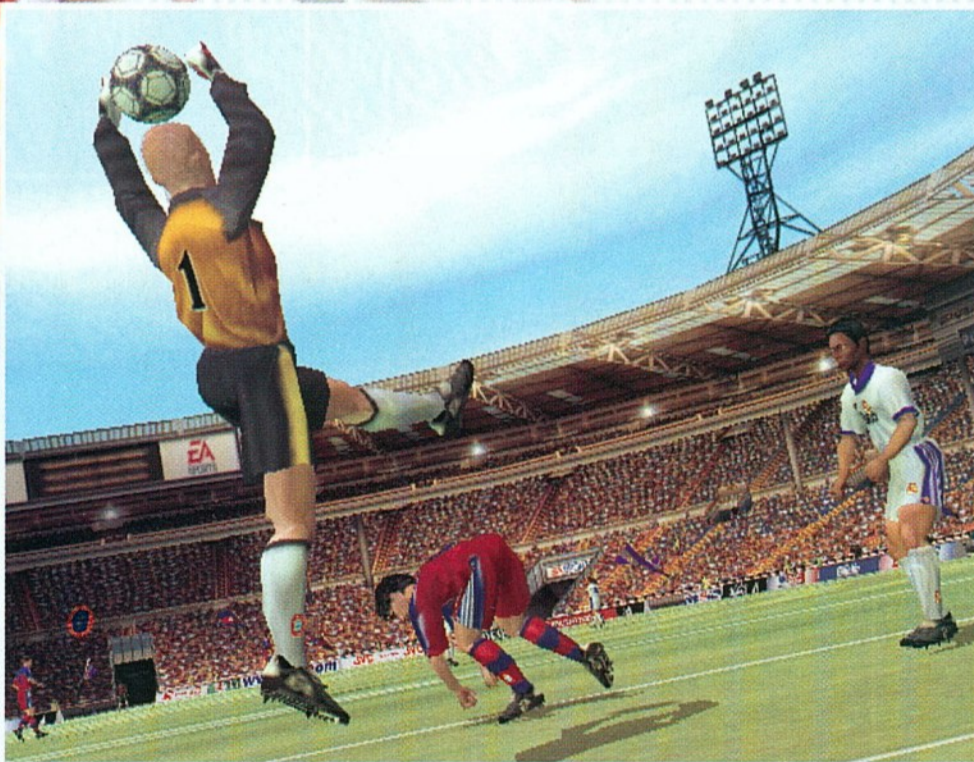
ramnak! Ha véletlenül beleakad egy lövés a játékosunkba, az megbotlik tőle, ha rosszul veszi át a labdát, úgyszintén látni fogjuk a bukducsolását és minden mozdulat emberi és élethű lesz, akármit csinálunk, akárhogy.

A Fifa 2001 jó kezdés a PS2 piacon és ha erről az alapról indulunk, figyelembe véve az PS1 fejlődését, remek focijátékok vannak kilátásban. Remélem, nem állnak meg a készítők ennél a szintnél és megpróbálnak még több, még jobb elemet beleprogramozni a játékba. Ha csak ötöd része javul minden évben ennek a programnak, akkor már a világ monopol focijátékáról beszélhetünk.

Befejezésékképp elmondanék egy példát a Fifa 2001 élethűségéről! Egy elég szépen felépített támadás végén sikerült valahogy beadnom a labdát, és a csatárom fejese megpattant egy védőn, így lett öngól. A védő dühében odarohant a kapuhoz és teljes erőből belebikázott a labdába. A labda nekiment a kapufának, visszapattant a védőre, igencsak kényelmetlen helyen eltalálva szerencsétlent. Már itt vigyorogtam, de ami ez után következett azt a világon egy játéktól sem vártam volna. A védő görnyedve összeesett...megsérült a saját dühöngésétől. Lecserélte a gép, mert nem tudta folytatni a játékot...

Adam

ÚJ FEJEZET NYÍLT A FIFA-TÖRTÉNETBEN

adás közben, mert sokszor a játékosok üvöltve kérik a labdát és ha nem is látjuk őket, a hang irányába passzolva, odarúghatjuk nekik a labdát. Elképesztő, ugye? Ha nekem valaki tíz évvel ezelőtt azt mondja, hogy egy focijátékban úgy fogok passzolni, hogy a hang irányára figyelek a Hi-Fi rendszeren, hát kiröhögtem volna rendesen. És akkor még nem beszéltem a játékosok arc kifejezéséről, ami nem tökéletes de élethű. Mérgesek, vigyorognak és fájdalmasan eltorzulnak, amikor egy sérülés után levisszük őket a pályáról.

lezve, így a szokásos három részes felállást buherálhatjuk, ha nem vagyunk elégedettek a srácok játékával. A csereket is könnyen és érthetően megejtethetjük, nem kell félnünk attól, hogy órákig tartó cserélgetés után az egész töröljük egyetlen mozdulattal. Most akkor említést tennék arról a pár hibáról, amin azért még lehetne javítani a készítőknek, PS2 ide, PS2 oda. A legfontosabb ezekből a szélről közvetlenül kapu elé beadott labdák. Nagyon könnyű gólt löni, egészen pontosan ollózni. Tízből-kilencszer ollózni fog a csatárunk és legalább

ma lapos labda és az ellenfelek sem tudják olyan könnyen elvenni. Egyébként az egész játékra jellemző, hogy nagyon életszerűen kell kialakítani a támadásokat ahhoz, hogy sikerüljön egy gólt löni. A bírók szigorúsága kicsit egyoldalú, de ez nem meglepő. A tizenegyesek élethűek, érezni, hogy mennyire nincs esélye a kapusnak egy jó lövésnél kivédeni a labdát. Arra a kérdésre, hogy a Playstation 2 tudása legjobban hol érezhető a játékban egyértelműen a játékosok viselkedése a válaszom. A legjobb és leghangulatosabb pontja az egész prog-

FIFA 2001

ELECTRONIC ARTS	
GRAFIKA:	KIVÁLÓ
JÁTSZHATÓSÁG:	JÓ
SZAVATOSSÁG:	JÓ
ZENE / HANG:	KIVÁLÓ
HANGULAT:	KIVÁLÓ
18 JÁTÉKOS	
MEMÓRIAKÁRTYA 8MB (554KB)	
ANALÓG RÁNYÍTÓ (DUAL SHOCK)	
MULTI TAP ADAPTER	
✓ ÉLETHŰSÉG MAXIMUMON	
× NÉHÁNY TÁMADÁS TÚL BIZTOS	

9 pont

A Tekken Tag Tournament megérkezése előtt már lázban égtek a gémekek, de főleg a két nagy konkurens masina – a Dreamcast és a Playstation 2 – rajongói akarták tudni: vajon sikerül-e majd a PS2 legjobban beharangozott játéknak megütnie a DC-s verekedős progik királyát, a Soul Caliburt? Erre a kérdésre a program tesztelése után kábé 10 perccel már tudtam a választ: **NEM SIKERÜLT!**

Nnananana, azért ne dőljön senki sem a kardjába! A TTT egy briliáns, jelenlegi mércével mérve szinte tökéletes játék, és kizárólag azért nem jobb, mint a SC, mert az szimplán tökéletes! Hát hogy lehetne az a cucc rossz, ami olyan elődökkel büszkélkedik, mint a Tekken 1-2-3? A PS történelem 3 legjobbját, legismertebbjét, legkedveltebbjét és legszórakoztatóbbját verekedős játéknak az utódja hűen követi a megkezdett hagyományokat, habár nem tartalmaz akkora előrelépést a T3-hoz képest, mint az korábban a sorozat részei között megszokott volt. Mik is ezek a hagyományok? Tudni kell, hogy minden egyes Tekken játék először játéktérmi verzióban jött ki, ezt követték a PS átíratok, melyekhez mindig társult valami extra kiegészítés, általában új mozdulatok. A grafika is egyre jobb lett az évek során – ez a PS2 hardverének köszön-

másik szereplő ellen kiállhatsz! Nincsenek szuperemberek és szuperkedvencek, nincsenek megcsinálhatatlan mozdulatok, minden tökéletesen ki van balanszírozva. Jómagam a PS verekedős játékok közül a legélvezetesebbeknek a Tekken sorozatot tartom, sőt az összes létező verekedős anyag közül is csak a 2D-s ere-

programban. Összességében a TTT is egy "rendes" Tekken játék, az ismert előnyeivel, csak hát egy új géptípusra. Amit korábban említettem: az újítások ellenére a TTT-et nem tartom elég nagy előrelépésnek a T3-hoz képest. Gyakorlatilag a hardver nyújtotta előnyöket kihasználták, de tartalmilag valamivel többet vártam. Ami nekem kicsit furcsa, hogy a néhány alapmozgás hasonlóságából adódó "szegényességet" nem javították ki. Ezalatt a következőket értem: minden karakter különbözik ugyan, de sokukat mégis képze-

"simán" szép. Jócskán elmarad a DC-s Soul Calibur-hoz képest, még úgy is, hogy a PAL verzióban már alkalmazták az anti-aliasing nevű poligon-él-kiméző technikát – ez az első, japán NTSC változatban még nem volt benne, ha jól hallottam.

Ne legyünk azért túl szőrös szívűek. Meg kell hagyni, eszméletlen sima a figurák animációja, minden ütés, rúgás és mozdulat tökéletesen meg van komponálva. Élvezet játszani, és élvezet még kívülről nézni is. A háttérrel és "hepenegekkel" vannak tele, minden mozog. A kezelhetőség, a gombkiosztás és a játszhatóság szerencsére tökéletes. Jelen pillanatban nem tudok ennél jobbat elképzelni. Egyszerűen semmibe nem tudok beletökélni a kezelhetőség tekintetében.

A zenék és hanghatások szintén nagyon ott vannak a szeren. Ahogy ezt már Tekkenéknél megszokhattunk, minden nagyon klappol.

Ha nagy Tekken rajongó vagy, non-stop ott lógsz a szeren, a játék kellemes szórakozást fog nyújtani, **AZONBAN** csak pont annyit, amennyire a címe is utal: Tekken Tag Tournament, te-

TEKKEN-TUNING!

TEKKEN TAG TOURNAMENT

hetően most természetesen fényekkel mutatósabb – és az új karakterek is mindig nagyon egyediek (és közkedveltek!) voltak, nem volt semmi erőltetett nyomulás, vérszegény ötletek, mint mondjuk a Mortal játékoknál. Ami mindig ugyanaz volt, az a tökéletes játszhatóság és a tökéletes kezelhetőség. Minden karakternek és minden karakter minden mozdulatának meg van az ellenfele. Kis túlzással azt is állíthatom, hogy a Tekken-ben (ezalatt most mind a 4 részt értem) ha megtanulsz valakivel bunyózni, bármelyik

ban találkozhattál. Ez azt jelenti, hogy bunyó közben át tudsz váltani a partnerre (egy másik választott karakterre), hogy ő folytassa a matekot. Természetesen a játékban benne van a normál 1-2 játékos mód is, de a Time Attack és Survival versenyeken is indulhatsz. A karakterek megnyeréseit sorban kell megnyitnod és van egy új dolog is, amellyel (pauszálás után) fotókat csinálhatsz bunyó közben az izgalmasabb helyzetekről, és ezeket elmentheted a memóriakártyára. Sőt, még egy ügyességi mini-játékot is találsz a

letbeli "csoportokba" lehet sorolni. Bizonyos ütések és rúgások ugyanazok. Vannak persze személyre szóló speckók, de sok mozdulat mégis visszaköszön itt-ott. Ez PS-ön természetesen nem lehetett megoldani,

de PS2-re elvártam volna, hogy mind a huszonakárhány karakter összes mozdulata külön-külön meg legyen tervezve.

ÉRTÉKELÉS

Valószínűleg a nagy sietségnek köszönhetően a játék megnyerései nem CG filmek, hanem renderelt játékgrafikát használó animációk. Ez kissé lehangoló a T3 szupi filmjeihez képest. A bevezető és megnyerés CG animáció viszont annyira bíka komoly, hogy embernek kell lennie a talpán annak, aki ennél zúzosabbat akar csinálni. Nem is hiszem, hogy Squaresoft programozói kívül valaki ennél szebbet tudna alkotni. A játék grafikája szerintem csak a PS verzióhoz képest ütős, egyébként csak

hát ez csak egy tuningolt Tekken epizód. Ez nem a Tekken 4, amit remélem kifejezetten a PS2-re fognak kihegyezni. Ha viszont régebben sokat Tekkeneztél, és egy rövidebb időt kihagytál, akkor nagykanállal fogod felfalni a játék nyújtotta örömeiket. Nagyon boldog vagyok, hogy a Namco a lehetőségekhez képest kitett magáért!

Martin

TEKKEN TAG TOURNAMENT

NAMCO

GRAFIKA:	JÓ
JÁTSZHATÓSÁG:	KIVÁLÓ
SZAVATOSSÁG:	KIVÁLÓ
ZENE / HANG:	KIVÁLÓ
HANGULAT:	KIVÁLÓ

14 JÁTÉKOS
MEMÓRIAKÁRTYA 8MB (413 KB)
ANALÓG RÁNYÍTÓ (DUAL SHOCK)
MULTI TAP ADAPTER
✓ HOZZA A SZOKÁSOS
"TEKKENES" FEELINGET
× NINGS BENNE TÚL SOK
ÚJDONSÁG

9 pont

ELŐKÉSZÜLETEK

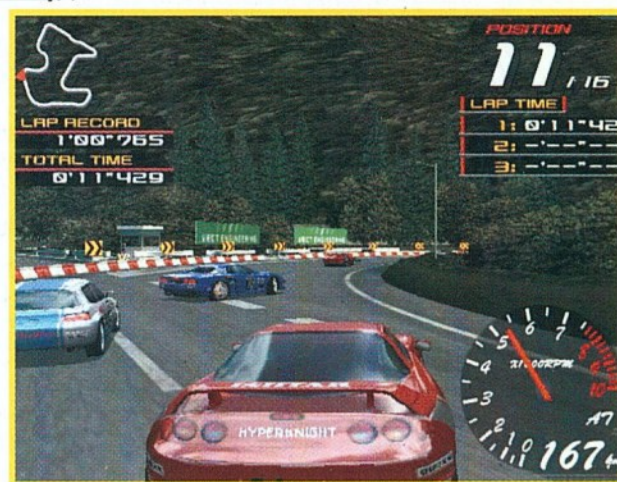
Nem szokásom, de most tényleg izomból rákészültem ennek a cikknek a megírására. Hosszú napok hosszú óráin át nyüstöltem ezt a Playstation 2-es játékot, mert egy olyan tesztet akartam összehozni, ami hűen tükrözi a valóságot. Nem akartam hasból elragadtatott ódát zengen, csak azért, mert PS2-es cuccról van szó.

Nem esett nehezemre belemerülni a Ridge Racer 5 világába, nem erőltetem meg magam, hogy elkapjon a hangulat, mert szerettem annak idején az előző részeket, például a

Amelyik gép viszont normálisan vezethető (az az ráfékezéssel lehet bevenni a kanyarokat), annak a fenti két jellemzője katasztrofális, messze elmarad a többi mögött. Meg kell tanulni a tipikus Ridge Racer vezetési stílust: a kanyar előtt felengeded a gázt egy pillanatra, kormányzol (kicsapod a "seggét"), majd újra padlógázt nyomsz, és elkapod azt a pillanatot, amikor egyenesbe tudod rántani a masinát. A RR stuffok a vérbeli játéktérmi-stílust képviselik. Nem "autószimulátorok", nem is az autózást

lékeztem, korábban mennyit idegeskedtem amiatt, hogy az első kocsik olyan előnnyel indul, mintha a mezőny előtt 1 perccel rajtolt volna el. Az is "alapszabály", hogy ha optimálisan hajtasz, bizonyos autókat kivétel nélkül mindig ugyanott érsz utol. Például a 3.-at kizárólag a legszemetebb hajtókanyarban, magyarul rá vagy kényszerítve arra, hogy mindig a legrosszabb helyeken kelljen előzned. És ez az a dolog, ami miatt sokan idegrohamot

kapnak majd a RR5-től. Tudni kell ugyanis, hogy ha meglöksz egy kocsit, akár a fejed tetejére is állhatsz, mindenképpen te szívod meg a sőt! Vagy odacsapódsz a falnak és megállsz, mintha folyékony aszfalra hajtottál, vagy olyat löksz az ellenfélnek, hogy 5 kocsit előnyt adsz neki. Ha egy bolhafingnyit is hibázol, az üldözöd úgy lő ki mellőled, mintha nirtó-meghajításra kapcsolt volna. Tetszik vagy

messze elmarad a RR4 mögött, pedig az csak PS-re jött ki.

Maga a játékgrafika is szép, de nem kiemelkedő. Konkrétan nem jobb, mint egy ütősebb DC stuffnál. Nekem sokkal élesebbnek (sőt egyenesen TÚELESNEK) és kellemesebb színűnek tűnik, mint sok Dreamcast játéknál, de a táj és a háttér kissé szegényes. A Metropolis SR DC-re például sokkal szebb környezetben játszódnak. Az autók babán néznek ki, de sajnos csak 2 nézet van – belső és külső – és mivel én EBBŐL a külső nézetből nem tudok játszani, csak a visszajátszás során tudtam gyönyörködni bennük. Nagyon szépek a fényhatások is: a napsütés, az alagutak "monokróm" homálya, a kipufogók szikraesői, az éjszakai fények és féklámpák. De mint mondtam, a környezettel nem vagyok megelégedve. A pályák bizonyos részei – főleg a tengerpart és környéke – üdítő, de a város eléggé lehangoló.

AHOGY A NAMCO AZ AUTOVERSENYT ELKÉPZELI!

welcome to RIDGE CITY...

RIDGE RACER

negyedikkel különösen sokat nyomultam. A Gran Turismo 2 kimaradt az életemből, így mondhatni tiszta lappal indultam, nem volt a "kezembe rögzülve" egy korábbi autós játék sem.

A TESZTELÉS

Azt mindenkinek tudnia kell, hogy a RR sorozat már őskövületnek számít a PS történelemben. A játékok tartalmilag nagyon egyediek, mondhatni csak szeretni és utálni lehet őket, "csak úgy" szórakozni velük szinte lehetetlen. Ennek az az oka, hogy az élethűség szempontjából ezek a programok a nullával egyenlők. A kocsik viselkedésének, futásának és kezelhetőségének semmi köze sincs a valósághoz és más autós játékokhoz. A RR programokat úgy kel elfogadni, ahogy vannak, velük együtt a furcsa szabályokat és a bizarr "japános" kezelési fogásokat is. Ilyen például az erőszakos, "erőltetett" drifelés, azaz csúsztatás. A játékban egy idő után (a későbbi versenyekben) szinte csak így lehet sikereket aratni, és a legtöbb kocsit is erre a vezetési stílusra van kihegyezve. A csapatonkénti kb. 6 kocsiból 5 a megszokott módszerrel vezethetetlen, már az első, legenyhébb kanyart sem tudjuk bevenni velük úgy, ahogy kéne. Keresztbe állnak, kiforolnak, bénáznak. Nézd csak meg a felkínált kocsik jellemzőit: a végsebesség és a gyorsulási értékek versengenek egymással, a kezelhetőség viszont a legtöbb esetben csapnivaló.

akarják megmutatni, hanem egyszerű versenyjátékok kocsikkal a főszerepben.

Rövid játék után rájöttem, hogy a RR5 semmiben sem különbözik elődjeitől, kivéve persze azt, hogy a teljesítmény a PS2 hardverére van optimalizálva. Sajnos – szerintem – a RR5 nem PS2 fejlesztés, hanem egy PS program továbbfejlesztett változata. Ugyanolyan "többrészes" pálya van benne, ugyanolyan futurisztikus külsejű kocsik, és ugyanolyan szentelenül csal a gép, mint eddig.

En természetesen a legjobban vezethető Civic-fazon kocsit választottam. Nem mindig megy nekem a csapatás utáni egyenesbe rántás, inkább fékkel kanyarodtam. Ebben a játékban nincs lehetőség a hibázásra, a későbbi pályákon, ha elcseszelsz egy kanyart, SOHA többet nem tudod beérni az első helyezettet. A játék gyors, fel is ugrott bennem a pumpa ahogy kell, elkaptam a feling. Az első két versenyt ha jól emlékszem a harmadik nekifutásra meg is nyertem, köszönhetően korábbi RR-es tapasztalataimnak. Utána azonban bekeményített a program és jöttek is a tipikus RR-es "gyerekbetegségek". Em-

nem, senkihez és semmihez sem érhetsz hozzá! Ja, menteni meg csak az összes verseny megnyerése után tudsz! Igen, ez dühítő, csálás, de hát ez a RR világa. Döntsd el, hogy akarod-e, vagy nem...

ÉRTÉKELÉS

Az intró tetszetős, marhára stílusos a precíz vágásoknak, zenének és a "flash" dizájnos bevilanásoknak köszönhetően – ezt nagyon profin nyomja a Namco – de a képi világa

A RR zenéje és hanghatásai, mint mindig most is tökéletesek. A techno muzsikák, a csikorgások, a motorhang és a kommentátor elkövető hangulatot ad a játéknak.

Osszességében többet vártam a RR5-től, de ugyanazt kaptam, mint a PS-ös RR4-nél, csak szebb kivitelben. Így az elején jó játék, de hamarosan sokkal komolyabb stuffok is érkeznek majd erre a bivalyerős hardverre.

Martin

RIDGE RACER 5

NAMCO

GRAFIKA: Jó
JÁTSZHATÓSÁG: KÖZEPES
SZAVATOSSÁG: KÖZEPES
ZENE / HANG: KIVÁLÓ
HANGULAT: Jó

12 JÁTÉKOS
 MEMORIAKÁRTYA 8MB (420 kB)
 ANALÓG RÁNYÍTÓ (DUAL SHOCK)
 ✓ HIA SZERETED A RR JÁTÉKOK HANGULATÁT.
 EBEN SEM FOGSZ CSALÓDNI
 × HIA NEM VAGY RAJONGÓ,
 SOK DOLGOT IDEGESÍTENI FOG

8 pont

namco[®]

RIDGE RACER

DRUAGA RACER V

5716
KONZOL

Sega Dreamcast

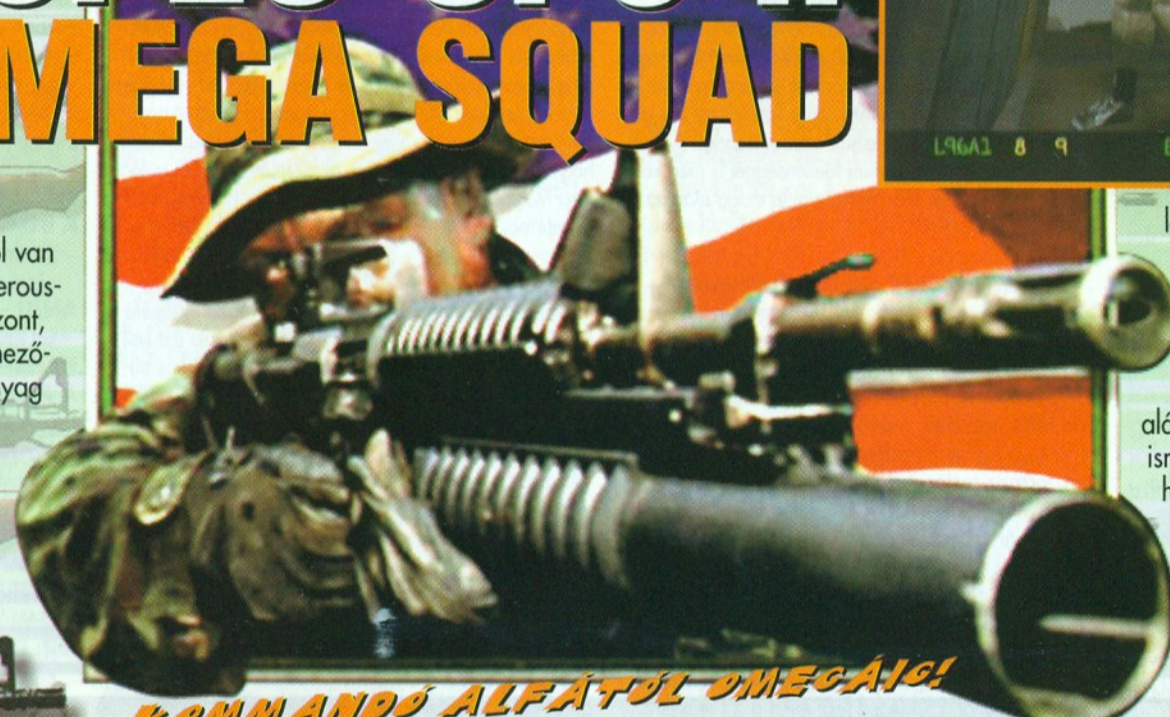
Nincs is annál idegesítőbb dolog, amikor a nemtörődöm kiadók és programozó cégek hulladék PC-s játékokkal árasztják el a jobbsorsra érdemes Dreamcast piacot. Itt van példának a most megjelent Spec Ops: Omega Squad. A játék PC-re jelent meg már egy ideje, amit aztán a PlayStation követett. Ez utóbbiról mi is beszámoltunk nektek, végeredményben egy egész tűrhető akciójáték lett belőle. Sajnos azonban a DC verzió már korántsem ilyen pozitív felhangokat váltott ki belőlem. Azt már sokszor írtuk az újság hasábjain, hogy a DC és a PC mennyire közel helyezkedik el a programozás technikailag. A PC-s kiadónak ez egy kiváló alkalom, és lehetőség, hogy egy az egyben átkonvertálják anyagukat konzolra. Csak, mint tudjuk ezek a verziók, mivel nem igyekeznek kihasználni a gép hardverét, nem éppen a legjobbra sikerülnek, tisztelet a kivételnek (Rainbow Six, Quake 3 stb.). Ez a helyzet a Spec Ops-szal is. Egy kommandós akció játékról van szó, mely leginkább a Hidden&Dangerous-re hasonlít. Nyugodtan állíthatom viszont, hogy a Spec Ops mai DC-s játékok mezőnyéből a leggyengébb alkotás! Az anyag színvonala meg sem közelíti a Rainbow Six vagy a H&D által felállított mércét. A programozók annyira nem vették a fáradságot, hogy a játékot egy kicsit jobban a DC hard-

nel indíthatjuk a küldetéseket. Itt először missziót kell választani. Öt földrész közül kell megtalálnunk a megfelelőt, ezek az Antarktisz, Korea, Pakisztán, Tájféld, Németország. Mindegyik országban különböző mennyiségű küldetések közül választhatunk. Azt el kell ismernem, hogy a küldetések elég szép repertoárja vár ránk. Amikor kiválasztunk egy nekünk tetszőt, először nem árt, ha áttanulmányozzuk mi a feladat. Aki játszott már ilyesféle játékokkal annak nem okozhat meglepetést egyik küldetés sem, a szokásos kliséket láthatjuk most is. A megszokott védelmező és támadó feladatok, célpontok megsemmisítése, stb. lesz a küldetések nagy részében a feladatunk. Miután megvan a misszió, ki kell választanunk

olyan világban kéne létezni, ahol a távolban elhelyezkedő domborzat (hegyek, házak stb.) gombaként a semmiből nőnek ki. A képernyőfrissítés olyan gyenge, mint a legelső generációs PS játékokban, sőt még annál is rosszabb. A terep szögletes poligonokból áll, az ellenséges katonák (és saját emberünk is) úgy mozognak, mint az Amerikai történelmi X főszereplője a zuhanyzós jelenet után az ebédelőben. Mivel először az Antarktiszot választottam küldetés helyszínül, gyorsan kiléptem, hogy másik terepet próbáljak ki. A nagy fehérség ugyanis semmitmon-

lom, hogy kihúzzam-e a szövegből, mert még idézőjelben is rosszul mutat. Az irányítás tűrhető, bár van egy-két nehezen elérhető funkció. Csak dióhéjban fusuk át. Fegyvert a Bal kereszt irányval válthatunk. A Jobb irányval különféle nézetek közül választhatunk. Az R-rel löni tudunk, az L+L irányval tárat cserélhetünk, az L+Ballal rádiózhatunk, az L+Jobbal gyógyíthatunk. A

Ω SPEC OPS II MEGA SQUAD

legfontosabb az L+Fellel egy menüt hozhatunk elő, ahol sokféle funkció elérhető pld. gránát, tárgy felvétel és lerakás stb. A többi mozgás egyszerű nem érdemel több szót.

Bízom abban, hogy a játéknak legalább a játszhatósága rendben legyen, de ismét csak csalódnom kellett. Szörnyen nehéz, és a küldetések egyhangúak. Azt azért megnéztem, hogy mondjuk a valóságban egy AK47-essel több száz méterről, hogyan lőnének le. Ahogy azt a fizika tanárom is mondta, a gépfegyverek csak közelre hatásosak! Ezt csak azért írtam, mert a Spec Opsban akár milyen messze is állunk tőlük eltalálnak az ellenfelek. Mintha mindegyik távcsövéssel lőne ránk – ezt még tetézi, hogy energiánk vészjósló fogyásából látszik csak, hogy lőnek ránk. Persze mi próbálkozhatunk akár milyen messziről nem találunk célba. Ráadásul a pályákon egyedül vagyunk nem kapunk segítséget, mint a Rainbow Six-ben. Zeneileg sem valami kimagasló az anyag, a béna géppuskaropogáson kívül mást nem is hallhatunk, olyan luxust, mint a zene felejtjük el! Talán csak a fanatikus akciójáték rajongóknak ajánlott a Spec Ops, de hogy élvezzük is a játékot, ahhoz tényleg elvakult rajongónak kell lennünk!

Veres Miki

milyen "beosztású" katonával akarunk menni. Lehet választani orvlövész (Sniper), gépfegyveres (Machine Gunner), robbantó (Demolition), gránátos (Granadier), gyalogos (Infantry) között. Ha ezzel is megvagyunk, felszerelést kell választani. Fegyvereket és a küldetésünket segítő cuccokat kell kiszelektálni. Alul a piros csík a rendelkezésre álló helyünket mutatja (ameddig van hely, addig pakolhatjuk a

cuccokat), nem túl nagy tehát spórolni kell vele. Az is igaz viszont, hogy az arzenál, ami közül választhatunk igencsak szegényes, a Rainbow Six fegyver és tárgy állománya sokkal nagyobb volt. Tehát felszereltük magunkat és minden készen áll kezdődhet is a küldetés. Amit betöltődött a játék én egyből lehangolódtam. Elindultam előre a terepen, hááát, nem lennék katona Spec Ops világában. Számomra legalábbis nagyon frusztráló lenne, ha egy

veréhez igazítsák, hogy az már szegény. Nem is értem igazán, hogy a nagyobb anyagi nyereség érdekében miért kell minden szemetet megjelentetni DC-re? Igaz, hogy a játék PC-re és PS-re (főleg az előbbire) elég szép siker lett, de ha DC verziót nézem, bizony nagyon szomorú a kép. Már az intrónál is feltettem a kérdést: Mi ez? Állóképeket mutogatni egy DC-s játékban intróként, ezt vajon komolyan gondolták a programozók? No ettől még lehetne jó a Spec Ops, a probléma legnagyobb forrása nem az intróban volt, sokkal inkább magában a játékban. Az első betöltés után a főmenüben nem sok mindent találunk. Az Options-ben csak a szokásos dolgokat állíthatjuk. A Mission-

szövegben nem sok mindent találunk. Az Options-ben csak a szokásos dolgokat állíthatjuk. A Mission-

SPEC OPS: OMEGA SQUAD

RIPCORD/RUNEKRAFT

GRAFIKA:	SRALMAS
JÁTSZHATÓSÁG:	ELMEGY
SZAVATOSSÁG:	KÖZEPES
ZENE / HANG:	ELMEGY
HANGULAT:	SRALMAS

1 JÁTÉKOS
VISUAL MEMORY, VIBRATION PAKK

✓ **ELÉG SOK A KÜLDETÉS**
× **POGSEK GRAFIKA, NEHEZ**

3 pont

576 KONZOL

Nekem nagyon bejött pár hónapja a Rainbow Six című akció játék. Szerintem nagyon jól sikerült kommandós akciójáték, talán a legjobb ebben a stílusban DC-re. Igaz, hogy volt néhány apróbb hibája az anyagnak, de alapjában véve nagyszerű lett. Azt tudtam, hogy PC-n a RS-nek megjelent egy feljavított kiegészítő változata, de azt nem gondoltam volna, hogy ilyen gyorsan a megjelenés után kihozzák azt is DC-re. Örömmel jelenthetem, hogy a Rainbow Six: Rouge Spear-ben szinte valamennyi hibáját kijavították az eredeti játéknak. Az irányítás végre nagyszerű, a fegyver arzenál kibővült, van többjátékos mód is, és a küldetések is remekbe szabottak!

KÁOSZ A VILÁGBAN

Az intró sajnos nem lett egy nagy szám, de ez most megbocsátható szerintem. 2001-re a világon teljesen eluralkodott a fejtelenség. Óriási káosz keletkezett a még mindig fennálló Szovjetunióban, és háború tört ki a világ több pontján is. A terroristák rettegésben tartják az egész bolygót. Különös háború alakult ki a világon melyben senki sincs biztonságban, ezért alakították ki a Rainbow nevű elhárítási kommandós csapatot, amit a legveszélyesebb helyeken vetnek be a Föld minden pontján. A feladatuk megmenteni a civileket, ártatlanokat, és elpusztítani a terroristákat. Azonban most feltűnt egy új ellenség a világ északi részén, ami erősebb mindennél, amivel a Rainbow csapat valaha is szembe került. Bár-

így természetesen a küldetés mód a legélvezetesebb a játékban. Ezt elindítva először is nehézséget kell választanunk, ha jól emlékszem ilyen nem volt a RS első részében. Ahogy az már az előző epizódnál is volt, részletes felvilágosítás és ismertetés jön a vállalt misszióról. Amikor már tökéletesen ismerjük a feladatot a gép megkérdezi, hogy saját vagy a főhadiszállás (HQ) tervét akarjuk használni a küldetéshez. Ajánlom a HQ tervét betölteni, mert saját tervet készíteni annyira bonyolult és összetett, hogy mire kész lennénk vele, annyi időnk elmegy, mint magának a

vezetjük ki merre menjen, viszont ha ezen is túl vagyunk már indulhat is a bevetés.

Az alapok változatlanok maradtak, tehát erről nem is tesztek említést.

AZ IRÁNYÍTÁSRÓL CSAK RÖVIDEN

A RS első részében a legnagyobb hiba minden kétértelműséget kizárólag az irányításban volt. Egyszerűen nem is értem, hogy lehetett ilyen bonyolult rendszerrel kiadni a játékot. A Rouge Spear-nél azonban szerencsére jelentősen leegyszerűsítették a kezelést.

ÖSSZESEGÉBEN

A Rouge Spear tényleg egy nagyon jó, ám igen összetett és időigényes játék. Minden küldetést pontosan kell végezni, a civilek életére nagyon kell vigyázni, mert ha egy is kidől, kezdetjük előről az egészet. A missziók viszont ötletesek, ám ezzel összefüggésben, aki nem játszotta végig az első

hol fel tud bukkanni a világon és bármit eltud érni. Ez az ellenség rendelkezik a világ legerősebb fegyverével, amit az ember ismer: az atombombával...

ÚJDONSÁGOK ÉS VÁLTOZÁSOK

A főmenüben az első részből megszokott dolgok várnak ránk. A Campaigns a történetes küldetéses mód. A Trainingnél gyakorolni lehet remek pályákon. Az egyetlen igazi újdonság, hogy végre van többjátékos Deathmach mód is. Először pályát kell választanunk, összesen nyolc darab áll rendelkezésünkre. Miután beállítottuk az idő, frag és a cuccok újratelődésének idejét illetve számát, már is kezdődhet is a mérszárlás. Igaz nem olyan élvezetes többen játszani, mint mondjuk a Quake 3-ban, de azért jó szórakozás. Sajnos egy fejlődés már halálos, ezért nem olyan kiemelkedő a többjátékos mód, igaz akár négyen is nyomhatjuk egyszerre. Kár, hogy nem találunk Cooperative módot, azaz amikor egymást segítve kellene harcolnunk, szerintem az most jobb lett volna.

Persze a Rainbow Six-et egyjátékos módra írták, **576 KONZOL**

küldetésnek a kivitelezése. Fontos újítás, hogy ezúttal nem hat, hanem akár nyolc főt is vihetünk magunkkal a missziókba! Arra azonban legyetek tekintettel, hogy minden küldetésnél, ha a HQ terveit használjuk, meg van adva, hogy hány embert vihetünk. Ezt állíthatjuk többre is, csak akkor meg kell tervezni, hogy az új emberek hogyan hatoljanak be az ellenséges objektumokba, milyen feladatokat végezzenek, kit kövessenek stb. Most is legyetek figyelemmel az emberek kiválasztásánál, a képességeikre a jobb oldalt. Attól függően, hogy mi a feladat kell kiválasztani a megfelelő személyeket. Ha ezzel is meg vagyunk a legjobb rész, embereink felszerelése. Szokás szerint lehet rájuk ruhát adni (csak terepszínnű legyen), elsődleges és másodlagos fegyvert, és két kiegészítő cuccot (plusz lőszer, zárnyitó, gránát, bomba hatástalanító stb.). Nos a felszerelések után már csak a csapatot kell felosztani, illetve megter-

Egyébként is nagyszerű dolognak tartom, hogy a készítőik ennyire igyekeztek kijavítani a hibákat és hiányosságokat.

A Le irányt nyomva tartva (természetesen a D-Padon) előhozhatunk egy menüt, amiben elérhetjük a legfontosabb funkciókat. Ezután az irányokkal lehet kiválasztani, mit akarunk tenni. Ez jelentősen megkönnyíti a küldetések alatt a dolgunkat, hisz simán megjegyezhető és sokkal jobb, mint az előző rész irányítása. A legfontosabb funkciók a következők.

Action: Itt lehet például csapatot váltani, tárat cserélni stb.

Inventory: Fegyver és tárgyak kiválasztása.

Go Codes: Rádiós üzenetek a többi csapatnak.

Misc: A legbonyolultabb menü, parancsokat adhatunk a többieknek, válthatunk nézetet, tárgyakat használhatunk, segítséget kérhetünk stb.

részt igen nehezek is lesznek. Persze a profiknak remek szórakozás lesz a játék.

A külalakat tekintve nem panaszkodhat a Rouge Spear. Igaz, hogy a DC hardverét nem használja ki túlzottan, mégis a PC verzióval 100%-ig megegyezik. A terepek jók, minden nagyfelbontásban pompázik. A katonák apró reakciói most is nagyon tetszettek ahogy mozoghatnak, az tök jó! Viszont nagy kár, hogy belső nézetben nem látszik a fegyverünk csőve.

Szerintem tehát egy nagyon jó játék a RS: Rouge Spear, az ilyesfajta anyagok kedvelőinek kötelező darab!

Veres Miki

RAINBOW SIX: ROGUE SPEAR

RED STORM ENTERTAINMENT

GRAFIKA:	JÓ
JÁTSZHATÓSÁG:	JÓ
SZAVATOSSÁG:	JÓ
ZENE / HANG:	KÖZEPES
HANGULAT:	KIVÁLÓ

14 JÁTÉKOS

VISUAL MEMORY, VIBRATION PACK

✓ REMEK ÉS HANGULATOS KÜLDETÉSEK, SOKAT JAVULT AZ ELŐZŐ RÉSZ ÓTA

× KÖRÜLMÉNYES ÉS BONYOLULT SAJÁT TERVEKET KÉSZÍTENI

8

pont

Egy újabb Disney alkotás megjátékosításának a konverziója jelent meg Dreamcast-ra. Igen, sajnos megint csak egy szimpla átírásról van szó. Én személy szerint nem sokat tudok a 102 Kiskutya kalandjairól, az előző részről is csak halvány emlékeim vannak, olyan régi történet ez már. Az biztos, hogy a magyar mozik nem játszották (vagy még nem játszották), de ez nem zárja ki, hogy ne lehetne az animációs filmet DVD-n vagy videokazettán

nak hívják. A bejátszás után egy pályaválasztó képernyőn találjuk magunkat. A szintek között a bal jobb irányral szelektálhatunk, bár az elején nincs sok értelme, lévén, hogy csak az első pálya áll nyitva előttünk, és a következő helyszínre csak akkor indulhatunk, ha már az előző szinten beléptünk a kijáratba, ami egyébként az utána következő pálya bejárata. Na, remélem érthető voltam. Még a játék előtt végigpergethetjük a pályákat, amiből rögtön ki is derül, hogy összesen tizenhat hagyományos szint van, és négyszer kell megküzdeni Szörnyella de Frásszal (angolul egyébként Cruella-nak hívják a

szinten, ők egyébként nagy faládákba vannak bezárva. Persze a kijáraton úgy is távozhat, hogy semmit nem szedél össze, mert a pályákra később bármikor visszajöhetsz. Igaz a gép marha idegesítően jegyzi meg a teljesítményünket, mert hiába szedtünk össze, mondjuk első alkalommal 98 csontot, ha újból visszatérünk a szintre ismét mind a 100 a helyén lesz. A Start menüben válthatunk a két főhős kutyus között (Switch Puppies), bár semmi különbség nincs köztük, csak akkor azt nem tudom minek ez a lehetőség. Ja, de tudom, a foltos biztos a kislányoknak tetszik, a fehér meg a kislányoknak. Nagyon jó! Az A az ugrás, a B a szaglászás és az akciógomb, az X az ugatás, az Y pedig

eleve platformjáték gyűlölő, és is szívesen ütöm el az időt a stílus képviselőivel (Mario 64 – 120 csillag, Donkey 64 – 101%, Banjo – fullos), de ami tényleg dedósan egyszerű, az az, és kész. Ráadásul minden pályán kapunk egy segítő is valamilyen állat formájában (denevér, macska stb.), akik a "rázós" helyzeteknél elmagyarázzák, hogy kell felugrani egy magasabb platformra. Ebből a játékból hiányoznak a jó ötletek és a fantázia, még a pályák közötti mini-játékok sem dobják fel az embert. Tipikusan az a fajta program ez, amibe nem fektettek nagy energiát a készítői, a neve majd úgyis eladja. Ezzel kapcsolatban meg az jut eszembe, hogy a neve egy Donkey 64-et is el-

megvásárolni. A lényeg azonban, hogy a program már megjelent Playstation, és mostanra készült el a Dreamcast-os változat is. A két változat teljesen megegyezik, csak ugye a DC-s nem pixeles, és a gép sem görcsöl, meg akadozik, amikor szép simán ricegésmentesen kellene futtatni a játékot. Ezenkívül azonban az égvilágon semmi pluszról nem tudok beszámolni. Undorítóan tartom, hogy a kiadók képesek ugyanazt a játékot több platformon is megjelentetni, mindenféle változtatás nélkül. Ha nekem például csak Dreamcast-om lenne, akkor bizony igen-csak húznám a számat, ha állandóan csak grafikailag feljavított Playstation játékokkal tudnék játszani. Ha meg pénzügyi okokból már ilyen eszközöket alkalmaznak a cégek, akkor sokkal szívesebben látnám az olyan játékokat átírva látni a DC-n mint mondjuk a Driver.

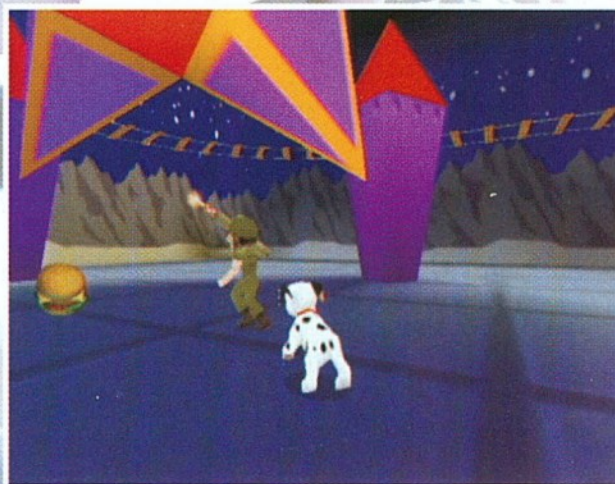
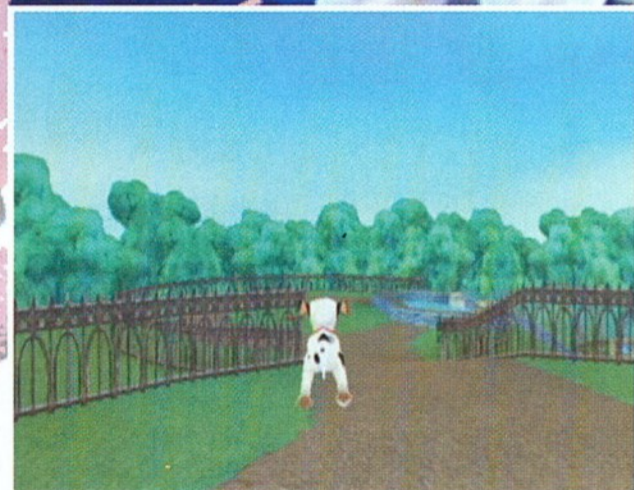
Szóval 102 Kiskutya. Nem mondom, hogy nagy reményeket fűztem a játékhoz, mert már volt hozzá szerencsém Playstation-ön. Egy baromi egyszerű és szegényes menübe jut az, aki beszerezte magának a játékot. A beállítások nagyjából annyiból állnak, hogy változtathatsz a hangok, a zenék, és a beszéd erősségén, ja meg bekapcsolhatod a vibrátót... izé a vibrációt. Van még a Load Game, meg a New Game. Ez utóbira kattintva elhűlve figyeltem, amint egy – a játék engine-jével készült – közjáték pergett le, ellentétben a megszokott minőségű Disney videóval. A végén még leigénytelenedik ez a cég is. A történetben egyébként megint Szörnyella de Frász tért vissza, és a sok kis rohadt dög..., oké csak vicceltem, szóval a kiskutyák megint eltűnnek. Azonban ellentétben az első résszel, most nem Pongó és Perdi játssza majd a megmentő hóst, hanem az a két kis blöki, akik valamiképp kimaradtak Szörnyella szörnyűséges terveiből, és ha jól vettem ki kettejük közül a pöttös fülűt Dominó-

bányát). Egyébként van itt még két menüpont is. Az egyik a Stickers, ez egy fotóalbumra hasonlít, csak még egyelőre nagy fehér pacák takarják el a képeket. Minden pályán különböző dolgokat kell teljesíteni ahhoz, hogy a fehér részek eltűnjenek, ezek egyébként halál véletlenszerű dolgok, és a legtöbbjét még csak ki sem tudod kerülni, úgyhogy nem lesz egy nagy kunszt felfedni a képeket. Ahányszor csak sikerül eltüntetned egy-egy fehér foltot, a gép egy "Stickers!" felirattal jelzi majd neked. A főjátékon kívül játszhatunk még különböző mini-játékokkal is, ezek közül is itt válogathatunk. Összesen hatféle van, kettő alapban nyitva, a többi akkor aktiválódik, amikor legyőzöd Szörnyellát. A pályákon csontokat kell gyűjteni, és az elrabolt testvéreinket kell kiszabadítanunk. Az előbbiből minden pályán 100 db van, az utóbbiból mindössze hat darabbal találkozunk minden egyes

a bukfcntamadás gombja. Az L-lel és az R-rel a kamerát lehet forgatni, ami nagyon hasznos dolog, mert amúgy a kamera-kezelés harmatgyenge. A pályákat elnézve láttam már ennél szebb játékot DC-n, pozitívum viszont, hogy mind a tizenhat szint, különböző helyszínen játszódik. Negatívum, hogy alig vannak tereptárgyak, a pályák kicsik és túl egyszerűek, de gondolom, ez azért van, mert a játéknak el kellett indulnia PS-en is. Ettől eltekintve azért igazán alakíthattak volna a DC változaton. Maga a játék elég unalmas, gyűjtőgéjük a csontokat, lépten, nyomon belebotlunk a ládába. Ez nem valami érdekesítő, és nem is tartalmaz szórakozás. Higgyétek el, nem vagyok

ad, csak azzal 45 órát játszik az ember, ezt meg 3 óra alatt felvittem 86%-ra. Ennyit a szavatosságáról. Talán egyedül a nagyon fiatal korosztálynak tudom ajánlani a játékot (tíz év alatt), akiknek még nem tűnnek fel a hiányosságok, és jól elszórakoznak egy nagyon könnyen játszható, aranyos kis programocskával. Az viszont biztos, hogy nemhogy az év platformjátéka, de még a hónap platformjátéka címére sem pályázhat.

CSIPI M LEE

102 DALMATIANS

EIDOS

GRAFIKA: KÖZEPES
JÁTSZHATÓSÁG: JÓ
SZAVATOSSÁG: ELMEGY
ZENE / HANG: KÖZEPES
HANGULAT: ELMEGY

1 JÁTÉKOS
VISUAL MEMORY, VIBRATION PACK

✓ KISSEKNEK TÖKÉLETES,
MERT EGYSZERŰ ÉS KÖNNYEN
JÁTSZHATÓ
× ÖTLETTELEN, RÖVID

5 pont

Nem kell különösebben magyaráznom, hogy mennyire vártam a DC-s F1 megjelenését. Már teszteltünk pár autós programot és igencsak látványosan, sőt szemét gyönyörködtetően szép megoldásokkal futottam össze, nem beszélve a jó irányításról és a kiváló hangulatról.

Az F1 World GP2 nagyon jónak ígérkezett, még akkor is, ha tudtuk: az 1999-es csapatbeosztásokkal versengetünk, a '99-es erőviszonyokat szimulálva. Ez magában nem lenne egyébként sem hiba, hiszen volt már olyan F1-csoda, ami igencsak régi csapatokkal, mégis baromi sokáig húzta a legjobb játékok listáján. Ha előljáróban szeretnék nyilatkozni a játékról, azt tudom mondani, hogy jól sikerült, ám akadnak benne olyan komponensek, melyeket egyszerűen nem lehet "hibásan" beleprogramozni egy GP játékba anélkül, hogy ez erőteljesen lecsapódjon a játszhatóságon. A kezelhetőség és élethűség megfelelő keverékének kialakításával itt is küszködik a program, ahogy valószínűleg küszködtek a készítők is.

Kezdjük a játék értékelését a legelső momentumnál, vagyis az intrónál. Képileg pontosan olyan, amelyet már-már kezdünk megszokni a DC-programoktól, tartalmilag...háát... Maradjunk annyiban, hogy biztos nem maradt idő egy jobb és látványosabb filmcskére. Gyakorlatilag az intró alatt végignézhethetjük a legtöbb autót egy kisebb dobogón, miközben a kamera svenkelget balra-jobbra, körülötte. A menürendszer egyszerű és nagyon stílusos. Ezzel nincs is különösebb gond. Azt, hogy jómagam még néha-néha nem igazán tudom, épp merre haladok a menüpontok között, inkább annak tudom be, hogy nem állt rá a kezem még teljesen a DC-irányítóra és reflexből nyomok rossz gombokat. Ez megszokható, így szinte semmi probléma nem lesz belőle.

A különféle versenyek között nincs semmi szokatlan, mindenki választhat kedve szerint, akad azonban itt egy menüpont, névlegesen a BROADCAST, aminek a tartalmával nem vagyok teljesen tisztában. Pontosán arról van szó, hogy itt megnézhetjük az 1999-es szezon versenyeit, gépileg animálva. Mintha a saját ismétléseinket néznék. Nem értem, hogy ez mire jó, de biztos tetszik valakinek?!? Arra mindenképp megfelel, hogy a DC bemutatja: mennyire valóságosan tudják majd modellezni a pályákat, de ezen felül ez nekem kicsit magas.

Ha a csapatokról szeretnénk többet megtudni, de nem akarunk versenyezni, akkor a Gallery-pont a legideálisabb. Itt 3D-ben válogathatunk az információcsoportok között. Adatok, ingyecseknek.

Nézzük magát a versenyt! A kocsi beállításainál nincs semmi szokatlan, sőt. Szerintem végre sikerült megtalálni azt az egyensúlyt, amivel nem merültek a készítők túlságosan bele a technikai adatokba, viszont egy mini-

elég ügyesen ellenkormányozunk, azonnal visszaáll a kocsi a rendes irányba. Mondhatjátok, hogy nehéz fokozaton más lesz, de nem! Ott is riszálja a popóját mindegyik autó. Erre a problémára talán némi orvosság, ha átállítjuk a kormány-érzékenységet. Ezzel kicsit határozottabbá fehetjük a mozdulatokat és így nem "táncol" annyira a kocsi majd. PS játékoknál, az utóbbi időben

moly baj ezzel a játékkal, pusztán az érződik rajta, hogy új talajon mozognak a készítők és még nem alakultak ki a legfontosabb, legbiztosabb pontok, így apró, de zavaró hibák szépszámmal jelentkeznek. Én mindenesetre azt tudom mondani, hogy ezt is el

F1 WORLD GRAND PRIX 2 for Dreamcast

F1 DREAMCAST MÓDRA

mális technikai szabadságot adtak a jobb, tapasztalt játékosoknak. Aki ért ehhez, az állíthat, aki nem annak beállítja a gép.

Nagyon fontos, hogy milyen nehézséget választunk. Az Arcade, egyszerűen nevésegesen könnyű, ám a Normal, szimulációs mód már jobb, a Profi-nehézség, meg maga a pokol. Az első verzió azért nevéseges, mert szinte mindenfelé mehetünk a kocsival, mégsem lesz semmi bajunk, sőt még a sebesség sem csökken nagy mértékben. Amikor viszont átállítjuk Simulation (Normal) módra a játékot, bizony előjönnek azok az apró hibák, melyek nálam nagyon lehúzzák a program játszhatóságát. A legfontosabb hiba a kocsi mozgása. Úgy lehet a járművet vezetni, mint egy rally-autót. Könnyörgöm, olyan drifteleseket tudtam megejteni a Hungaroringen, hogy még én is elcsodálkoztam. Egy valódi F1-es csodajárgány ha egy pillanatra is elveszíti a tapadását az úton, elszáll azonnal, különösen a kanyarokban. Itt nem kell nagyon megjájdunk, ha

sokszor negatívumként hoztam fel, amikor a bírók túl keményen értékelték a levágott kanyarokat. Itt észre sem veszik! Engem egyszer nem zártak ki, pedig Ausztráliában bizony annyi kanyart vágtam le, hogy már lassan kezdett a játék egy gyorsulási versenyre emlékeztetni. Talán majd egy későbbi F1 GP-ben erre is figyelnek a készítők. Az ellenfelek egyébként teljesen normálisan vezetnek, nem kreténkednek, nem állnak elénk, így rájuk nem lehet panaszkodni.

A boxutából bejövő üzenetek elég sablonosak, leginkább arról szólnak, hogy ki mennyire van tőlünk, így gyakorlati hasznát nem vehetjük. Nekem mindig fontos, hogy egy ilyen játékban a kanyarok távolsága pontosan meg legyen jelölve és ehhez viszonyítva tudjak fékezni. Sajnos ez sincs a programban, bár "rallysan" kiírja pár méterrel a forduló előtt, hogy merre kanyarodunk és milyen ívben, de ez nekem sajnos kevés és a játék egésze szempontjából teljesen rossz. Ha valaki akkor kezd el fékezni, amikor ezt meglátja, már rég mehet zuhanyozni.

Grafikailag a játék természetesen szinte tökéletes. A kocsik és pályák tulajdonságai remekül láthatóak, nem is beszélve a lenyűgöző monacói aszfaltcsíkról, ami már-már film élethűséggel bír. Nincs igazán semmi ko-

kell kezdeni és ha erről az alapról indul minden Forma 1-es játék a Dreamcast piacon, hát akkor csak jobbnál jobb eredmény lehet a vége. Érdemes megvenni, érdemes kipróbálni, mert nagyon szép és hangulatos, sőt még azt a pár irányíthatósági hibát is meg lehet szokni.

Adam

F1 WORLD GRAND PRIX 2

VIDEO SYSTEM

GRAFIKA:	KIVÁLÓ
JÁTSZHATÓSÁG:	KÖZEPES
SZAVATOSSÁG:	JÓ
ZENE / HANG:	KÖZEPES
HANGULAT:	JÓ

12 JÁTÉKOS
VISUAL MEMORY, VIBRATION PACK

✓ SZÉP ÉS PONTOS
× MINDIG A KOCSI KEZELÉSSEL VAN A BAJ.

8 pont

Azt kell mondanom, hogy rég nem csalódtam akkorát játékban, mint az Uefa Striker-ben! Az logikusan gondolkodó emberek valószínűleg hozzám hasonló gondolatmenettel, azt gondolnák, hogy egy Dreamcast játék csak jobb lehet minden eddigi PS programnál, még akkor is, ha a maga nemében gyengéne is számít. Sajnos azonban azt kell mondanom, hogy ez a játék, ami elvileg az egyik legjobb, legnagyobb tudású konzolra készült, sajnos olyan mértékben használhatatlan, hogy valahol a Fifa-96 magasságában kéne helyet foglalnia, de kétségeim vannak, hogy esetleg a fent említett játék jobb, mint

dulatai és a játékosok fizimiskája már csak mellékes elképzelés volt, de végül mindannyian ültünk a gép fölött és az egész csapat döbbenet nézte, amint először én, majd mindenki próbál némi mérkőzés jelleget kicsikarni a játékból. A program első és utolsó jó része az intró, úgyhogy erről ennyit. Látványos és ötletes, de ez még nem kárpótol az ezt követő csódtömegért.

Minden a menüpontoknál kezdődik! Már ott zavaróan logikátlan minden navigálás. Ha tudnátok, hogy hányszor léptem ki tévedésből közvetlen a mérkőzés előtt! Néha-néha még annyira sem humánus a gép, hogy megadja az egyszeri visszalépés lehetőségét. Ha elrontunk valamit és újra be szeretnénk állítani, nem léphetünk egyet vissza, két ikon villog csupán: vagy előre megyünk, vagy vissza a gyökérménu-be! Hát kérem, mi ez, ha nem kreténség?! Majd amikor ti szenvedtek 15 percig ezzel a sz**

leggyengébbre: a mérkőzésre. Már az első pillanatban olyan alapvető hiba szólal meg, illetve, bocsánat NEM szólal meg, ami azonnal hazavágja egy jobb focirajongó érzelmeit. A stadionban alig hallani valami közönség morajlását! Gondoltam, na, majd amikor kifutnak a srácok a pályára, akkor! Nem, nem! Sajnos a világ leghűvösebb közönségét sikerült idecsódtítani, így mindegy, hogy mit történik, itt bizony nem lesz üvöltés (a gólt kivéve persze!) Amikor kifutnak a focisták annyira gépiesen kezdenek el futni a pályán a helyükre (még a középkezdés előtt), hogy szinte nevetséges.

A játékosok mozgása egyébként a mélypontja a játéknak!!! Nem véletlenül három itt a fel-

A játékban a gyakorlás is érthetetlen és logikátlan! Nem mondja meg, hogy hogyan kéne csinálni a feladatokat, csak elvárja, hogy 10-ből 10-szer sikeresek legyünk. Én például a mai napig nem tudom, hogy miként lehetne megemelni a labdát lövés közben! Lehet, hogy én vagyok béna, de nem jöttem rá, pedig már

A NÉV SAJNOS NEM KÖTELEZ!

eme fociprogram, amiről nyugodtan mondhatom, hogy bármely konzol-fejlesztő szényenére válhatna!

Mondhatjátok, hogy nagyon erős és dühös értékelés ez, de legyünk már kritikusak egy kicsit! Amikor meséltem az ismerősöknek, barátoknak, hogy megkaptam az egyik első fociprogramot a DC-csomagból, annyira biztos volt mindenki egy jó és színvonalas játékban, hogy még a Hollywoodból karácsonyra hazaruccant Márton Csabi is átjött este kipróbálni a történelminek ígérkező játékot, megszakítva ezzel a protokoll jellegű családi programjait. Egy ilyen gépi teljesítmény mellett olyan dolgokat vártunk, hogy a játékosok arcán látni fogjuk az indulatokat, vagy, hogy egy-egy becsúzásnál talán sikerül kirúgni a gyeptéglából pár darabot. A kapusok különlegesen dinamikus moz-

menüvel és a végén sikerül egy gombnyomással mindent törölni, kíváncsian várom a véleményeket. A tartalmi része is siralmas a programnak. A csapatok száma kicsi és teljesen logikátlan a választás is, hogy melyik mancsaft kerüljön a programba. Számomra mégis az egyik legvadabb dolog a "Classic Matches" vagy "Great Matches" pont volt. Megmondom őszintén nem emlékszem pontosan, mert kivételesen

most nincs bekapcsolva mellettem a játék, mert félek, hogy mérgemben kárt tennék magamban vagy szerencsétlen macskámban, akik most is türelmesen ül mellettem és nézi, hogy mit kattogok ezen a fura gépen. Szóval ezek az állítólag híres meccsek nem is annyira híresek, mint gondolnánk. Persze ez itt az én véleményem, lehet, hogy másoknak egy Viena-Dortmund mérkőzés érdekes, de nekem még az sem jut eszembe, hogy ez pontosan mikor volt és, hogy miért vált híressé, sőt klasszikussá. Térjünk azonban rá a játék sok gyenge pontja közül, a

kiáltó jel. Olyanok a focisták, mintha Pinokkió testvérei lennének. Nem, nem az orruk akkora, nem is a lábuk van fából. Úgy mozognak, mint akit egy dróton felfüggesztettek. Légiesen és lassan! Olyan lassan, ahogy jó három éve nem láttam fociprogramot. A lövéseik lassúak, a megmozdulásaik még lassabbak és akkor még nem beszéltem a gép idióta játékos választásáról. Mindig a legrosszabb embert ítéli meg a legközelebb a labdához, így rengeteg kapott gólt gyakorlatilag mi hozunk össze, mert emberi logikával csúszkálunk be, de a gép felülbíral és ezzel egy egészen más fickóval egészen máshol kezdünk csúszkálni.

jó pár meccset lejátszottam. Még a gólnál becsapódó labda mozgása sem élethű, nem is beszélve a kapu hálójáról vagy éppenséggel a játékosok és a gyeptalálkozásáról. Nemhogy arckifejezések nincsenek, de a gólörömök is siralmasan fantáziátlanok és buták. A kommentátorok megnyilvánulásai annyira hiteltelenek, hogy ha a játék elején nem riadunk meg, egy-két "beszólás" után biztos, hogy később minden illúziókat elveszítjük afelől, hogy mi épp egy focijátékkal játszunk az egyik legfejlettebb konzolon. Nincsenek átmenetek a bírók ítéletei között, így egyik pillanatról azonnal kapjuk magunkat, hogy már battyogunk is befelé az öltözőbe, pedig fél másodperce még támadtunk.

Sajnos nagyon gyenge lett az egész játék és most először nem is akarok semmi pozitívumot keresni, mert az a csapat, amelyik egy ilyen programot képes piacra dobni, nem sok jót érdemel. Nem hiszem el, hogy ezzel bárki a világon úgy tudna játszani, hogy élvezze. Csak egy Playstation-ös Fifa játékot kell elővenni és fényévekkel jobb és látványosabb programot kapunk. A grafika szépsége sem lenne elég, ha szép lenne, de nem az, illetve annyira nem, hogy az feltűnően "elhúzza" a játékot.

Az Uefa Striker megszületését és tartalmát csak azzal tudom magyarázni, hogy talán a fejlesztők még nem ismerik a gép paramétereit, nem tudják, hogy mire kell energiát pazarolni és mit kell egy ilyen géptudásnál kiemelni. Annyira használhatatlan a program, hogy...hogy...nem jutok szóhoz!

Adam

UEFA STRIKER

RAGE

GRAFIKA:	KÖZEPES
JÁTSZHATÓSÁG:	SZALMAS
SZAVATOSSÁG:	ELMEGY
ZENE / HANG:	ELMEGY
HANGULAT:	SZALMAS

12 JÁTÉKOS
VISUAL MEMORY, VIBRATION PACK

✓ FOGI
× MINDEN EGYÉB

2

pont

576 KONZOL

Lassan azért elérkezik az az utópisztikus időszak, amikor egy régi gyermekkori álom válik valóra. Nem, nem Darth Vaderrel fogok beszélgetni, sokkal inkább gondolkodom itt arra, hogy lassacskán már minden játéktérmi emlékem megjelenik egy otthon játszható, nem pénzfaló masinához kötött változatban.

Tény, hogy amikor még én jártam a játéktérmebe, hát nem nagyon hallottam a Cannon Spike bármilyen formájáról, akkoriban még a Double Dragon vagy a Shinobi volt az abszolút király. Persze titokban mindenki azt remélte, hogy majd egyszer minden játékot hazavihet és otthon ját-

a Capcom klasszikus figuráiról van szó (kivéve persze az új arcokat), de talán elnézitek nekem, ha ehhez annyira nem értek, így ha láttok valami ismerőst, esetleg más játékból megszeretett figurát, hát örüljétek neki helyettem is!

Ha jobban belegondolok az elmúlt másfél évben szinte alig játszottam olyan játékkal, ahol löni kellett, így határozottan kijöttem a gyakorlatból, még akkor is, ha néha nekiálltam egy kis FPS-t játszani valamelyik hálózatban 10 percre. Ezt meg is éreztem már a játék elején, mivel nagyon rozsdásan kattogott az ujjam a ravaszon.

Ha a játék lényegét szeretnénk megfogalmazni, talán a legjobb szavak erre az "eszement", "kegyetlen", "fárasztó" és a "gyors". Emé négy szó már tökéletesen tükrözi az ilyen fajta pusztító

ciális egység minden tagja különleges lábbelít kap, hogy repkedni, vagy gurulni tudjon a küzdelmek alatt. Röviden ennyit az alaphelyzetről. Ezek a motor-csizmák jól működnek, de eltart egy ideig, mire megszokja az ember keze (lába) őket.

A fegyverek tekintetében is különleges gépeket kapnak az elit alakulat tagjai. Van egy lézergyű mindenkinél, amivel az ismert "nyomd a gombot" lövés lehet folyamatosan kivitelezni. E mellett, mindenki rendelkezik egy rakétavetővel, ami karakterenként természetesen más formában, de nagyjából azonos erejű lövedékeket küld az ellenfél felé. Ha már túl közel vannak a gépek és nem tudunk löni, használhatjuk a harmadik fegyvert, melyet én leginkább varázs-rúgásnak hívnék. Ez egy ütés vagy rúgás, ami varázserővel bír és robbanás szerűen küldi el a közelben lévő ellenfeleket a képernyő másik végébe.

Mégis fegyverarzenálunk legjobb és legfontosabb összetete-

foellenségeket a pályák végén. A játék grafikája nagyon szép és részletes, de ezt el is várhatjuk ettől a géptől. Jól mozognak az ellenfelet (néha túl jól) és a robbanásoktól kezdve a lövedékek becsapódásáig minden tradicionális és mégis modern.

Grafikai szempontból nincs probléma a játékkal, hangulat szempontból úgyszintén. Talán azon kicsit többet agyalhattak volna a készítő, hogy a játék lejátszása után akadjon még újdonság, amiért érdemes újra nekiülni. Ez sajnos nincs. Ha egyszer végigjártuk a programot, nincs kedve az embernek újra nekiállni, pedig egy-két bónusz mindenképp jó lett volna.

Vigyázatok, mert becsapós a játék! Az első pár pályán azt gondolná az ember, hogy nyaralás jelleggel menetelhet végig, de pár perccel később elkezdnek záporozni a figurák és a gonoszok, így legyen mindenki felkészülve. A játékra nem tudom azt mondani, hogy unalmas, mert annyira gyorsan kell löni és annyira vad reflexekkel, hogy aki ezt unja, az nagyon alacsony vérnyomáson kotyog. A programban három újratekintési lehetőség van, ami viszonylag korrekt minden szempontból a játé-

INGYEN JÁTÉKTÉRMI!

szadozhat vele, ugyanolyan minőségben, ahogy azt a játéktéremben láttam. A technika fejlődött és a minőség javult, a konzolok megjelentek, eltelt jó 15 év és minden gyerek, aki annak idején tág szemekkel bá-

multa a gépeket, felöltött és próbálja egyengetni a kis életét. En is elindultam inkább a sportjátékok irányába, így nem is tudom utoljára mikor volt olyan program a kezemben, melyben csak löni kellett volna!

Hát, azt kell mondanom, hogy igencsak fiatalító hatással volt rám a Cannon Spike, pontosan azért, mert a legklasszikusabb lövöldözős tradíciókat követi, így még úgy is érdekes és jópofa volt, hogy tulajdonképpen teljesen ismeretlen számomra minden és mindenki a történetből. Tény, hogy

programokat. Tartalmilag nem is tudok nagyon mit írni nektek a küldetésekről, mindenkit és mindent szét kell löni, amilyen gyorsan csak tudtok. Azért akad némi hivatalos történet is. Egy robot-ellenes speciális csoport-

nak vagytok a tagjai, akiket arra képeztek ki, hogy minél több robotot tudjanak megsemmisíteni, a lehető leghatékonyabban. Sajnos megint bevetésre kell menni, mert bizony a világ több pontján, több várost is elfoglaltak ezek a fránya robotok, akik bizony nem felétlenül buták. A feladatok a szokásos "először a kicsiket, majd a főszörnyet" módszerrel kiirtani mindent és mindenkit, lehetőleg úgy, hogy a ti erőitek megmaradjon. Mivel a robotok nagyon gyorsan mozognak és emberi lábakkal szinte lehetetlen követni őket, a spe-

vője az a radar, amivel bemérhetjük bármely ellenfelünket és ezt követően minden lövedék, amit ki löttünk, ugyanoda fog becsapódni. Olyasmi ez, mint "Az Ötödik Elem"-ben Zorg ismétlőfegyvere. Ez gyakorlatban úgy néz ki, hogy megnyomjuk az R-gombot és a fegyverből kijövő lézergyűvet arra a gépre fordítjuk, amelyiket legszívesebben látunk darabokban a bontónál. A gép befogja és onnantól kezdve akármerre megyünk, akármit csinálunk minden lövedékünk oda csapódik be, ahol a "radarlock" van. Bár tény, hogy nem járhatjuk körbe-körbe az ellenfelet miközben bemértük, de egy oldalon folyamatosan mozogva mindenképp célba találunk a fegyverekkel. Ez a radar-dolog talán a legfontosabb és a leghasznosabb funkció a játékban, mivel e nélkül nem nagyon tudjuk eltalálni a

kosokkal szemben. Rengetek (asszem' 6) nehézségi fokozat van a bétától egészen a profiig, így ha másért ne, azért érdemes újra játszani egy kört, hogy nehezebb fokozaton is próbára tegyék magukat. Nem nehéz a három krediten belül győzni, határozottan biztos vagyok benne, hogy a legtöbbeteknek ez sikerülni fog.

Ha összegezném a programot, akkor tulajdonképpen csak jót írhatok, érdemes megvenni. Miközben szenvedtek és már úgy érezték nem bírjátok tovább a pusztítást, jusson eszetekbe, amit nagyok mondtak annak idején: a háború megnyeréséhez három dolgot kell csinálni. Löni, löni és löni!

Adam

CANNON SPIKE

CAPCOM

GRAFIKA: KIVÁLÓ
 JÁTSZHATÓSÁG: JÓ
 SZAVATOSSÁG: ELMEGY
 ZENE / HANG: JÓ
 HANGULAT: JÓ

12 JÁTÉKOS
 VISUAL MEMORY, VIBRATION PACK

✓ KLASSZIKUSAN KIVITELEZETT
 LÖVÖLDÖZŐS ANYAG
 × RÖVID, DE NAGYON

7 pont

Avéget nem érő háború – a jóságos és igazságos zöldek, és a gonosz sárga műanyag katonák között – az N64 és a Playstation után immár a Dreamcast-on is folytatódik. És valószínű ezzel még koránt sincs vége a történetnek. A Playstation tulajdonosoknak biztosan nem cseng ismeretlenül az Army Men név, de a Konzolt olvasóktól sem lehet idegen a sorozat, hiszen minden második-harmadik számunkra jutott egy-egy AM játék. Nincs róla tudomásom, hogy külföldön hatalmas sikereket ért el volna a széria, de a 3DO csak úgy ontja magából a témát feldolgozó folytatásokat, mintha csak ez lenne a cég főbevételi forrása. Kezdetben még csak egy szerencsétlen kiskatona szemszögéből élhettük át a műanyag világban zajló háború borzalmaikat, később viszont egy helikopter irányítását is ránk bízta a parancsnokság (Army Men: Air Attack címmel és már ennek is van második része). És bár már többször mértünk döntő erejű csapást a rút, mocskos sárgákra (jó ezt kimon-

könyű célpontot nyújtva ezzel az irgalmat nem ismerő sárgáknak. A zöldek védelmi állásait elfoglalva biztosítják a terepet a nehézgyalogság megérkezéig a sárgák. Egyetlen legény, illetve műanyag katona van, aki megőrzi hidegvérét, és innentől kezdve csakis az ő hősiességén múlik, hogy sikerül-e megfordítani a hadiszerencsét, vagy esetleg ezúttal végre egyszer azok a pancser sárgák győzedelmeskednek. Egyébként a helyzet, amit tömören vázoltam, nem más, mint az első pálya eleje, ugyanis a játékban nincsenek videók, a grafikus motorral eljátszott jelenetekből tudjuk meg a pályák előtt mi is a harci helyzet. Ami mondjuk nem annyira rossz, lévén, hogy a grafika elég használható és közben még beszélnek is a különböző szereplők. Sokszor pedig poénos jeleneteknek lehetünk szem, illetve fültanúi, vagy éppen a helyzetből adódó abszurditáson lehet jókat mosolyogni (mint például, amikor a földbeszúrt nagytűkkel olvasztva kínozzák a szerencsétlenül járt hadifoglyokat). Lehet többen játsz-

a Tomb Raider-ben. Menni kell és irtani a sárgákat, és mindenféle háborús feladatokat teljesíteni. Megmenteni ezt-azt, elpusztítani bizonyos ellenséges állásokat, kémeket leleplezni, ilyesmi. Ebben nagy segítségünkre lesznek a különböző fegyverek, mint például: lángszóró, távcsöves puska, shotgun, bazooka (ez főleg a tankok és a helikopterek ellen hatásos). Néha pedig még speciális felszerelésekre is szert tehetünk, mit például az aknamezők előtt, mindig el van rejtve valahol egy-egy aknamező detektor is. Az irányítás egyébként pofonegyszerű, A ugrás, X lövés, B fegyverváltás, Y fekvés a földre vagy térdelés. A R-t nyomva tartva az analóg karral lehet oldalazni, L-lel belsőnézetre lehet váltani, zoom-

ha meghalunk, mindig a pálya elejére kerülünk vissza. Márpedig nem mindig kellemes húsz perc játék után minden előlről kezdeni, igazán lehetnének ellenőrzési pontok. A játék grafikája egész normálisnak mondható, szép nagyok a pályák, és egész messzire el látni rajtuk, tereptárgyak is szép számmal vannak. Persze semmi kiemelkedő grafikai effektusról nem számolhatok be, de végül is, ez a kisköltségvetésű játékok közé tartozik. A pályákat egyébként érdemes bejárni, mert

ARMY MEN SARGE'S HEROES

MERT EZ MŰANYAG!

különböző bonusz fegyvereket vagy épp muníciót találhatunk az eldugott sarkokban. Ja ha nem mondtam volna még, a képernyő jobb alsó sarkában látható a térkép, ezen a nagy X-szel jelölt helyre kell eljutni. A pályák alatt különböző indulószövegű dallamok próbálják növelni a harci kedvet. Szóval annyira nem rossz játék ez az Army Men, viszont annyira nem is jó, hogy minden DC tulajnak bátran ajánlani merjem. Akinek tetszett PS-en a sorozat vagy talán azok voltak életének legjobb játékai, azok szerezzék be, akiknek nem azok inkább kerüljék el, mert nagyjából ugyanazt kapnák, csak szebb grafikával. Akik meg azt sem tudják, miről van szó, próbálják ki valamelyik havernál, és ha megtetszett, tegyék magukévá a korongot.

CSIPI M LEE

dani), számos alkalommal semmisítettük meg haderejüket, időről időre azonban új erőre kapnak és hibáikból nem tanulva, ismét megpróbálják átvenni a játékvilág feletti uralmat. Azonban most minden eddiginél veszélyesebb a helyzet, mert a sárgáknak sikerült lerohanniuk a zöldek egyik központi bázisát a nagyszerűen taktikázó Tan admirális vezetésével. Minket is egy tüzérségi lövedék becsapódása ébreszt. Kilépvén a barakkból megtapasztalhatjuk, hogy katasztrofális helyzet uralkodik a támaszponton, a meglepett zöldek ész nélkül rohagnak,

ni vagy egyedül, ha nincs memóriakártyánk, kérhetünk pályakódokat is a szintek végén (amit az INPUT CODE opcióval üthetünk be), vagy babrálhatjuk a beállításokat. Amúgy ha van kártyánk, a gép automatikusan minden beállítást is elment rá. Nem kell viszont rögtön az éles bevetésen csillogtatnunk a tudásunkat, ugyanis van gyakorlás. Egy jó nagy kiterjedésű kiképzőközpontban csiszolhatunk a kezdetben még elég gyengécske tudásunkon. Itt lehetőségünk van az összes fegyvert kipróbálni, illetve van két olyan teszt-pálya is, ahol egyszer az idő ellen, egyszer pedig élő ellenfelek ellen kell küzdeni. A küldetéseket a Campaign-nál kezdhetjük el. A gép mindig kiírja, miket is kell teljesítenünk, de ezt mi is bármikor megnézhetjük a Start menü Orders pontjában. Embereinket hátulról látjuk, nagyjából mit

olni a távcsöves fegyverrel használatakor az R-rel tudsz. Tegyük hozzá, hogy szerintem elég bizonytalan vagy inkább kidolgozatlan a figura irányítása, kis platformokon ugrálni pedig kifejezetten veszélyes, mert szinte lehetetlen kiszámítani, hogy hova érkezel ugrás után. Az ellenfeleket eltalálni is igen macerás dolog, bár ha kellően közel vagy hozzájuk, megjelenik egy célkereszt rajtuk, és ilyenkor az automatacélzás elvégzi helyetted a melót. Mondjuk sokszor már az is gondot fog okozni, hogy egyáltalán hol az ellenség, mert valahonnan lőnek rád csak épp nem látni, hogy honnan. Ehhez nagyban az is hozzájárul, hogy a gép akkor és ott generál a semmiből ellenfeleket, ahol a kedve tartja. Tehát készülj fel, hogy meglepetések bárholnan érhetnek. A másik nagy gond a játszhatósággal, hogy

ARMY MEN SARGE'S HEROES

3DO

GRAFIKA:	KÖZEPES
JÁTSZHATÓSÁG:	JÓ
SZAVATOSSÁG:	KÖZEPES
ZENE / HANG:	JÓ
HANGULAT:	JÓ

14 JÁTÉKOS VISUAL MEMORY, VIBRATION PACK

✓ **NAGY PÁLYÁK, KÖNNYEN JÁTSZHATÓ**
 × **KISIT A SOKADIK BŐR EZ MÁR A TEMÁRÓL**

6

pont

Sokat gondolkodtam, vajon hányan ismerhetik a Prince of Persia című játék első két részét? Egész biztos vagyok benne, hogy a régi játékosok biztosan felkapják a fejüket a név hallatán, mert maga idejében a legsikeresebb cím volt, ami megjelent. A fiatalabb generáció viszont lehet, hogy nem is hallott róla, tehát kezdjük az ismertetést egy kis történelmi áttekintéssel. A Prince of Persia első része még '90-ben jelent meg (jesszus már 11 éve volt!) Amígara, később PC-re és konzolokra is. Ezt követte '93-ban a második rész megérkezése, amely még nagyobb sikernek örvendett, mint elődje. És, hogy miben rejlett a játék népszerűsége? A Prince of Persia egy nagyszerű platform- illetve kalandjáték volt, és egy nagyon különös játéktípust teremtett. Ezt a stílust leginkább az Oddworld sorozathoz tudnám hasonlítani. Tehát adott volt egy képernyő rendszerint csapdákkal és különféle akadályokkal teletűzdelve. Ha átjuttunk rajtuk egy újabb képernyőre kerültünk, újabb kihívásokkal és ez így ment egészen a pályák végéig. Közben persze a történet is zajlott fantasztikus atmoszférát teremtve a játéknak. A második rész még jobban sikerült, mint az első, hisz a grafikát csodaszéppé tették, és a történetet is rendkívül jól kidolgozták. A PoP sorozat legkiemelkedőbb része a szereplők mozgásában volt. Hisz ez volt az első olyan játék, ahol egy igazi ember mozgását vitték be egy játékba. Minden mozdulat teljesen valóságosnak hatott és az animációk lenyűgözők voltak, ne felejtsetek el, hogy ez '90-ben történt, akkoriban ez óriási nagy szó volt. Egész meglepő, hogy több mint 8 évet

Az egészet az intróban ismerjük meg. A bevezető film nem lett valami szép. Igencsak kockásra sikerült, láttam már szebbet is a gépen, nem beszélve a PS játékok videóiról. A Szultán udvarában épp gyönyörű lánycsapat tart hastáncot. Mindeközben kinézi magának a Szultán egyik testőrét. A teremben tartózkodik még a Szultán bátyja és néhány őr is. Ekkor azonban egy másik lány érkezik, aki elkápráztatja az

ték elején, amíg nincs kardunk kerülnünk kell az örökkel a találkozást. TR stílus kedvelői számára szerintem nagyon jó kikapcsolódást fog jelenteni az AN mert óriási kihívás van benne.

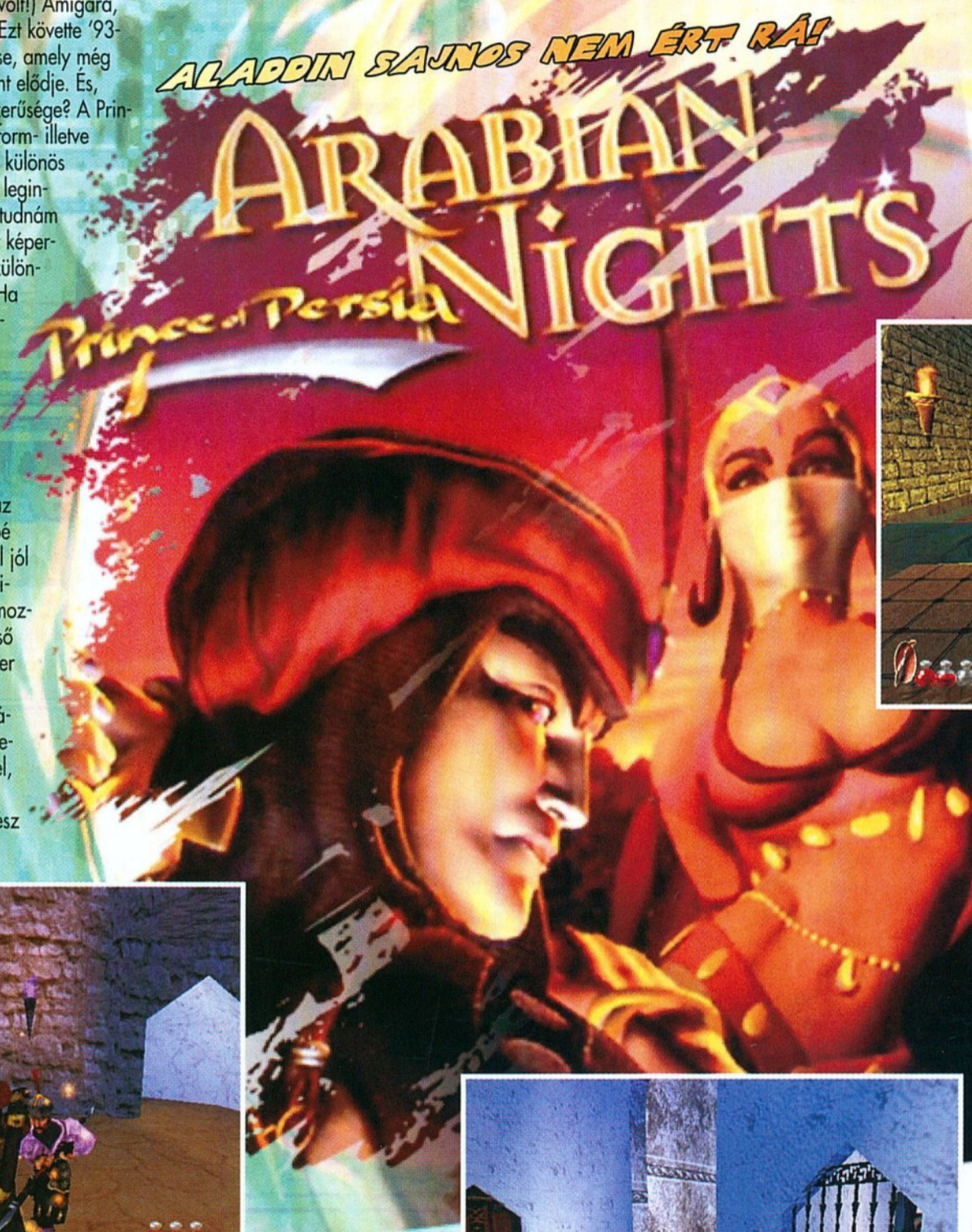
IRÁNYÍTÁS

Ez egy sarkalatos pontja a játéknak hisz, ahogy az a TR stílusú játékoknál lenni szokott

itt. A jobb felső sarokban találjuk a Hint (tanács) opciót. Ebben a pontban az adott pálya teljesítéséhez kapunk ötleteket. Ezzel mondjuk az a gond, hogy a játék rébuszokban mondja el a feladatot és azt hiszem néhányszor megfogunk hallani mielőtt rájövünk, hogy mit kell tenni. Nem árt egy kis angol nyelvtudás sem a stuffhoz, mert ezek a tanácsok tényleg nagyon hasznosak. Menet közben találni fogunk mindenféle érdekes ikonokat. Az első és legfontosabbnál menteni lehet. Mondjuk ez nem éppen pozitív, mert sokkal jobb lett volna, ha bárhol tudnánk állást menteni. A többi ilyen ikon értékes tulajdonságokkal fog felruházni minket, gondolok itt a láthatatlanságra.

ÉRTÉKELÉS

Alapjában véve tetszett a játék, még akkor is, ha túlzottan nem kedvelem az ehhez hasonló

kellett várni a folytatásra. Bár az igazat megvallva ennek a Prince of Persiának már szinte semmi köze nincs a régi játékhöz. Szerintem csak a címet vették meg a készítő (hisz a játék pontos címe Arabian Nights – Prince of Persia tehát a PoP jelző csak az alcímben szerepel), hogy jobban fogyjon a játék. Persze lehet, hogy csak én vagyok rosszmájú...

örököt, akik mire felocsúdnak már egy szabja van a gyomrukban. A Szultánt, lányát és a játék főszereplőjét a lovagot elfogják bebörtönözik. Nem kétséges, hogy ki van az összeesküvés mögött, természetesen a Szultán hatalomra éhes bátyja.

anyagokat. Komolyabb baj nincs vele, legfeljebb annyi, hogy egy átlag játékos számára kicsit nehéz, viszont aki az ilyen stílusra van bekalibrálva, nagyon élvezheti. Ami különösen tetszett az a grafika volt. Ha jól vettem észre még DC-s TR-nél is szebb lett az AN. Az én még mindig PS-hez szokott szememnek nagyon kellemes, ha tú éles nagyfelbontást lát, éppen ezért tetszett a külalak. A szereplők kidolgozottsága mondjuk hogy némi kívánni valót maga után (elég szögletes némelyikük), de a TR-nél talán még ez is jobb. Az ilyen 3D-s játékok örök hibája, hogy a kamerakezelést rendszerint el szokták szúrni. Most különösebb gondom ezzel nem volt, de néha azért a fordulásoknál rakoncátlanok az operatőr. Hangulatilag is OK a játék, nekem nagyon tetszettek az arab stílusú zenék. Igaz tehát, hogy ez a Prince of Persia már nem ugyanaz, mint régen, de még így is egy kellemes játékot hoztak össze a készítői.

Veres Miki

AZ ÁRULÁS

A történet kicsit hasonlít a régi PoP játékokra.

A JÁTÉKRÓL

Az Arabian Nights játékmeneke csak nagy vonalakban hasonlít a régi PoP játékokra. Egyedül csak a környezet egyezik meg de semmi több. A készítő elhagyták a régi 2D-s megjelenítést és lecserélték egy Tomb Raideres 3D-s környezetre. Igaz most is inkább egy kalandjátékról van szó, amihez bizony rengeteg ügyesség is kell. Mondjuk nem kellett volna ennyire a TR irányába eltolni a játékot. A különbség, hogy itt sokkal többet kell gondolkodni egy-egy feladat megoldásán és a továbbjutás sokkal nehezebb, mint a TR-ben. Nagyon sok olyan helyzet lesz a játékban, amit sokkal inkább ésszel, mint erővel kell megoldanunk. Például a já-

elég egy elvétett ugrás, egy rossz mozdulat és már is a halál fiai vagyunk. Én mondjuk nem igazán rajongok az ilyesfajta dolgokért, mert nem kedvelem (enyhén fogalmaztam), ha egy apró hiba miatt halálozom el. Szerencsére az AN irányítása jól sikerült, kis gyakorlással megtanulható.

A – akció gomb, pld. fegyverhasználat, nagyobb kötömböket lehet vele eltolni stb.

B – gyors megfordulás

Y – ugrás, ha nyomjuk az előre irányt előre ugrunk egy nagyot. Ha peremek szélén akarunk megkapaszkodni, akkor ugrás után tartuk lenyomva az A-t. A kalandzásaink során igen hamar találkozunk nagyobb tavakkal, úszni is ezzel a gombbal lehet.

X – guggolás, kisebb lyukakon lehet átmászni. Nagyjából ennyi, illetve van még a Start. Itt lehet előhozni az Inventory-t, azaz tárgyainkat. Mindenféle küldetésünket és a továbbjutást segítő eszközöket, fegyvereket és tárgyakat találunk

ARABIAN NIGHTS - PRINCE OF PERSIA
 AVALANCHE SOFTWARE/MATEL

GRAFIKA: JÓ
JÁTSZHATÓSÁG: KIVÁLÓ
SZAVATHATÓSÁG: JÓ
ZENE / HANG: KIVÁLÓ
HANGULAT: KIVÁLÓ

1 JÁTÉKOS
 VISUAL MEMORY, VIBRATION PACK

✓ GONDOLKODTATÓ JÁTÉKMENET, NAGY BENNE A KIHÍVÁS ÉS KELLEMES A HANGULATA
 × AZ ÁTLAGEMBERNEK EGY KISBIT NEHÉZ

9 pont

NIGHTMARE CREATURES 2

Nekünk játékesztelőknek vagy egy elsokallt, késői vacsora után, vagy pedig egy beteg játék után szoktak rémálmaink lenni. A Nightmare Creatures 2 horror-játék, mégsem voltak utána rémálmain. Ha végig kellett volna nyomnom, talán lettek volna, de hát erre senki sem kötelezett, szerencsére.

A játék Playstation verzióban már igen régóta hozzáférhető és Dreamcast-ra sem újdonság. Nem is vert fel nagy port, pedig témáját tekintve még sikeres is lehetett volna. De csak "volna", mert a megvalósítás ebben az esetben is agyonvágta a szuper ötletet. Egy 3D-s akcióprogramról van szó, melynek főszereplője egy Marilyn Manson utánczat. A karakter adja a hangulatot: kaszabolós mega-horror, amelyben kulcsokat kell keresgélni és eljutni a pályák végére. Baltával, pisztollyal meg mindenféle mészáros-eszközzel aprítod a tényleg bizarr kinézetű szörnyeket, ömlik a vér, repkednek a végtagok, vonyítanak a haldoklók. A helyszín eléggé lepusztult, ráadásul éjszaka van, gyakran az egyetlen szín a képernyőn – a sötét különböző árnyalatai mellett – a vér pirossága.

Mondom, a játék még igazi siker is lehetett volna, mert nekem tetszik a téma. Jól ki van találva a világ és a karakterek is eléggé ütősek, extrémek, kinézetük szurrealisztikus. Sajnos azonban a mozgás és az akció folyamatossága csapnivaló. Emberünk össze-vissza rángatózik, szerintem túl gyors az animáció. Ugyanez igaz a szörnyekre is.

MR. DRILLER

Egyszerű, hálás és kedves téma logikai játékot csinálni, már ha a fejlesztő elég agyas ahhoz, hogy legyen egy jó alapötlete. (Ha nem elég agyas, majd lop egyet magának.) Jőmagam legalábbis kedvelem a jópofa kis hősöket (bombermanokat, mini sárkányokat, meg a többieket) akikkel mindenféle agymozgató feladatokat kell megoldani. A Mr. Driller esetében a fejlesztőség, a Namco neve garantálta a sikert.

Az alapötlet majdnem teljesen eredeti, talán minimális hasonlóságot lehet felfedezni az ősrégi Dig-Duggal. Egy kis fazont irányítunk, aki egy nagy fúróval (kis ember nagy fúróval jár!), pontosabban légkalapáccsal van felszerelve. A feladatunk az lesz, hogy lefúrjunk a pálya aljára. Ahogy haladunk lefelé, egyre fogy a levegőnk, ezeket a kapszulák felvételével pótolhatjuk. Energiánkra ezen túl csak a lezúduló kövek lehetnek rossz hatással. A köveket szét kell fúrunk, átmozgatunk, illetve némely színeken alapuló szabályok szerint eltüntetünk. Ez kicsit olyan szín-tetris (talán Coloris vagy Columns lehetett az ő-ötletjáték címe?) alapon folyik. Az akció gyors, a dolog nem könnyű, és nagyon élvezetes.

A Mr. Driller grafikája teljesen jó, zenéje úgyszintén passzol. A program hosszú szavatosságát a remek téma mellett a háromféle játékmód és a választható nehézségi fok is garantálja. A logikai kategóriában igazán kiemelkedően kellemes a program!

TECH ROMANCER

Japán stílusú verekedős játékokkal bőségesen el van látva a Dreamcast piac, és ez többek között a Capcomnak is köszönhető. Ilyen mangás örület a Tech Romancer is – rajzfilm intróval indul, amely alatt egy (bizonyára) neves japán banda dalolgat. Szerencsére ez most nem egy 2D-s, sőt nem is "ál" 3D-s stuff, hanem teljes egészében a térben bunyózhatunk.

A választható karakterek a manga- és anime-értők számára ismerősek lesznek. Vannak itt Neon Genesis Evangelion hősök, Mazinger Z robotok, Macross (Robotech) fém-monstrumok, néhány Gundam hasonmás és még egy Sailor Moon-fazont is felfedeztem, ha a szemem nem csal. Mehetünk sztori módban, mindenkit végigverve, a bunyók között japán hablatyot hallgatva, vagy akár egymás ellen is (asszem' az 1 Player módban többféle ellenféllel is találkozhatunk). Sőt, ami nagyon meglepett, hogy ez a program végre támogatja a VMU-t, ha jól számoltam 16 féle (!) mini játékot hozhatunk elő és nyomhatunk a kis kvarcképernyőn.

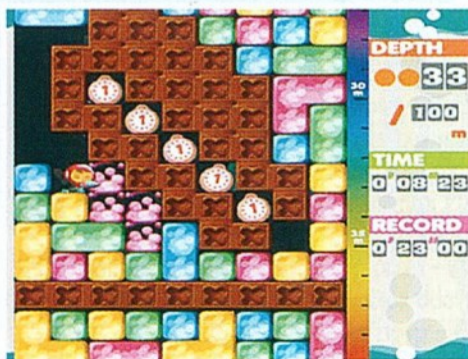
A TR grafikája nagyon király, a hátterek nem túl művésziek, de legalább át lehet látni az akciót. A kamera folyamatosan pörög-forog, egy-egy szebb támadásnál vagy speciális mozgásnál egészen látványos pozícióból mutatja az eseményeket. Ezek a bizonyos speckók tényleg nagyon "mangásak" – hatalmas lézernyalábok és robbanások szaggatják a szereplőket és falják az energiát. Nekem az irányítás kissé kaotikusnak tűnt elsőre, hiába nyomkodtam a gombokat figurám mindössze két ütést volt hajlandó megcsinálni. Ezután kénytelen-kelletlen áttanulmányoztam a gombkiosztást...A játékban rengetek sok minden van, érdemes kipróbálni!

SPEED DEVILS

Egy autós játéknál ugye életbevágó az a bizonyos "játszhatósági tényező", ami alatt mindenki egyöntetűen az irányíthatóságot érti. A Speed Devils című progi az egyik legelső ilyen cucc volt Dreamcast-ra, és talán ezért nem is grafikai megoldásaival vagy világrenegető ötleteivel szerzett sok hívet magának, hanem meglehetősen játékos-barát kezelhetőségével.

Érdekes volt így tesztelni ezt a meglehetősen öregecske programot – már ha a DC esetében egyáltalán beszélhetünk "öreg" játékokról. Nem is rossz a grafikája, nekem mondjuk túlzottan PC-s jellegű – tudjátok, amikor a nagy felületekre "végtelen" textúrákat feszítenek, a pixeleket meg ugye elmosás, mintha egy festett sík kartonlap szegélyezné az utat. Ja, meg mindennek olyan éles, szögletes kontúrja van. Egy-két poligon fa vagy szikla töri csak meg a folytonosságot. A kocsik grafikájától sem fogtok hanyatt vágódni, de azért láttam már rosszabbat is, nem is keveset.

Ami nagyon-nagyon tetszett, hogy a SD-ben lehet nyerni, élvezet vezetni és játszani! A kocsik irányíthatósága ha nem is élethű, de maximálisan barátságos. Nyomhatod a gázt, nem fogsz állandóan kisodródni és a falnak koccanni. Elég elvenni az ujjad a gázzal a nagyobb kanyarokban, be máris tudod venni őket, fékezni csak a legmelegebb kanyarokban kell. Nem kell rally-pilótának lenni ahhoz, hogy egy pályán végig tudj menni és nem is kell autószerelői ismeretekkel rendelkezni, meg idióta felfüggesztésekkel, guminyomással babrálni.

7 pont

9 pont

8 pont

8 pont

DREAMCAST LEJTÁR

GAUNTLET LEGENDS

A Midway játékeit nagymértékben jellemzi, hogy átlag 6-7 pontnál nem érnek többet. Nem tudom, hogy ez miért van, talán túl sok amerikai és nagyon kevés japán munkaerő dolgozik náluk?? A Gauntlet Legends című játéktérmi átiratuk sem tartozik az élvonalba és ez maximálisan érthető. Hiába a vitán felül korszakalkotó előd, hiába a 4 játékos üzemmód (ami a cucc legnagyobb erőssége) ez a progja egy gyenge 5-ösnél nem ér többet! Kezds után 8 féle karakter közül választhatunk. Van itt varázsló, varázslónő, barbár, amazon, törp, bohóc, íjász, lovag – az esetleges négy játékos és a kosztümöket a színek is megkülönböztetik egymástól. Ezután egy terembe kerülünk, ahol láthatjuk a 4 alapszínű pályát és a végcél – jelenleg csak egy kapu van nyitva. Lépjünk be, válasszunk küldetést és kezdődhet a hiris! Innen a játék már a klasszikus hagyományokat követi, mondjuk most már 3D-ben. Az ellenfelek százával rontanak ránk, és addig jönnek, amíg el nem pusztítjuk a "kijáratot", ahonnan érkeznek. A ládákban extra cuccokat vehetünk fel, és mindig meg kell találnunk a kulcsokat, melyek a továbbjutást segítik. Nagyjából ennyi. A GL egyedül cseszett unalmas játék. Lerohad az ember keze a sok gombnyomogatástól és semmi sem történik benne. Hárman-négyen valamivel jobb, de hát ha az ember 3 haverral összejön, kicsi a valószínűsége, hogy ezt a stuffot veszi elő!

CAPCOM VS SNK

Nem tehetek róla, de mindig röhögnöm kell, amikor az eszembe jut, hogy a Dreamcast Leltár rovatunk állandó főszereplői a Capcom játékok. Nem is véletlen, hiszen ha minden verekedős és arcade játékkra, melyek véget nem érő rendszerességgel jelennek meg csak egy oldalt szánnánk, lehetnének akár Capcom különkiadás is. De nem vagyunk, ugye... Ha tetszik, ha nem, ezek a különböző "versus" programok nem nekünk, hanem a japán piacra készülnek. Ott ugyanis minden egyes karakternek elszánt rajongótábora van, akik még azt is tudják, hogy mikor született mondjuk Ryu a Street Fighter-ből és hány kiló. Ezek a rajongók pedig tudni akarják a válasz az örök kérdésre: "Ki az erősebb?". Na, ezt meg csak úgy lehet eldönteni, hogy "crossover" programokat csinálnak, melyekben a különböző más játékok hősei csaphatnak össze egymással. Jelen esetben a patinás Capcom figurák a híres SNK legényekkel és leányokkal. Természetesen 2D-ben, mert hát annak idején ezek a játékok így jöttek ki. A játék egyébként veszett király, már aki szereti ezt a stílust. Én nagy SF és KOF rajongó vagyok, úgyhogy nekem mindegy, hogy 2D vagy 3D a buli. Három figurát lehet választani a csapatba, akik aztán kiesésig küzdenek a másik branccsal. A legtöbb speckó ugyanaz, mint régen. Eszembe jutott még egy ari sztori a játékkal kapcsolatban: egyszer egy ismerősöm azon tűnődött (komolyan), hogy mi lenne, ha 100 Bruce Lee-t és 100 Rambót összeeresztenének? Én meg kiröhögtem akkoriban...

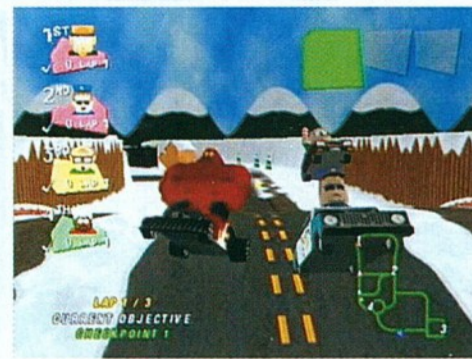
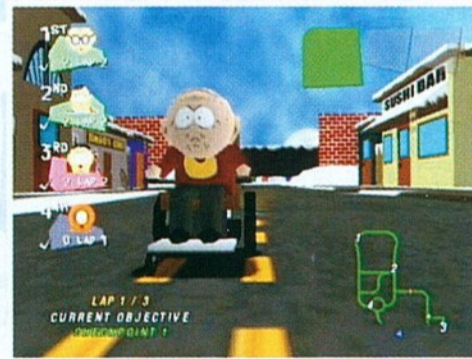
TONY HAWK'S PRO SKATER 2

Azt hiszem – ha jól emlékszem –, hogy a Tony Hawk's Skateboarding volt az első játék, amely elindította a lavinát. Attól kezdve a kiadók örült módon kezdték piacra dobni a különböző híres extrém-sportolók – gördeszkások, BMX-esek – nevével fémjelzett progikat. A folyamat ma is tart, csak a "hírességek" fogyogatnak, mert ugye szinte mindegyikük szerepel minden ilyesfajta játékban. A Tony Hawk's Pro Skater 2 szerintem kicsit erőltetett próbálkozás. Az első rész kimagaslóan jó volt, ez nem vitás. Csak hogy azóta a gördeszka sport nem fejlődött annyit, hogy még egy játékot megtöltsön újdonságokkal. Ráadásul a játék külsőleg ALIG különbözik a Playstation verziótól, mindössze kevésbé pixeles. Az intró megint csak bombasztikus, azt meg kell adni. Tudnak ezek a fiúk! Aztán ha elkezded nézni a TH2 elején a demójátékot, furcsa érzésed lesz: ész nélküli, abszolút nem realiztikus ugrásokat látsz, marha magasról esnek le a deszkások gond nélkül, és a fizika minden ismert törvényét meghazudtoló magasságokba ugranak fel. Túl hosszúakat csúsztatnak, túl magasra ollie-znak. Mindezek ellenére nem rossz nyomulni a progival, mert tényleg sikerélmény 1-1 ilyen trükköt megcsinálni, de nekem mégis sántított a dolog. Nem is a félcsöves helyszíneken, inkább az utcai pályákon éreztem kissé "futurisztikusnak" a deszkázást. Mindezek ellenére nem merem lehúzni a TH2-t, mert a Csipi leszedné a fejemet, de ez a 8 pont szerintem pont 1-el több, mint amit a játék valójában érdemel.

SOUTH PARK RALLY

A South Park világhisztériát meg kell lovagolni! Nyomulni kell minden géptípuson, tehát Dreamcast-on is. Ennek az ars-poeticának a következménye az első (ebben nem vagyok 100%-ig biztos) DC-s SP játék, a South Park Rally. Nem is tudom, hogy mit mondhatnék ennek a programnak a grafikájáról. Hiszen ha valaki már látta a TV-ben a South Park filmeket, az tudhatja, hogy valószínűleg a világ legegyszerűbb dolga lehetett a film képi világát konzolra átültetni. Nem kellett művészi magasságokba emelkedni, az biztos, de hát fő a hitelesség. De miről is van itt szó? Választasz egy kedvenc karaktert, aki egy mini autó-szerű valamiben ül, aztán már csak meg kell tenned adott számú kört a South Park világban és lehetőleg megnyerni a versenyt. A játék az első pár nekifutásra nagyon szórakoztató. Ámuldozol, hogy mennyi ismert szereplő közül választhatsz. Tetszenek a fingós-hangok és az eredeti "szinkronos" beszélősok. Röhögsz az arcokon és ismerkedsz a pályákkal, melyeken a haladási irány elsöre igen nehezen betájolható. Aztán, ha már tudod a pályákat bátran szedegetheted az extrákat és szívatathod a többieket, és ahhoz sem kell túl nagy tudás, hogy vígan megnyerd a versenyeket. Kilenc pályát járhatasz majd be, pontosabban nyithatsz meg és legalább 15 versenytípus is a rendelkezésedre áll. Már ha elszenveded magad odáig, mert szerintem az ötödik futam után úgy dobod majd el a kontrollert, mint a forró cipót, mert hiába jó dolog a South Park, azért nézni mégis jobb, mint játszani.

Martin

5 pont

9 pont

8 pont

6 pont

576 KONZOL - A MEGSZÁLLOTT JÁTÉKOSOK MAGAZINJA

01

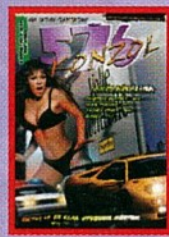
02

03

04

05

06

07

08

09

10

11

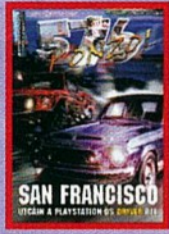
12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

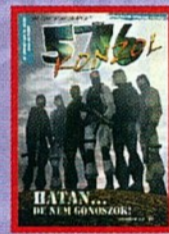
29

30

31

32

33

34

EGY ŰSÁG, AMIBEN MINDENT MEGTALÁLSZ A KONZOLRÓL!

EZ ÁM A NAGY SZÁM

1 év meg 6 szám

Ha most egy évre előfizetsz az 576 Konzolra, 5760,-Ft-ért, tiéd lehet további 6 általad kiválasztott korábbi számunk!

576 Konzol a megszállott játékosok magazinja. Az eddig megjelent számokat még nem késő megrendelni! Comgame "576" Kft 1389 Budapest, Pf: 132

Ha megrendeled (rózsaszín utalványon küldöd a pénzt) az 576 Konzol valamelyik korábbi számát **(576 Ft/db)**, akkor a postaköltséget mi fizetjük! Na ez így már elég kedvező, nem?

Előfizetéssel megrendelem az **576 Konzol** című, havonta megjelenő folyóiratot példányban, hónaptól, egy évre, 5760 Ft-ért. Az előfizetés díját postai utánvétellel, az ajándékba kapott 6 korábbi szám átvételekor fizetem ki.

Név:.....
Cím:.....
E-mail:.....

Ajándékba a,,,,,, számokat kérem. Ha pedig valamelyik már nem lenne meg, akkor a,, számok egyikét.

A kitöltött szelvényt a következő címre kérjük visszaküldeni:
576 KByte (Comgame Kft.)
1389 Budapest Pf. 132

SE JÁTÉK, SE FILM NEM NYÚJTHAT ANNÁL TÖKÉLETESEBB 3D ÉLMÉNYT, MINT AMIKOR A KEZEDBEN TARTOD KEDVENC HŐSEIDET!

Flash Point

The Green Vapor

After Burner

Eclipse 5000

4999,-

4999,-

The Clown

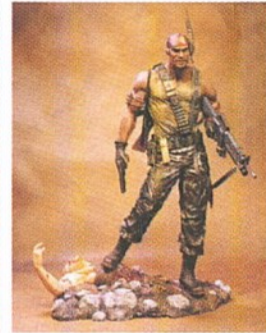
Malebolgia

Medieval Spawn

Spawn 5

Al Simmons

Tiffany

2999,-

Knuckles

Tails

Sonic

3999,-

Liquid Snake

Revolver Ocelot

Psycho Mantis

Sniper Wolf

Solid Snake

Meryl Silverburgh

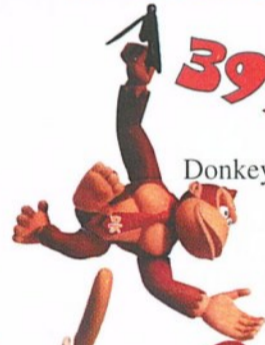
Vulcan Raven

Ninja

3999,-

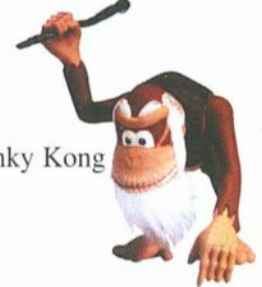
Donkey Kong

Surfin' Donkey Kong

Cranky Kong

Diddy Kong

3999,-

Abbey Chase

Natalia Kassle

Major Maxim

Sydney Savage

3999,-

Blanka

Cammy

Alex

Vega

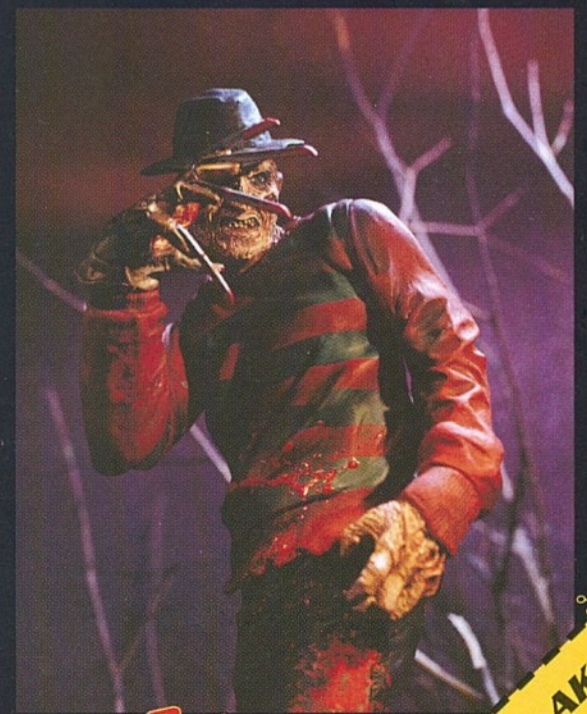
Ken

Ryu

Teljes figura választékunkat megtalálod boltjainkban és a www.576.hu honlapunkon.

FREDDY KRUEGER AKCIÓ MÁRCIUS 15-IG

3999,- HELYETT 2222,-

FREDDY KRUEGER AKCIÓ! CSAK AKCIÓS SZELVÉNNYEL ÉRVÉNYES!

MOST MÁR NÉGY HELYEN TALÁLKOZHATSZ HATALMAS VÁLASZTÉKUNKKAL

576^{KByte}

HELY AHOL JÁTSZVA VÁSÁROLHATSZ!

West End City Center
Jókai Mór sétány 47.
Tel.: 23-87-576

COLOR
GAME BOY

SEGA™

Pólus Center
Center Court 237
Tel.: 419-41-17

PC
CD
ROM

NINTENDO⁶⁴
NN

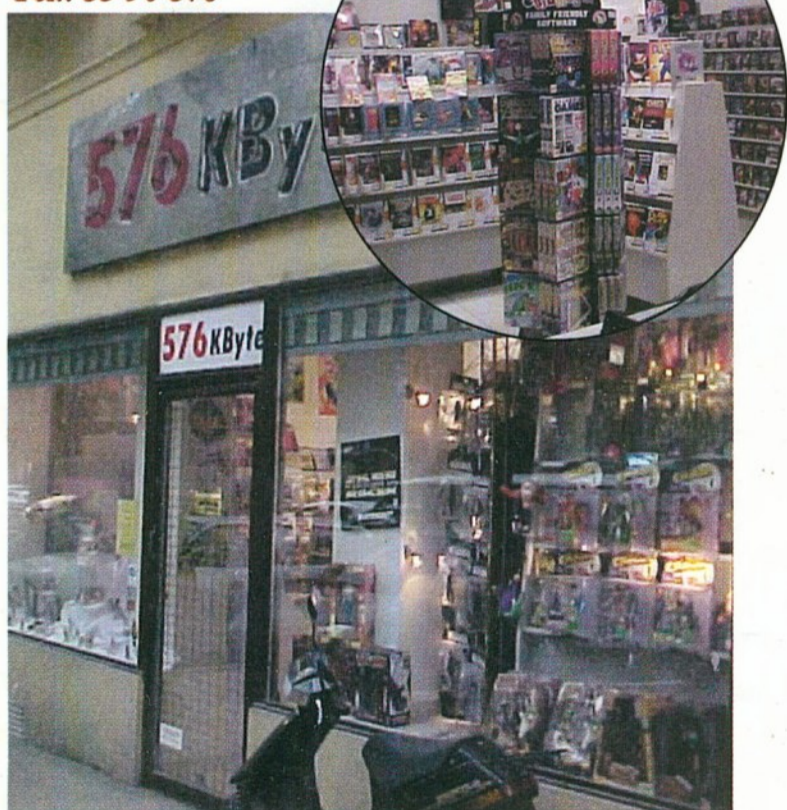
Dreamcast™

NINTENDO⁶⁴
NN

PC
CD
ROM

1137 Budapest
Pozsonyi u. 14.
Tel.: 35-90-576

SEGA™

COLOR
GAME BOY

Mammút Bev. Központ
Széna tér 2. emelet
Tel.: 345-80-76

Boltjainkról és kínálatunkról bővebb felvilágosítást a 35-90-576-os telefonon vagy a

WWW.576.HU

Website-on kaphatsz!

ISSN 1417-9296

9 771417 929000